

A Thiệp

Contents

A Thiệp	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	52
26. Chương 26	54

A Thiệp

Giới thiệu

Thể loại: Hắc bang, ngược luyến tình thâm, BE.... Edit: Bọt Mì QQĐộ dài: 26 chươngTa kể người nghe câu chuyện này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-thiep>

1. Chương 1

Kể câu chuyện này, là vì cậu bé đó là người mà ta từng yêu, cậu ấy tên A Thiệp.

Năm đó Lý Đang lên làm long đầu lão đại, hắn mới 27 tuổi, vì ta và hắn luôn vào sinh ra tử với nhau cho nên tất nhiên ta cũng được hắn đề bạt, trở thành nhị đương gia của Đông Hưng. Đương nhiên đám thúc bá trong bang cũng tranh cãi về việc này, điểm đó khiến Lý Đang đau đầu muốn chết. Bọn ta năm 14 tuổi đã vào hắc đạo, đi trên con đường này đã chịu đủ phong ba. Lý Đang có thể leo đến vị trí như ngày hôm nay, tất nhiên có liên quan đến việc hắn thủ đoạn tàn nhẫn cùng tư duy tinh mật. Hơn nữa hắn cũng không dễ dàng bại trong tay đàn bà, bởi vì, hắn vốn không thích đàn bà!

Lý Đang thích là loại tiểu tử trông sạch sẽ thuần khiết một chút, không nhất thiết phải thật đẹp nhưng nhất định phải đơn thuần. Vì vậy, khi ta lần đầu tiên nhìn thấy A Thiệp, ta đã biết, Lý Đang chắc chắn sẽ không tha cho cậu ấy.

Hôm đó là trên buổi tang lễ của Quyền thúc, ông ấy là nguyên lão của Hồng Tinh, Hồng Tinh và Đông Hưng là thù địch. Lý Đang đi lần này tất có phần hăng hái, nguyên nhân là, năm xưa khi sống mái với nhau Lý Đang từng chịu một dao của Quyền thúc. Lần này, hắn ăn vận thập phần dụng tâm, một chiếc áo khoác lớn màu đen làm tôn lên dáng vẻ cao ngạo của hắn, hắn không thể gọi là soái ca, nhưng có một phần khí chất độc tài, một loại quý tộc khí. Hắn mặc y phục như vậy, trông không hề giống xã hội đen, ngược lại trông cực giống với công tử nhà giàu.

Lúc đi vào linh đường, người của bang Hồng Tinh đều giới bị, Lý Đang lại rất thân nhiên trực tiếp đi đến bên cạnh chiếc quan tài gỗ của Quyền thúc, cúi cung thấp hương.

Lão đại của Hồng Tinh là Nhân thúc bước tới hàn huyên với Lý Đang, bề ngoài hai người trông như tình thân mật thiết, nhưng trong lòng lại cầu mong đối phương sớm đi gặp diêm vương.

Theo quy tắc, gia quyến phải cúi cung tạ lễ, gia quyến duy nhất là một thằng nhóc, lúc này đang cúi thấp đầu đội tang, thân hình hơi gầy. Lý Đang đi qua, vỗ vỗ vào vai cậu ấy. Cậu ấy nếu không ngẩng đầu, có lẽ tất cả đều sẽ không phát sinh. Nhưngcậu ấy chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Lý Đang, lúc đó ta đã ngẩn ngơ, đôi mắt cậu ấy trong suốt đến như vậy, lại đơn thuần đến không một tí tạp chất, mặt mũi rất tiêu tụy, nhưng thanh tú và trẻ trung.

Ta nhìn về phía Lý Đang như một phản xạ vô điều kiện, ánh mắt của hắn đã bán đứng hắn, hắn đối với cậu bé này có một luồng hứng thú cực nồng. Bởi vì, khóe miệng của hắn, đã cong lên một nụ cười đầy tà khí.

“Cậu tên gì?” Lý Đang ôn tồn hỏi.

“Tôi tên A Thiệp.”

=====

Ra khỏi linh đường, Lý Đang quả nhiên nói: “ Hôm nay là ngày tốt. Kẻ thù chết rồi, còn để lại con trai bồi thường cho tôi.”

“Cậu chấm tên tiểu tử đó rồi à?” Ta rõ biết còn cố hỏi. Nói thực tình ta không thể hiểu nổi hắn, ta và Tiểu An đều thích phụ nữ, hắn lại lớn lên cùng bọn ta, sao lại biến thái đến vậy. Ta chính mắt nhìn thấy thảm trạng của mấy cậu bé bị hắn hành hạ, mà phần lớn bọn chúng đều thích hắn, chưa được một tuần bọn chúng đã bị hắn đá ra khỏi cửa. Nếu như cậu bé này lại là con trai của kẻ thù, hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa đây, ta không dám nghĩ.

“Thay tôi điều tra kĩ càng về nó, buổi tối ngày mai tôi muốn nhìn thấy nó!” Hắn vừa đeo bao tay vừa nói.

Ta không từ chối hắn, bởi vì, chuyện này không liên quan đến ta.

Cậu bé đó vẫn còn đi học, là sinh viên. Lúc ta và thủ hạ đến cổng trường đúng lúc nhìn thấy cậu ấy đi ra. Ta xuống xe, chặn trước mặt cậu ấy. Cậu ấy hơi bất ngờ, hình như nhận ra ta. Có lẽ cậu ấy vẫn chưa nhận thức được nguy hiểm, ngang nhiên còn mỉm cười với ta, ngay cả nụ cười cũng rất đơn thuần.

“A Thiệp. Tôi là bạn của Lý Đang, anh ấy muốn gặp cậu.”

“Xin lỗi, tôi còn có việc.” Cậu ấy từ chối ta, sau đó định đi.

“Đừng để tôi dùng vũ lực.” Ta cười nói.

Cậu ấy không cười nữa, quay người lại kêu một người khác.

“Đới Gia Minh, hôm nay cùng chơi bóng không?”

“Hả, vừa nãy cậu còn nói là không chơi mà.”

“Mình đổi ý rồi.” Cậu ấy hớn hỏ nói, sau đó ghé vào tai ta, nói nhỏ: “Ba của cậu ấy là cảnh sát khu vực.”

Ta vẫn giữ nụ cười hòa hảo: “Nhưng dẫu sao cũng không phải là ba của cậu, cậu không thể dựa dẫm cả đời.”

“Hắn nếu muốn giết tôi, thì trực tiếp đến đây.”

Tiểu tử ấu trĩ, giết cậu đương nhiên không cần phải phí tâm cơ lớn đến vậy. Ta cười để cậu ấy đi, cậu ta lại đột nhiên nói: “Đới Gia Minh, xin lỗi, tôi và anh này có công việc.”

Cậu con trai của cảnh sát kia, chẳng hiểu gì mà đi.

A Thiệp nhìn ta một cái, mở cửa xe ngồi vào trong.

Trên xe, ta tử tế quan sát cậu ấy, môi cậu ấy rất đẹp. Ta nghĩ đây là một đứa nhỏ thông minh, có lẽ cậu ấy đã hiểu, điều chờ đợi cậu ấy không phải là một bữa tiệc giáng sinh. Luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, Ta nhìn cậu ấy một lúc lâu, chợt nhận thấy tay A Thiệp đang khẽ run.

“Cậu đang sợ?” Ta hỏi.

“Hắn sẽ làm gì?” Cậu ấy hỏi, giọng nói không nghe ra sự sợ hãi.

“Cậu mặc sức tưởng tượng.” Ta không muốn nói nhiều.

“Tôi không muốn chết.” A Thiệp từ đầu chí cuối chỉ nhìn ra cửa sổ nói chuyện.

“Về chuyện này, cậu có thể an tâm.” Thì ra là một tiểu quỷ nhát gan.

Cậu ấy không nói chuyện nữa, ta nhìn thấy, tay của cậu nắm chặt chiếc ba lô của mình, có lẽ, đang tưởng tượng những chuyện sắp xảy ra.

Lý Đương ngang nhiên mặc một chiếc sơ mi trắng, quần đen, để hắn trông đặc biệt ưu nhã. Ta không thể không cười thầm trong bụng, tên này trên tay không biết nhuộm bao nhiêu máu tươi rồi bây giờ lại trông giống như một thân sĩ đến một con kiến cũng không nỡ dẫm.

Trên tay hắn cầm ly rượu đỏ, nhìn thẳng hướng A Thiệp.

Sau đó, hắn chậm rãi tiến đến gần cậu ấy, ta rất ngạc nhiên, trong mắt A Thiệp không hề có sự hèn nhát và sợ sệt như ta tưởng tượng, ngược lại rất thản nhiên. Khóe miệng Lý Đương lại nhếch lên, hiển nhiên, hắn lại càng hứng thú hơn rồi.

“Biết tôi là ai không?” Lý Đương hỏi cậu ấy, đồng thời dò xét cậu từ trên xuống dưới. Ta không thể không thừa nhận, A Thiệp là một cậu trai xinh đẹp, không chỉ vì khuôn mặt hoàn mỹ cùng thân hình hoàn mỹ, mà là, trên người cậu ấy có một khí chất riêng biệt trước giờ ta chưa từng thấy, loại khí chất này khiến cho cậu ấy trông như một cây tùng nhỏ cô ngạo.

“Tôi biết!” A Thiệp thốt ra hai chữ.

“Cậu biết được bao nhiêu?” Lý Đương âm hiểm cười, nụ cười này như tiểu diện lão hồ.

“Chuyện này không quan trọng. Anh kêu tôi đến làm gì?” Cậu ta rõ ràng không hiểu được đây là tình hình gì, ta cược rằng nếu cậu ấy ngoan ngoãn một chút đối với cậu ấy sẽ tốt hơn rất nhiều.

“Tốt! Vậy chúng ta trực tiếp vào vấn đề đi!” Lý Đương giật lấy ba lô của cậu quăng sang một bên, sau đó, ta biết điều lùi lui xuống, những trường hợp như vậy ta thấy một lần đã đủ lắm rồi!

Trong chốc lát, ta nghe thấy tiếng kêu của A Thiệp từ trong vọng ra: “ Anh muốn làm gì? Anh tên biến thái này!”

Thì ra, cậu ấy không tưởng tượng được sẽ gặp phải chuyện này.

Ta không ở lại lâu, trước đây, ta đã xoay người bỏ đi, nhưng hôm nay, không biết tại sao, ta ngồi lại trong hoa viên, uống rượu đỏ của Lý Đang.

Không bao lâu, ta đã nghe tiếng Lý Đang gọi người: “ Người đâu!”

Ta vội vàng chạy lên, đồng thời cũng có 5, 6 người chạy theo. Mở cửa, ta nhìn thấy Lý Đang quần áo bất chỉnh, áo sơ mi đã bị xé rách, lúc đó, ta xem chút tướng hắn bị tiểu tử kia thương rồi chứ. Hơn nữa trên mặt hắn còn có một vết thương dài, đang rỉ máu.

Ta cả kinh, cậu bé đó gây ra họa lớn rồi!

Ta nhìn vào góc phòng, nhìn thấy A Thiệp đang ngồi trên đất, cũng giống như Lý Đang, quần áo của cậu ấy cũng bị xé rách, hơn nữa còn có vết máu, trong tay còn đang cầm một con dao nhỏ. Đúng rồi, cậu ấy hình như học mỹ thuật. Ta nghĩ, mặt của Lý Đang bị cậu ấy xem như cây bút chì mà gạt rồi.

Hai người có lẽ vừa nãy luôn vật lộn trong phòng. Ta và Lý Đang có lẽ đều đã xem thường cậu ấy. Cậu ấy tuyệt đối không yếu ớt thanh tú như vẻ bề ngoài. A Thiệp lúc này trông như một con báo con nổi giận, thở hồng hộc, lại không chút sợ sệt!

Nhìn thấy thảm trạng của Lý Đang, trong lòng ta thực sự muốn nói ra bốn chữ tự làm tự chịu.

Thủ hạ của Đông Hưng đều rất tinh minh, nhìn thấy Lý Đang như vậy đã có người đi lấy hộp cứu thương tới, những người khác không chờ nhận lệnh đã trực tiếp đi đến chỗ A Thiệp, không đến mấy mươi giây, ta đã nghe thấy tiếng xương bị gãy cùng tiếng kêu thảm của cậu ấy.

Bên tai thì thoảng nghe thấy tiếng hừ hừ, cậu bé đã không còn sức chống trả, nằm mọp ở đó, gần như không động đậy.

“Được rồi!” Ta bắt giác kêu lên.

Băng bó xong cho Lý Đang, trên mặt hắn bị dán một miếng băng trắng, lúc này hắn đang khoanh tay xem náo nhiệt, nghe thấy tiếng kêu ngừng của ta, hắn nhìn về phía ta, trong mắt có tia sắc bén.

“Anh cũng không muốn chết người, đúng không?”

“Con trai của kẻ thù, chết rồi, cũng không có gì đáng tiếc.” Hắn lãnh đạm nói.

“Anh không muốn nó chết như vậy chứ?”

“Vậy thì phải.” Lý Đang phất tay với mấy thủ hạ, bọn chúng lập tức thu tay.

Ta tưởng rằng hắn nhìn thấy A Thiệp nằm trên đất toàn thân là máu sẽ động lòng từ bi, ai biết, hắn đi qua, một phát nín cậu ấy lên, lôi ra khỏi nhà, đi đến hồ nước trong hoa viên, hắn đem A Thiệp vứt xuống đất như vứt một bao tải, sau đó, nhìn vào đôi mắt hé mở của cậu ấy mà nói.

“Cho cậu một cơ hội, lập tức cởi quần ra!”

“Khốn kiếp! Biến thái!” Giọng cậu ấy tuy yếu ớt, lại quật cường nên bọn ta đều nghe thấy.

“Tốt!” Lý Đang lại nín cậu ấy lên, trong khi bọn ta chưa có phản ứng gì, chỉ nghe thấy một tiếng “bôm”, hắn đem A Thiệp vứt vào trong hồ nước, ta lập tức nhìn thấy, máu nổi lên bề mặt hồ.

“Mấy người các người!” Lý Đang chỉ vào bọn thuộc hạ. “ Đem nó trôi ở đó, tối đêm nay, để nó ở đây ngâm nước hưởng thụ!”

Bọn chúng lập tức thi hành, ta nhìn thấy có mấy người nhảy vào trong hồ trôi ngược tay A Thiệp lại, sau đó đem dây quần vào thân cây, A Thiệp lơ lửng nổi trên mặt nước, vốn nước hồ cũng không sâu lắm, nhưng cậu ấy hiện tại mình đầy thương tích, khó tránh được việc không chìm xuống. Lúc này, Lý Đang từ bi lại buông ra một câu nói: “ Đừng để nó chết!”

Ta theo sát Lý Đang vào trong nhà, Lý Đang có lẽ thấy ta không vui, hần bữu môi nói:

“Sao rồi, Đại thánh? Cậu hình như không vui?” Ta tên Tề Thiên. Đại thánh là biệt danh chỉ có Lý Đang với Tiểu An mới gọi.

“Oan có đầu nợ có chủ, Lý Đang à!”

“Cậu chưa nghe qua câu nợ cha con trả hay sao? Lão già của nó cho tôi một dao vào bụng, hại tôi xém chút đi gặp diêm vương, bây giờ, nó lại dám rạch một dao trên mặt tôi, cậu cảm thấy tôi có thể bỏ qua cho nó hả? Tha cho nó, vậy tôi sẽ không phải là Lý Đang nữa!”

“Cậu quá tàn nhẫn rồi!”

“Tàn nhẫn? Hahaha.” Hần cười to, nhưng hình như động đến vết thương, hần liền mắng: “Không tàn nhẫn, tôi đi được đến địa vị này chắc?”

“Nó bất quá chỉ là trẻ con!”

“Ha ha” Hần lại cười, giống như nghe được một chuyện nực cười. “Đại thánh, cậu không phải là một người từ bi, lẽ nào cậu thích nó rồi?”

“Đồ khốn kiếp!” Ta mắng.

Hần kéo ta vào trong uống rượu.

Mấy thủ hạ đó rất tận trách, mỗi khi A Thiệp sắp trượt xuống nước, bọn chúng sẽ đem cậu ấy kéo lên. Khí trời rất lạnh, không hiểu sao, ta rất lo cho cậu bé.

Sáng sớm, Lý Đang vẫn còn ngủ, ta xuống lầu, đem A Thiệp kéo ra khỏi nước, giải tán thủ hạ, ta không hiểu, vì sao ta lại lo chuyện bao đồng.

Cậu ấy ướt đầm nằm trên thảm cỏ, quần áo dính sát vào người, thân thể run không ngừng, sắc mặt trắng thắm.

Ta lấy khăn lông trùm lên cậu, cậu nhắm mắt, hàng mi dài còn ngấn nước.

Ta đem nước nóng kê bên miệng cậu, bảo cậu uống, cậu ấy chậm chậm mở mắt, nhìn ta, ngậm chặt miệng, môi cậu ấy không còn chút máu.

A Thiệp thốt ra mấy chữ, ta không nghe rõ.

“Cậu nói cái gì?” Ta hỏi.

“Kết thúc chưa?” Ta nghe thấy rồi.

Ta không khỏi ngược lên nhìn khuôn cửa sổ nơi phòng ngủ của Lý Đang, Lý Đang, kết thúc chưa?!

“Tôi đưa cậu ra ngoài.” Ta nói.

Cậu ấy cố gượng dậy. “Ba Ba lôcủa tôi.”

“Được, tôi đi lấy cho cậu.”

Ta phải kinh ngạc sự dịu dàng của mình.

Lúc ta cầm ba lô ra, cậu ấy đã đứng dậy, nhận lấy ba lô từ trong tay ta, liền quay đầu rời đi, bước đi loạng choạng.

“Tôi đưa cậu đi khám bác sĩ.” Ta bắt giắc đuổi theo.

Cậu ấy không hề quay đầu lại.

Bóng lưng yếu ớt nhưng quật cường đó, ở trong kí ức của ta, luôn tồn trữ.

2. Chương 2

Lơ dềnh xoay người, lại nhìn thấy Lý Đang đang đứng trước cửa sổ lầu hai, mặc áo ngủ, hai tay bỏ vào túi, cũng đang nhìn theo hướng của ta.

Ta do dự chốc lát, liền đi về hướng gara, lái xe ra, Lý Đang cũng gọi điện vào.

“Đại thánh, cậu lần này thật là thích lo chuyện bao đồng đấy.” Trong tai nghe truyền đến âm thanh âm tình bất định của hắn.

“Lần này cậu cũng đặc biệt thủ đoạn tàn ác đấy.” Ta trả lời một câu, liền tắt máy.

Ta nghĩ A Thiệp bị thương, bị ngâm nước cả đêm chắc là sẽ chịu không nổi. Có điều, Lý Đang nói không sai, lần này ta, đích thực là lo chuyện bao đồng.

Ta lái xe một lát, đã nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy đi rất chậm, lúc ta vừa trông thấy, thì A Thiệp chỉ vừa đi tới đường cái. Ta vừa định lái qua, cậu ấy lại vẫy tay bắt một chiếc taxi.

Ta đi theo, mãi cho đến khi taxi dừng trước một tòa nhà. Ta đem xe dừng ở một khoảng cách nhất định, sau đó nhìn thấy cậu ấy từ xe đi ra, lại không đi thẳng lên lầu, mà đến một quán ăn bên cạnh, ta tưởng A Thiệp muốn vào ăn, nhưng lát sau lại thấy cậu ấy đi ra, trên tay cầm theo một túi đựng cơm hộp, bước lên cánh cửa cũ kỹ vào tòa nhà. Ta theo sát cậu, phát hiện thấy cậu ấy vào một căn nhà ở lầu hai. Cả quá trình A Thiệp đều di chuyển rất chậm, còn suýt bị vấp ngã.

Ta tuy không thủ đoạn như Lý Đang, nhưng, cũng không dễ dàng thông cảm cho bất kì ai. Nhìn dáng vẻ cậu ấy như vậy, trong lòng ta không biết sao lại thấy quái quái.

Ta muốn đi đến xem sao, rồi sẽ đi, lại ngần ngại một lúc. Sau đó, ta nghe thấy trong phòng vọng ra tiếng gọi to:

“Anh! Anh sao vậy, tỉnh lại đi! Ai đó, làm ơn.”

Ta gần như phá cửa mà vào, nhìn thấy A Thiệp ngã trên sàn, bất tỉnh nhân sự. Ta chạy qua, đỡ cậu ấy nằm ngửa lên, trên trán cậu có dấu máu, có lẽ là lúc ngã xuống bị đụng trúng. Ta ngược đầu lên, nhìn thấy một người ngồi trên ghế, đồ của A Thiệp vừa mua về bày trước mặt, cậu bé không có cách nào xuống giường A Thiệp, vì, chân của cậu, còn không to bằng cổ tay của ta!

Ta bị cảnh tượng đó làm cho sững sờ, cậu bé còn kêu: “ Anh, anh ơi!”

Ta nhìn A Thiệp nằm trong lòng mình, đầu cậu ấy nóng như một quả cầu lửa, ta thậm chí cảm thấy hơi nóng tỏa ra lan đến cánh tay ta.

Bồng cậu ấy lên, ta nói với cậu em trai của cậu, yên tâm, cậu ấy không sao. Đứa trẻ đó gật đầu, trong mắt còn vương lệ. Nhà hai đứa chỉ có bốn bức tường, cả căn nhà chỉ bài trí mấy món đồ cần thiết.

Ta phóng nhanh đem A Thiệp đặt trên xe, sau đó nhanh chóng vụt đi. Cậu ấy vô lực ngã trên ghế sau, ta thỉnh thoảng nhìn cậu ấy, sắc mặt cậu ấy trắng như vậy, vết thương ngày hôm qua vẫn còn hiện rõ.

Ta lại một lần nữa phá cửa mà vào, Tiểu An đang ăn đồ ăn, bị ta làm cho giật mình, nhưng nhìn thấy ta bồng một người, hắn liền rất chuyên nghiệp lập tức mở cánh cửa phòng phẫu thuật ra, ta đem A Thiệp đặt lên trên giường.

Tiểu An nhìn cậu ấy một cái, lại nhìn sang ta đầu đầy mồ hôi.

“Huynh đệ trong bang à?” Hắn hỏi.

“Mau xem đi.” Ta đẩy hắn một cái. Hắn liếc ta một cái, lại không nói gì nữa, rửa tay tiêu độc, mặc áo bác sĩ vào.

Tiểu An đi qua kiểm tra một lượt, ta nhìn thấy hắn dùng tay ấn lên hai bên sườn của A Thiệp, sau đó lấy ống nghe, lại mở mí mắt của cậu lên xem. Ta đứng một bên. Cuối cùng Tiểu An cũng dừng việc kiểm tra, đi qua.

“Gãy một xương sườn, có triệu chứng viêm phổi.”

“Ồ.” Ta cố ý bình tĩnh, thấy Tiểu An vẫn còn nhìn ta, ta liền quát: “ Cậu còn không mau đi chữa trị, nhìn tôi làm gì.”

“Cậu bé này rất đẹp đó.” Hắn còn thông thả nói. “ Lại là mấy thằng nhóc của Lý Đang phải không?” Ta không thèm đáp, Tiểu An cũng tự hiểu. Lại tức giận nói: “ Cái tên đó cũng thật biến thái!”

Ta đi ra bên ngoài, nấu mì ăn, mì bỏ vào miệng chẳng nghe ra mùi vị gì.

Qua một lúc, ta nghe thấy bên trong vọng ra tiếng Tiểu An nói chuyện, ta đi vào, quả nhiên nhìn thấy A Thiệp mở mắt ra, Tiểu An hỏi: “ Em trai gì hả?”

Ta đi đến, A Thiệp nhìn thấy ta, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Ta hiểu tâm tư của cậu ấy, liền nói: “ Lý Đang không có ở đây.”

Mắt cậu ấy ảm đạm hơn, nói với giọng rất nhỏ: “ Em trai tôi, nó”

“Cậu bé rất khỏe, không sao cả, tôi cũng nói với cậu bé là cậu không sao.” Ta nói, ta có chút cảm động, cậu ấy đã như vậy rồi, còn quan tâm em trai mình. Xém chút mất mạng, vừa mở mắt ra đã hỏi thăm em trai.

Trong ánh mắt của cậu ấy bây giờ là cảm kích?

Tiểu An đang treo chai nước biển, lúc nhìn A Thiệp lúc thì nhìn ta, ta cảm thấy, A Thiệp vẫn còn hơi run, ta mới nhớ, quần áo của cậu vẫn còn ướt. Tiểu An cầm quần áo tới, cậu ấy khó khăn mặc vào.

“Cậu ngủ ở đây một lát đi.” Cậu ấy yếu ớt nằm trên giường phẫu thuật. Bất giác lại ho kịch liệt, ta nhìn thấy có máu chảy ra từ khóe miệng cậu, ta kinh ngạc nhìn Tiểu An, hắn khoanh tay nói: “ Có chút nội thương.”

“Tôi không muốn chết.” Giọng cậu ấy như muỗi kêu. Ta lần thứ hai nghe cậu ấy nói câu này.

“Tiểu An sẽ không có ai chăm sóc.” A Thiệp hơi mở mắt nhìn bọn ta.

Tiểu An hết cả hồn, sau đó hỏi: “ Cậu nói Tiểu An đó, là em trai của cậu?”

A Thiệp gật đầu.

“Yên tâm, cậu sẽ không chết đâu.” Tiểu An nói.

Cậu ấy cười nhạt một cái, ta cảm thấy tâm của mình đã rất lâu rồi chưa từng đau như vậy.

A Thiệp nhanh chóng ngủ thiếp đi. Ta cùng Tiểu An đi đến tiệm tạp hóa gần đó mua chút đồ ăn. Tiểu An nói, cậu phải khuyên Lý Đang, hắn như vậy, thực là không ai nói nổi, một đứa nhỏ mười mấy tuổi cũng không buông tha.

Dự cảm của ta, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

Nhưng khi ta nhìn thấy chiếc xe của Lý Đang dừng trước cửa phòng khám của Tiểu An, huyết dịch của ta xông thẳng lên đỉnh đầu. Tiểu An cũng nhìn ta một cái, hai người bọn ta đồng thời xông vào trong, ta liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của A Thiệp. Tim của ta hình như bị thứ gì đó nhú lại.

Cảnh tượng trong phòng đến giờ ta vẫn còn khắc sâu trong lòng, lại vĩnh viễn không muốn nhớ đến. Lý Đang đang nhàn nhã mặc lại quần, từ khe cửa, ta chỉ thấy một đôi chân trên giường phẫu thuật, còn dính vết máu trắng đỏ hòa quyện vào nhau.

Ta đi qua, Tiểu An cũng đi qua, Lý Đang nhìn thấy bọn ta, nhếch miệng cười.

“Không ai có thể chạy thoát đâu.” Hắn nói.

Lúc ta được trông thấy A Thiệp, có một dự cảm mãnh liệt, ta sợ nhìn thấy biểu hiện của cậu ấy. Vừa nãy ta còn hứa với cậu ấy, chớp mắt, cậu ấy lại gặp phải cảnh ngộ như vậy. Ta làm tất cả chuẩn bị để nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt cậu, nhưng, khi ta nhìn thấy từ đôi mắt đờ đẫn của cậu chảy ra dòng lệ, ta vẫn bị đả kích rất mạnh.

“Cậu đúng là một tên súc sinh.” Tiểu An phẫn nộ nói Lý Đang. Lý Đang lại làm như không có chuyện gì hỏi Tiểu An buổi tối có muốn đi chơi bóng không.

Ta quay sang Lý Đàng, trừng nhìn hắn, có lẽ hắn cảm thấy ta không thoải mái, quay sang hỏi ta, gì vậy hả?
“Xong chưa? Kết thúc chưa?” Ta đây là đang hỏi thay A Thiệp.

Lý Đàng xua tay, trêu ghẹo ta: “ Đại thánh, từ lúc nào trở thành mấy bà cô vậy?”

Ta muốn đánh hắn. Lại đột ngột cảm thấy trên bàn phẫu thuật có một luồng ánh sáng. Ta nhìn thấy A Thiệp trong tay cầm một con dao phẫu thuật, đang hướng về phía ngực mình, bọn ta cách cậu ấy xa như vậy, bất luận cách nào cũng không ngăn cản kịp.

“ A Thiệp!” Ta kêu lớn.

Hai người bọn họ đều đối lưng với bàn phẫu thuật, lúc này cũng xoay người lại, ngay cả Lý Đàng mặt cũng biến sắc.

Ta chỉ có một cơ hội để cứu cậu ấy, vì vậy ta kêu lên: “ Tiểu An.”

Tạ thiên tạ địa, tay của cậu ấy thật sự dừng lại giữa không trung, bác sĩ tiểu An xông qua, đoạt đi con dao.

A Thiệp đỡ dần một lát đột ngột ngồi dậy, kêu lên một tiếng, sau đó nôn ra một ngụm máu. Ta xông tới, cậu ấy ngã người về phía sau liền ngã lên người ta, tay cũng xù xuống.

Ta nhìn về mặt kính ngực của Lý Đàng, rất lâu, tư thế của hắn cũng không hề thay đổi, mắt chăm chăm nhìn vào A Thiệp đang hôn mê.

Ta tưởng rằng, chút lương tâm còn sót lại của hắn trời dậy, vì, khi đó ta thật sự từ trong mắt hắn nhìn thấy sự chấn động, hắn dày vò đứa trẻ này như vậy, phải chăng cũng làm cho tâm của hắn bất nhẫn.

Thế nhưng, ta sai rồi.

Chương 3

A Thiệp tỉnh lại, là sáng sớm ngày hôm sau. Lý Đàng thật sự kéo Tiểu An đi đánh bóng. Ta không rời khỏi đây một bước, chỉ kêu người đi đến nhà A Thiệp đi đưa đồ ăn cho Tiểu An mà cậu ấy luôn khắc khoải, cũng chuyển lời cho Tiểu An nói A Thiệp không sao. Ta thực ra không dám rời khỏi, ta sợ Lý Đàng sẽ quay lại. Khi đó trong lòng ta thực sự rất phản cảm với Lý Đàng, cho dù ta hiểu hắn nhiều đến vậy, ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến tình huống như vậy, ở trên bàn phẫu thuật cường gian một thằng bé đang ngủ mê. Hắn có còn là người không, ta gần như phải tự hỏi.

A Thiệp tỉnh lại nhìn thấy ta, vùng vẫy muốn ngồi dậy, mặt cậu ấy có vẻ lo âu và sợ hãi.

Có lẽ ta nhìn thấu tâm tư của cậu, nói với cậu: “ Đừng lo lắng, tôi kêu người đi thăm Tiểu An rồi, nhìn thằng bé ăn cơm, cũng đã nói là cậu không sao, thằng bé ngủ rồi thủ hạ của tôi mới đi.”

A Thiệp có một tia kinh ngạc, sau đó nói: “ Các người, tha cho tôi đi.”

Ta nghe thấy âm thanh của cậu ấy gần như là van xin, đột nhiên nhớ đến hành động cậu ấy cầm dao định đâm vào ngực mình không chút do dự, bây giờ cậu ấy lại nói vậy, chỉ là vì Tiểu An thôi sao.

A Thiệp cố ngồi dậy, bất chấp sự ngăn cản của ta, loạng choạng loạng choạng muốn đi ra ngoài.

‘Cậu như vậy, muốn đi đâu?’

“Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa! Vĩnh viễn không muốn!”

“Chuyện vẫn chưa xong đâu!” Ta không thể không nhắc nhở cậu ấy.

Cậu ấy khựng lại, ta đi đến, nói: “ A Thiệp, tôi chỉ có thể nói với cậu, lấy tính cách của Lý Đàng, không dễ dàng xong xuôi như vậy đâu.”

“Đây, gọi là dễ dàng sao?” Cậu ấy ngược mắt nhìn ta.

“Phải, đối với hắn, đây gọi là dễ dàng.”

A Thiệp cười thảm, đột ngột nói: “Phiền anh, chuyển lời cho hắn.”

“Cái gì?”

“Nói với hắn, cho tôi thời gian, chờ khi tôi an xếp ổn thỏa cho Tiểu An, lúc đó mặc cho hắn đối phó, tôi không sợ hắn!”

Ta ngỡ người, đây là, chiến thư?

Ta chuyển lời cho Lý Đăng, hắn quả nhiên haha cười to, trong mắt còn lộ ra quang thái.

“Cậu thấy sao?” Ta hỏi.

“Con người tôi rất nóng lòng, không chờ được lâu như vậy.”

“Ý gì chứ?”

“Ý là, tôi sẽ không giống như một thằng ngốc mà cho nó thời gian.”

“Cậu còn muốn sao nữa?”

“Đại thánh.” Hắn bắt ngờ vỗ vỗ vào vai ta. “ Chuyện này, cậu không cần lo lắng. Dù sao, cậu nên thay tôi làm những việc lớn hơn. Địa bàn của chúng ta vẫn chưa củng cố, Hồng Tinh vẫn luôn gây phiền cho chúng ta, cậu phải đi xem sao.”

“Lý Đăng!” Ta hiểu ý của hắn, nhưng nghĩ đến sự tàn nhẫn của hắn, ta không thể không nói: “ con người phải có lòng độ lượng, tha được thì tha đi.”

“Tôi hiểu.” Hắn cười với ta, rất nho nhã, bộ dáng làm như rất nghe lời.

Không biết là vô ý hay cố ý an bài, ta thật sự bận muốn chết. Nhưng, ta có thời gian liền đi hỏi han về Lý Đăng. Tiểu An nói, theo như hắn biết, Lý Đăng vẫn luôn không tìm đến A Thiệp.

Ta quyết định đi đến nhà A Thiệp một chuyến.

Khi hắn mở cửa cho ta, không biết tại sao nhìn thấy hắn, ta ngang nhiên có một tia kích động, nhìn cậu ấy hoàn hảo đứng ở đó, ta vui mừng muốn chết.

“A Thiệp, cậu vẫn khỏe chứ?”

Cậu ấy gật đầu. Tiểu An cười với ta, gọi ta là ca ca, thằng bé còn nhận ra ta.

Ta cảm thấy hình như A Thiệp gầy hơn, cũng đen hơn. Có một chuyện ta không hiểu lắm, Quyền thúc ở Hồng Tinh vị trí cũng không thấp, sao nhà cửa lại như vậy.

A Thiệp bảo ra ngoài nói chuyện,, sau đó nói với Tiểu An, anh hai ra ngoài, em ở nhà một lát, chút nữa anh về, sẽ đưa em ra công viên. Tiểu An có lẽ cũng khoảng 12 tuổi, nhưng hình dáng của thằng bé trông nhỏ hơn nhiều. Thằng bé neho mắt cười nói tạm biệt với ta, có lẽ vì ta từng cứu A Thiệp, cho nên nó đối với ta cũng đặc biệt thân. Ta vẫy tay tạm biệt nó.

“Anh đến làm gì?” Đóng cửa xong, cậu ấy lập tức đổi lại khẩu khí lạnh như băng.

“Lý Đăng, có đến tìm cậu nữa không?”

“Anh đến là để tôi cảm ơn anh đã thuyết phục hắn cho tôi thời gian sao?”

Nói vậy, Lý Đăng thật sự không đến tìm cậu ấy.

“Không phải.” Ta cũng không có gì tốt để nói, vì sao phải đến đây, ta cũng không rõ.

“Sức khỏe của cậu sao rồi? Khôi phục chưa?”

“Vâng.”

“Cậu định an trí Tiểu An như thế nào?”

“Tôi sẽ nghĩ cách.”

“An trí Tiểu An xong, cậu lại định làm sao đầu với Lý Đăng?”

“Tôi không biết.”

“Không biết?” Ta tưởng cậu ấy hạ chiến thư, là đã nghĩ ra cách ứng phó.

“Chỉ ít, tôi sẽ không chịu nhục lần nữa.”

Sẽ không chịu nhục nữa? Vậy là dùng cách thức gì đây? Ta lại nhớ đến tình cảnh A Thiệp định tự sát. Có lẽ, đến lúc đó, cậu ấy sẽ không chút do dự mà đâm xuống!

Ta cảm thấy Lý Đương là có thể khuyên được, ít ra, hẳn không phải là một người không hiểu thị phi.

Sao biết, chỉ mới hai ngày sau, khi ta đến tìm Lý Đương, thủ hạ nói với ta, Lý Đương đang ở trong phòng ngủ “bận”. Lúc đó ta cũng không chú ý.

Vì vậy, ngồi xuống thông thả chờ. Nhưng, ta vừa ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, liền nhìn thấy một chiếc ba lô quen thuộc!

Ta không chờ được liền xông lên lầu, lại nhìn thấy Lý Đương đã từ phòng ngủ đi ra, ta trừng hắn, hắn nhìn ta, bộ dáng rất vô tư, lại mắng một câu: “ Mẹ nó, vẫn không biết tốt xấu!”

Ta không còn gì để nói với hắn, chỉ thất vọng nhìn lên trên.

Ta từ chỗ mở cửa phòng ngủ nhìn thấy chiếc giường bên trong, trên đó không có người, nhưng, trên nền bên cạnh chiếc giường, nằm trên thảm, là cậu bé mà ta rất quen.

Ta hoàn toàn hiểu ra, cậu ấy lại gặp phải chuyện này rồi, cái mà cậu ấy gọi là khuất nhục. Thân thể yếu ớt nhưng rắn chắc của cậu, không một miếng vải che thân, dòng máu đỏ và dịch trắng đục lan tràn đến tận cổ chân, cậu ấy nằm sấp, ta không nhìn thấy mặt, nhưng, ta nhìn thấy tay cậu bầu chặt vào thảm sàn, cơ thể đang run lên

3. Chương 3

A Thiệp tỉnh lại, là sáng sớm ngày hôm sau. Lý Đương thật sự kéo Tiểu An đi đánh bóng. Ta không rời khỏi đây một bước, chỉ kêu người đi đến nhà A Thiệp đi đưa đồ ăn cho Tiểu An mà cậu ấy luôn khắc khoải, cũng chuyển lời cho Tiểu An nói A Thiệp không sao. Ta thực ra không dám rời khỏi, ta sợ Lý Đương sẽ quay lại. Khi đó trong lòng ta thực sự rất phản cảm với Lý Đương, cho dù ta hiểu hắn nhiều đến vậy, ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến tình huống như thế này, ở trên bàn phẫu thuật cường gian một thằng bé đang ngủ mê. Hắn có còn là người không, ta gần như phải tự hỏi.

A Thiệp tỉnh lại nhìn thấy ta, vùng vẫy muốn ngồi dậy, mặt cậu ấy có vẻ lo âu và sợ hãi.

Có lẽ ta nhìn thấu tâm tư của cậu, nói với cậu: “Đừng lo lắng, tôi kêu người đi thăm Tiểu An rồi, nhìn thằng bé ăn cơm, cũng đã nói là cậu không sao, thằng bé ngủ rồi thủ hạ của tôi mới đi.”

A Thiệp có một tia kinh ngạc, sau đó nói: “Các người, tha cho tôi đi.”

Ta nghe thấy âm thanh của cậu ấy gần như là van xin, đột nhiên nhớ đến hành động cậu ấy cầm dao định đâm vào ngực mình không chút do dự, bây giờ cậu ấy lại nói vậy, chỉ là vì Tiểu An thôi sao.

A Thiệp cố ngồi dậy, bất chấp sự ngăn cản của ta, loạng choạng loạng choạng muốn đi ra ngoài.

“Cậu như vậy, muốn đi đâu?”

“Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa! Vĩnh viễn không muốn!”

“Chuyện vẫn chưa xong đâu!” Ta không thể không nhắc nhở cậu ấy.

Cậu ấy khựng lại, ta đi đến, nói: “A Thiệp, tôi chỉ có thể nói với cậu, lấy tính cách của Lý Đương, không dễ dàng xong xuôi như vậy đâu.”

“Đây, gọi là dễ dàng sao?” Cậu ấy ngược mắt nhìn ta.

“Phải, đối với hần, đây gọi là dễ dàng.”

A Thiệp cười thâm, đột ngột nói: “Phiền anh, chuyển lời cho hần.”

“Cái gì?”

“Nói với hần, cho tôi thời gian, chờ khi tôi an xếp ổn thỏa cho Tiểu An, lúc đó mặc cho hần đối phó, tôi không sợ hần!”

Ta ngỡ người, đây là, chiến thư?

Ta chuyển lời cho Lý Đàng, hần quả nhiên haha cười to, trong mắt còn lộ ra quang thái.

“Cậu thấy sao?” Ta hỏi.

“Con người tôi rất nóng lòng, không chờ được lâu như vậy.”

“Ý gì chứ?”

“Ý là, tôi sẽ không giống như một thằng ngốc mà cho nó thời gian.”

“Cậu còn muốn sao nữa?”

“Đại thánh.” Hần bất ngờ vỗ vỗ vào vai ta. “Chuyện này, cậu không cần lo lắng. Dù sao, cậu nên thay tôi làm những việc lớn hơn. Địa bàn của chúng ta vẫn chưa củng cố, Hồng Tinh vẫn luôn gây phiền cho chúng ta, cậu phải đi xem sao.”

“Lý Đàng!” Ta hiểu ý của hần, nhưng nghĩ đến sự tàn nhẫn của hần, ta không thể không nói: “con người phải có lòng độ lượng, tha được thì tha đi.”

“Tôi hiểu.” Hần cười với ta, rất nho nhã, bộ dáng làm như rất nghe lời.

Không biết là vô ý hay cố ý an bài, ta thật sự bận muốn chết. Nhưng, ta có thời gian liền đi hỏi han về Lý Đàng. Tiểu An nói, theo như hần biết, Lý Đàng vẫn luôn không tìm đến A Thiệp.

Ta quyết định đi đến nhà A Thiệp một chuyến.

Khi hần mở cửa cho ta, không biết tại sao nhìn thấy hần, ta ngang nhiên có một tia kích động, nhìn cậu ấy hoàn hảo đứng ở đó, ta vui mừng muốn chết.

“A Thiệp, cậu vẫn khỏe chứ?”

Cậu ấy gật đầu. Tiểu An cười với ta, gọi ta là ca ca, thằng bé còn nhận ra ta.

Ta cảm thấy hình như A Thiệp gầy hơn, cũng đen hơn. Có một chuyện ta không hiểu lắm, Quyền thúc ở Hồng Tinh vị trí cũng không thấp, sao nhà cửa lại như vậy.

A Thiệp bảo ra ngoài nói chuyện, sau đó nói với Tiểu An, anh hai ra ngoài, em ở nhà một lát, chút nữa anh về, sẽ đưa em ra công viên. Tiểu An có lẽ cũng khoảng 12 tuổi, nhưng hình dáng của thằng bé trông nhỏ hơn nhiều. Thằng bé neho mắt cười nói tạm biệt với ta, có lẽ vì ta từng cứu A Thiệp, cho nên nó đối với ta cũng đặc biệt thân. Ta vẫy tay tạm biệt nó.

“Anh đến làm gì?” Đóng cửa xong, cậu ấy lập tức đổi lại khẩu khí lạnh như băng.

“Lý Đàng, có đến tìm cậu nữa không?”

“Anh đến là để tôi cảm ơn anh đã thuyết phục hần cho tôi thời gian sao?”

Nói vậy, Lý Đàng thật sự không đến tìm cậu ấy.

“Không phải.” Ta cũng không có gì tốt để nói, vì sao phải đến đây, ta cũng không rõ.

“Sức khỏe của cậu sao rồi? Khôi phục chưa?”

“Vâng.”

“Cậu định an trí Tiểu An như thế nào?”

“Tôi sẽ nghĩ cách.”

“An trí Tiểu An xong, cậu lại định làm sao đấu với Lý Đàng?”

“Tôi không biết.”

“Không biết?” Ta tưởng cậu ấy hạ chiến thư, là đã nghĩ ra cách ứng phó.

“Chỉ ít, tôi sẽ không chịu nhục lần nữa.”

Sẽ không chịu nhục nữa? Vậy là dùng cách thức gì đây? Ta lại nhớ đến tình cảnh A Thiệp định tự sát. Có lẽ, đến lúc đó, cậu ấy sẽ không chút do dự mà đâm xuống!

Ta cảm thấy Lý Đàng là có thể khuyên được, ít ra, hẳn không phải là một người không hiểu thị phi.

Sao biết, chỉ mới hai ngày sau, khi ta đến tìm Lý Đàng, thủ hạ nói với ta, Lý Đàng đang ở trong phòng ngủ “bận”. Lúc đó ta cũng không chú ý.

Vì vậy, ngồi xuống thong thả chờ. Nhưng, ta vừa ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, liền nhìn thấy một chiếc ba lô quen thuộc!

Ta không chờ được liền xông lên lầu, lại nhìn thấy Lý Đàng đã từ phòng ngủ đi ra, ta trừng hấn, hấn nhìn ta, bộ dáng rất vô tư, lại mắng một câu: “Mẹ nó, vẫn không biết tốt xấu!”

Ta không còn gì để nói với hấn, chỉ thất vọng nhìn lên trên.

Ta từ chỗ mở cửa phòng ngủ nhìn thấy chiếc giường bên trong, trên đó không có người, nhưng, trên nền bên cạnh chiếc giường, nằm trên thảm, là cậu bé mà ta rất quen.

Ta hoàn toàn hiểu ra, cậu ấy lại gặp phải chuyện này rồi, cái mà cậu ấy gọi là khuất nhục. Thân thể yếu ớt nhưng rắn chắc của cậu, không một miếng vải che thân, dòng máu đỏ và dịch trắng đục lan tràn đến tận cổ chân, cậu ấy nằm sấp, ta không nhìn thấy mặt, nhưng, ta nhìn thấy tay cậu bấu chặt vào thảm sàn, cơ thể đang run lên ...

4. Chương 4

Ta nhớ hôm đó ta không có mặt mũi gặp A Thiệp, dẫu sao Lý Đàng là bạn của ta, dẫu sao lần đầu tiên đưa cậu ấy đến gặp Lý Đàng người đó là ta. Ta muốn đi vào nhưng bị Lý Đàng ngăn lại. Bọn ta cứng người, không khỏi nói:

“Lý Đàng, nếu cậu còn xem tôi là huynh đệ, thì tha cho nó đi! Đừng tìm nó nữa!”

Lý Đàng nhìn ta rất lâu, sau đó nói: “Đại thánh! Cậu trước giờ chưa từng uy hiếp tôi, vì cái gì vậy?”

“Tôi không thể nhìn tiếp được nữa.”

“Cậu có thể không nhìn.”

“Vấn đề là tôi đã nhìn thấy rồi.”

“Đây không phải vấn đề, nó đối với tôi mà nói không là gì cả, đối với cậu mà nói, cũng nên là không quan trọng bằng anh em trong bang chúng ta!”

“Tôi không hề so sánh chuyện này, chỉ là, nó là một đứa trẻ đáng thương, cậu vì Quyền thúc mà hận nó, đối với nó rất không công bằng. Cậu có biết không, nó và Quyền thúc, ngoại trừ quan hệ máu mủ ra thì không có gì cả, Quyền thúc từ năm nó 10 tuổi, đã không còn bất cứ liên hệ nào nữa, ông ấy kết hôn với vợ sau, ăn uống không lo, nhưng nó sống cùng mẹ, sau khi mẹ nó chết, nó một mình nuôi dưỡng em trai, cậu nhìn thử trong nhà nó xem, nghèo muốn chết, nếu như Quyền thúc còn một chút quan tâm sao có thể để hai anh em chúng nó như vậy? Nếu không phải Quyền thúc chết, A Thiệp cũng sẽ không vì là con trai của ông mà đi giữ linh đường. Nếu nói là báo thù, cậu không nên đi báo thù nó!”

Kỳ thực hôm đó ta đi tìm Lý Đang cốt yếu là để nói nói cho hắn về những việc này do ta mới điều tra được. Lý Đang sững người, nhìn a Thiệp bên trong. Lại nhìn ta, chầm chậm nói: “Cậu biết thật là không ít đấy.” “Bây giờ cậu biết rồi, lẽ nào ngay cả lòng trắc ẩn cũng không thể để cậu tha cho nó sao?”

“Trắc ẩn? Thứ đồ đó, Đại thánh, cậu có, tôi không có. Từ sau khi đại ca tôi bị bang hội giết chết, tôi đã không còn cái lòng trắc ẩn chết tiệt đó nữa.”

Ta hiểu Lý Đang đi đến chỗ như ngày hôm nay cũng đã phải trả một cái giá rất đắt, nhưng, hắn cũng không nên dùng một đứa trẻ để bù đắp.

Ta thấy A Thiệp đang chậm chạp đứng lên, đi đến bên chỗ quần áo của mình, phí sức mặc vào, ta chần kinh nhìn thấy dưới ngực trái của cậu có một mảng lớn bầm xanh, là Lý Đang ra tay!

Cậu ấy đi qua bên ta, nhìn cũng không nhìn. Lý Đang kéo A Thiệp một cái, cậu quay đầu lại, liếc nhìn Lý Đang.

“Ánh mắt cậu rõ ràng là khiêu chiến.” Lý Đang nói, ngang nhiên còn có tiểu ý.

“Anh nên xuống địa ngục đi!”

“Haha, ai? Ai có thể để tôi đi đến chỗ đó.”

“Anh không phải chờ lâu đâu!” A Thiệp không chút sợ sệt nói.

Lý Đang đột ngột giật cậu ấy lại, cưỡng chế hôn lên môi cậu, hai tay giữ chặt cậu ấy, A Thiệp liều mạng vùng vẫy, nung hình như chạm phải vết thương, trên mặt một trận đau đớn. Ta cũng đỡ ra, trong kí ức của ta, Lý Đang từng chơi qua vô số thanh thiếu niên, nhưng đây là lần đầu tiên hôn môi!

“Lý Đang!” Ta thấy A Thiệp đau đến mở to mắt, trên trán tuôn mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, ta không thể không đi ngăn cản, kéo cánh tay Lý Đang ra.

Lý Đang lại bất ngờ buông ra, cười nói: “A Thiệp, cậu chạy không thoát đâu. Nói cho cậu, vốn tôi định cho cậu nếm chút mùi vị đau khổ rồi sẽ tha cho cậu, cậu lại đi tự sát trước mặt tôi, tôi muốn xem xem, khi nào cậu sẽ thật sự giết mình!”

“Đồ khốn!” A Thiệp vẫn như một con nai con quật cường.

“Trước khi tôi tự sát, nhất định phải giết chết anh!”

“Ồ?” Lý Đang nhướn mày: “Vậy tôi chờ cậu!”

A Thiệp lao xuống lầu, Lý Đang cười như không cười với bóng lưng của cậu. Lúc lâu, đột nhiên nói:

“Đại thánh, năm xưa, tôi có phải cũng là không biết tốt xấu như vậy không?”

=====

Nửa đêm ta bị điện thoại làm cho thức giấc, trong điện thoại là tiếng hô to gọi nhỏ của thuộc hạ.

“Nhị đương gia không xong rồi, lão đại bị cảnh sát đưa đi rồi.”

“Có chuyện gì?” Ta nhanh chóng bật dậy.

“Không rõ lắm, mọi người đều đến đồn cảnh sát rồi.”

Ta khoác áo, phóng ra cửa.

Dưới đồn cảnh sát đứng không dưới 200 huynh đệ, mọi người đều đang phô trương thanh thế, ta không rõ về tính nghiêm trọng của chuyện, mọi người ai cũng không nắm rõ tình hình lắm. Một huynh đệ nói với ta, lúc này luật sư đã đến rồi.

Ta ngẩng đầu, bất chợt nhìn thấy Lý Đang đứng ở cửa sổ trên lầu vẫy tay với ta, xem ra không có chuyện gì to tát, ta thở hắt.

Qua một lát, Lý Đang liền hiên ngang đi ra, mấy huynh đệ đều bước tới, Lý Đang nghênh ngang nói:

“Các huynh đệ đừng lo lắng, tôi chỉ vào đồn cảnh sát nói chuyện. Hiện tại, không ai dám động vào Lý Đang này nữa!”

Mọi người đều hô to.

Ta đi qua, nói nhỏ, không sao chứ.

Hắn cười nói, không sao, có thể có chuyện gì được.

Ta từ đầu chí cuối cũng không hiểu nổi tình huống, ngày thứ hai, ta gọi điện hỏi Lý Đang hắn đang làm gì, hắn nói đang đánh bóng rổ, kêu ta qua đó.

Ta nói không đi.

“Người cậu thích cũng ở đây đó.” Hắn nói.

Người ta thích? Từ trước đến giờ, người mà ta từng thích, là một cô gái ta quen từ thời đi học, nhưng, vào hắc xã hội rồi, thì không thể có kết quả với mấy thiên kim tiểu thư con nhà giàu đó nữa.

“Cậu đừng nói bậy mà.” Ta nói.

“Không có à, vì tiểu tử đó, cậu còn muốn đoạn tuyệt tình huynh đệ với tôi, còn nói không phải thích sao?”

“Cái gì?” Hắn ngang nhiên đưa A Thiệp đến. Ta thực sự quá thất vọng sự vô năng của mình, ta nói: “Tôi không đi.”

“Vây cũng tốt.” Từ đầu dây bên kia nghe thấy tiếng hắn.

“Đánh chuẩn một chút, một người lớn như vậy, tụi bây còn không đánh trúng!”

Nghe thấy, huyết dịch ta gần như chảy ngược. “Cậu ở đâu?”

Hắn hình như đoán được ta sẽ nói như vậy, ta nghe thấy tiếng hắn cười. “Ở sân bóng rổ nhà tôi.”

Ta lấy tốc độ nhanh nhất phóng đến đó, nhìn thấy A Thiệp bị treo phía dưới rổ bóng, chân vừa đủ chạm đất. Đầu cậu ấy trĩu một bên, có mấy thủ hạ vẫn còn đang ném bóng vào người cậu, Lý Đang đứng cách đó không xa xem kịch. Ta đi qua chắn trước mặt A Thiệp, đúng lúc một trái bóng ném tới, đau đến mức muốn tắt thở, tên thuộc hạ vội vã đền tội, ta đang bực, đang muốn tìm chỗ phát tiết.

“Tự vả miệng mình đi!” Ta đối với tên thuộc hạ ném bóng vào ta nói, hắn chỉ làm theo, mắt chăm chăm nhìn ta.

“Tao không nghe thấy tiếng! Đánh cho kêu ấy!” Ta vẫn tiếp tục độc ác. Bởi vì, ta nhìn thấy A Thiệp như hấp hối. Khuôn mặt đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng, hàng mi thật dài, dính trên đó không biết là mồ hôi hay nước mắt.

“Hắc hắc, cậu đến thật nhanh.” Lý Đang cười đi tới.

“Lý Đang!” Ta quát hắn: “Cậu có phải là người không! Cậu rốt cục đã xong chưa vậy?”

“Đừng phát hỏa, lần này là nó chọc tôi trước. Ngày hôm qua, là nó chạy đến đồn cảnh sát kiện tôi, kiện tôi cưỡng hiếp trẻ vị thành niên, hahahaCũng không biết có biết luật pháp hay không mà định đi kiện tôi!” Hắn nắm lấy cằm A Thiệp, A Thiệp gian nan ngẩng đầu lên, ánh mắt rời rạc.

Lý Đang tiếp: “Cậu giỏi lắm! Bất quá, cậu quá xem thường tôi rồi! Đây là cậu tự tìm, đừng trách người khác.”

Cậu ấy muốn nhổ vào Lý Đang nhưng không có sức, Lý Đang tránh qua một bên. Nói với người bên cạnh:

“Nhị đương gia cũng đến rồi, còn không mau thả nó ra.”

Bọn thuộc hạ lập tức thả cậu ấy xuống, cậu ấy mềm nhũn trượt xuống, ta muốn đỡ cậu ấy, lại bị cậu ấy gạt ra.

“Cậu thật sự càng lúc càng vui đấy.” Lý Đàng ghé sát mặt A Thiệp nói: “Cậu nên bắt đầu nghe lời tôi, đừng bướng bỉnh nữa. Nếu không” Sau đó hắn nói nhỏ vào tai A Thiệp gì đó, A Thiệp mở to mắt, trong đó là sự sợ hãi và cảm phần tận cùng, cậu ấy chỉ nói một câu.

“Không!”

“Cho nên cậu phải nghe lời tôi.” Ta nhìn thấy trong mắt Lý Đàng là khoái cảm chinh phục, còn có một chút dâm tặc.

“Bây giờ tôi đột nhiên muốn cậu rồi. Dem quần cởi ra.”

Ta tưởng sẽ nghe thấy tiếng мэng chửi của A Thiệp. không ngờ, lại nhìn thấy, cậu ấy như một người máy được cài sẵn chương trình, hai tay đặt hai bên hông, từ từ cởi quần xuống

5. Chương 5

Ta không kiềm chế được nữa, một phát kéo cánh tay A Thiệp lại, không để cho cậu ấy tiếp tục nữa, ta nói với Lý Đàng: “Lý Đàng, cậu đủ rồi!”

Lý Đàng nhìn ta, hắn trước giờ chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, giống như ta đã đoạt đi một món đồ cực kì quan trọng của hắn.

A Thiệp giẫy dụa trong lòng ta, ta không dám dùng sức, cậu ấy đẩy ta một cái, dùng chút sức lực cuối cùng nói:

“Các người rốt cục muốn như thế nào? Một người giả ý quan tâm, một người hết lần này đến lần khác nhục mạ! Các người có giỏi, thì giết tôi đi! Giết tôi đi!” Nói xong, cậu ấy mềm nhũn dựa vào cột trụ của rỗ bóng trượt xuống, nằm ngã trên nền đất dính cát.

Ta cảm thấy tâm bị nhúu lại, cảm thấy phần nộ, cảm thấy đau lòng. Lý Đàng à Lý Đàng, Lý Đàng thiện lương năm xưa, đi đâu rồi?

“Lý Đàng, tôi chợt nhớ lại, lần đó, đại ca bị lão đại chinh đồn, cậu xông lên muốn gánh thay anh ấy. Lão đại hỏi cậu tại sao, cậu nói, lão đại, anh tàn nhẫn như vậy, không xứng làm lão đại của tôi! Cậu là nói như vậy phải không, Lý Đàng?”

Mắt nhìn hướng A Thiệp, chậm chậm nói: “Lý Đàng khi đó, từ lâu đã chết rồi.”

“Vậy sao? Vậy Lý Đàng huynh đệ của tôi thì sao?”

“Tề Thiên!” Giọng của hắn hơi run.

“Cũng chết rồi phải không?” Ta không thể chịu đựng được hắn biến thành như vậy, ta cần phải hỏi đến cùng.

“Tề Thiên, cậu vĩnh viễn là huynh đệ tốt của tôi!” Hắn nói.

“Vậy cậu vì người huynh đệ này, tha cho nó được không?”

“Được.” Hắn cắn răng. “Chỉ cần nó bằng lòng rời khỏi, tôi không có vấn đề gì.”

“Nó bây giờ ngất xỉu rồi, làm sao đi được.”

“Vậy thì dễ.” Hắn nói. Sau đó, hắn bắt ngờ đi qua, ôm A Thiệp lên, thân hình hắn cao to lực lưỡng, ôm A Thiệp, không tốn chút sức. Hắn bước nhanh vào trong nhà, ta nhìn thấy hắn lên lầu.

Ta do dự một lát, liền đuổi theo, ta thấy hắn đặt A Thiệp lên giường, sau đó, gọi điện thoại cho Tiểu An.

Tiểu An không lâu sau liền đến, A Thiệp ở phòng chẩn trị không bao lâu, liền tỉnh lại.

Cậu ấy nhìn bọn ta, ánh mắt thẫn thờ.

“Nhớ lời tôi đã nói không?” Lý Đàng hỏi cậu ấy, ánh mắt cậu ấy hơi kinh ngạc, sau đó nói: “Anh muốn thế nào?”

“Chính là cam tâm tình nguyện làm chuyện đó với tôi?” Lý Đàng nói.

A Thiệp ngậm chặt miệng, ta nhìn cậu ấy, không biết Lý Đàng đã nói gì với cậu. Một lúc sau, cậu ấy đột nhiên cười, ta lần đầu tiên thấy cậu ấy cười như vậy, như hoa trong gió lạnh.

Ta hi vọng A Thiệp sẽ mắng Lý Đàng, ta hi vọng cậu ấy sẽ quả quyết từ chối hẳn, nhưng, từ miệng cậu ấy, truyền ra hai chữ: “Tùy tiện.”

Tiểu An bắt an nhìn bọn ta, Lý Đàng cười với ta, ta cúi thấp đầu. Có lẽ, trải qua sự dày vò tàn khốc như vậy, khiến cho đứa trẻ này, không còn năng lực chịu đựng nữa.

=====

Sau đó, ta gặp lại A Thiệp, cậu ấy đã ở bên cạnh Lý Đàng. Tuy, thần sắc ảm đạm, nhưng đã không còn đối lập với Lý Đàng nữa. Chỉ lẳng lặng ở bên cạnh hẳn. Lý Đàng từng ở trước mặt ta nói với cậu ấy: [Bảo bối, tôi muốn thương em.] Cậu ấy liền thông thả đi lên lầu. Lý Đàng cười nói với ta: [Thất lễ, không chơi với cậu nữa.]. Giây phút đó, đối với A Thiệp, ta có sự thất vọng không nói nổi. Có lẽ, A Thiệp đã động được ta, chính là nhờ vào tính cách quật cường và cô ngạo kia.

Lý Đàng khi ở trước mặt ta và Tiểu An nhắc đến A Thiệp, vẻ mặt luôn rất sắc sảo, nói A Thiệp đúng là ưu vật. Ta từ trước giờ chưa bao giờ cảm thấy, một thằng con trai có thể được gọi là ưu vật. Hẳn nói, món đồ nhỏ đó, hiện tại rất ôn thuận, từ con báo con biến thành con cừu con rồi.

Ta cực kì không muốn nghe những việc này, hẳn lại cứ thao thao bất tuyệt.

Nhưng, ta nghe thủ hạ nói, trước đây khi Lý Đàng ở trong phòng “bạn”, luôn có thể nghe thấy tiếng dâm ô, có tiếng của Lý Đàng cũng có tiếng của mấy cậu bé kia. Nhưng, bọn chúng tới giờ cũng chưa nghe bất kì âm thanh nào của A Thiệp phát ra. Bọn chúng nói A Thiệp không biết kêu sảng, không biết tại sao lão đại vẫn còn khoái cảm như vậy.

Thậm chí, bọn chúng mấy lần nhìn thấy Lý Đàng làm xong chuyện đi ra, A Thiệp vẫn còn nằm trên giường, không biết là ngủ, hay là xỉu rồi.

Ta bắt đầu phát hiện sự tình không đơn giản như vậy. Ta muốn đi hỏi A Thiệp, nhưng, ta nhớ tới hẳn từng nói ta là giả vờ thương tiếc.

Thì cứ xem như ta là giả vờ tốt bụng đi, lúc sắp tới nhà cậu ấy, ta nhìn thấy cậu ấy và Tiểu An em trai của cậu ấy, ở trong công viên đầu đường. Tiểu An ngồi xe lăn, A Thiệp ngồi bên cạnh.

Ta thông thả đi qua, ở sau lưng hai đứa, ta ngồi xuống. Ta nghe tiếng Tiểu An nói.

“Anh ơi, anh mệt lắm phải không?”

“Đâu có.”

“Không phải, anh nhất định là mệt lắm, anh ít cười với em. Lúc trước, anh thích đến đây vẽ, bây giờ, không vẽ nữa.”

“Anh hai bây giờ không thích vẽ nữa.”

“Sao vậy?”

“Anh hai vẽ không ra tranh đẹp nữa. Cũng không vẽ ra sắc thái gì nữa, nếu vẽ, chỉ ra màu xám thôi.”

“Vậy anh hai có thể vẽ tranh thủy mặc mà.” Tiểu An nói.

“Tiểu An hiểu biết thật nhiều ha?” A Thiệp vỗ vỗ vào đầu thằng bé.

“Anh hai không vui, thì vẽ không ra màu nữa sao? Lúc mẹ qua đời, anh cũng không vẽ được.”

“....”

“Anh hai.” Giọng Tiểu An hơi khẩn trương. “Anh sao lại khóc rồi?”

“Anh không có khóc, chỉ là cát bay vào thôi.”

“Anh hai gạt người ta, người trong tivi khóc cũng nói là cát bay vào mắt.”

“Anh không phải là người trong tivi, cho nên thật sự là cát bay vào.”

“Vậy anh hai nửa đêm, mắt cũng bị cát bay vào sao?”

.....

Ta đứng rất lâu, A Thiệp à, A Thiệp. Cậu tuổi còn nhỏ như vậy, phải chịu bao nhiêu đau thương đây?

6. Chương 6

Ta đối với A Thiệp, từ lúc đầu, có thể chỉ là thương tiếc, hoặc giả có thể nói, không muốn cậu ấy trở thành vật chứng cho sự tàn nhẫn của người anh em ta. Lúc đầu, ta là vì Lý Đăng, hẳn nếu như có thể nhân từ một chút, trong lòng ta sẽ không đau như vậy. Nhưng, sau khi nhìn thấy em trai của A Thiệp, nhìn thấy căn nhà tồi tàn của A Thiệp, nhìn thấy dáng vẻ bất lực của cậu ấy, thậm chí, sau khi nghe đoạn đối thoại của cậu ấy và em trai xong, tâm của ta, đứng về phía cậu ấy. Cậu ấy là một thằng nhóc từng không chút quan hệ gì với ta, hiện nay, từng hành động cử chỉ của cậu ấy đều ảnh hưởng đến ta. Ta càng hi vọng cậu ấy được bình an, thì càng hoài niệm. Hơn nữa mỗi lần gặp A Thiệp, tâm của ta đều rung động không bình thường.

Khi đó, ta không suy xét đây là cái gì, chỉ ít, tình yêu đối với đứa trẻ này, ta là đang phản kháng!

“Mấy cái này là mua cho tiểu tử đó. Xem xem được không?” Lý Đăng chỉ vào đồng quần áo ở hàng ghế sau.

“Tiểu tử nào? Cậu lại để ý ai à?” Ta lấy lên, đều là nhãn hiệu nổi tiếng.

“A Thiệp đó!” Hắn lại tiếp: “Làm người của Lý Đăng này, phải có thể diện một chút. Cậu nhìn nó xem, mỗi ngày toàn mặc áo T-shirt quần cụt, bám đầy bụi, quá mất mặt tôi rồi.”

Cậu bé ở loại hoàn cảnh đó, làm sao có thể ngày ngày thay áo mới? Còn nữa, Lý Đăng ngang nhiên dụng tâm sửa soạn cho cậu ấy, để ta rất kinh ngạc.

“Không chắc là nó sẽ lấy đâu.”

“Tôi biết. Cho nên, tôi nhất định bắt nó mặc.”

Người này, trở nên thích ép người ta làm theo ý mình từ bao giờ?

Sau đó, ta chưa lần nào thấy A Thiệp mặc mấy thứ này, cậu ấy vẫn mặc mấy bộ đồ đơn giản rẻ tiền kia. Da cậu ấy đen hơn trước, hình như cũng ốm hơn. Ta không còn nghe bọn thủ hạ nói về tin tức của Lý Đăng đối xử với A Thiệp nữa, chỉ nói, cậu ấy thường bị Lý Đăng đưa về nhà hơn, lúc đầu, Lý Đăng còn đóng cửa, mọi người đều biết Lý Đăng đang làm gì, làm xong việc, A Thiệp sẽ tự mình đi ra, Lý Đăng cùng cậu ấy nói cái gì, cậu ấy cũng không để ý. Sau đó, Lý Đăng không vội vào phòng nữa, thậm chí kêu người bày rất nhiều đồ ăn trước mặt cậu ấy, kêu cậu ăn. Bọn chúng nói còn nghe Lý Đăng căn dặn nhà bếp nấu mấy món có dinh dưỡng chút.

Lý Đăng đổi tính rồi?

Hỏi Lý Đăng, hắn nói, thằng nhỏ ốm thành như vậy, mất mặt tôi.

Bác sĩ Tiểu An cười nói, cậu bây giờ bù đắp đã muộn rồi.

Lý Đăng nói, từ trước giờ chưa hề nghĩ muốn bù đắp cho ai.

Ta riêng tư thảo luận với Tiểu An về chuyện Lý Đăng nhanh chóng thay đổi, Tiểu An nói, có lẽ Lý Đăng bị thằng bé đó làm rung động rồi.

Việc này phải nói sao đây?

Tiểu An nói. “Lý Đang bắt đầu điên cuồng lên giường với A Thiệp, có mấy lần A Thiệp ở giữa chừng thì hôn mê, Lý Đang cảm thấy xương cốt nó quá yếu ớt, có lần kêu tôi đi kiểm tra cho nó, tôi phát hiện A Thiệp sức khỏe rất yếu, một đứa con trai lớn như nó, không nên yếu đến vậy.

Sau đó, Lý Đang luôn không tìm thấy A Thiệp ở cổng trường, liền kêu mấy huynh đệ đi điều tra tung tích của nó, ai biết được, phát hiện nó đang làm công ở một quán ăn, một buổi tối phải đi giao thức ăn ở hơn 20 chỗ. Hơn nữa, buổi sáng còn phải đi giao báo, còn phải tới lui nhà để chăm sóc em trai mình, còn phải đi học. Lý Đang có lần đến trường tìm nó, phát hiện nó ngồi ở sân bóng rổ, ánh mắt lưu luyến nhìn giá bóng.

Bắt đầu từ đó, Lý Đang đã thay đổi. Cậu biết không, Lý Đang cũng là được anh trai mình chăm sóc cho đến lớn, sau đó anh trai hắn chết thảm, Lý Đang mới trở nên thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.”

Đây là chuyện tốt? Chứ ít, Lý Đang biết đối xử tốt với cậu ấy.

Nhưng mà, A Thiệp hình như đối với Lý Đang không có chút biểu hiện, giống như một khúc gỗ. Có thể nói, cậu ấy đối với bất kỳ người nào cũng không có biểu hiện gì, cậu ấy chỉ có đối với Tiểu An em trai mình là có hi vọng ai lạc, thất tình lục dục. Ta nghĩ, trước đây có lẽ cậu ấy không như vậy. Có lẽ, Lý Đang đã tạo một vết thương trong lòng cậu ấy, bọn ta không thể lường trước được. Cho nên, ta bắt đầu lo lắng, mặc dù Lý Đang đối đãi với cậu ấy như vậy, những ám ảnh trong lòng cậu liệu có tan biến không? Nếu như, bên cạnh cậu ấy không có Tiểu An, không có trụ cột trên tinh thần, cậu ấy sẽ như thế nào?

Ta rất muốn tiếp cận cậu ấy, nhưng cậu ấy luôn lảng tránh ta. Cậu ấy không hề nói chuyện với bất cứ ai trong đám bọn ta. Lý Đang có một lần nóng nảy, lớn tiếng nói: “Cậu cứ giả câm nữa đi, cẩn thận em trai của cậu đấy!”

A Thiệp ngược lên nhìn hắn, quả nhiên chịu nói: “Anh cũng không giỏi ra được chiêu gì khác!”

Cuối cùng ta đã biết, Lý Đang luôn lấy em trai của A Thiệp ra uy hiếp. Về điểm này, ta rất hận! Ta và Lý Đang từng vì chuyện này mà cãi nhau một trận, ta nói hắn sao ngay cả nguyên tắc làm người cũng mất. Lý Đang nói, đặt được mục đích chính là nguyên tắc lớn nhất!

Bác sĩ Tiểu An lại có cách nghĩ khác, hắn nói, Lý Đang lần này chơi giả mà làm thật rồi.

Ta không ủng hộ.

Hắn nói, cậu từng thấy qua thằng nhỏ nào ở bên cạnh Lý Đang được hơn một tuần chưa.

Ta nói A Thiệp không giống, Lý Đang chỉ là muốn làm nhục A Thiệp, vì ba của cậu ấy là kẻ thù của hắn.

Tiểu An nói, Đại thánh à, tử tế quan sát, ánh mắt Lý Đang nhìn A Thiệp không giống như có thù hận.

Ta quan sát kỹ, tâm tình không biết phải hình dung ra sao, tại sao sau khi phát hiện Lý Đang thương tiếc A Thiệp, ta lại không có cảm giác thoải mái? Ta rất không thoải mái, cảm giác đó, ngang nhiên, hơi giống, đổ kỵ!

7. Chương 7

Đôi chân ta không tự chủ mà bước về phía A Thiệp. Quả nhiên cậu ấy đang ngồi ở sân vận động, nhìn bạn học chơi bóng rổ. Ta chậm rãi đi qua, ngồi phía sau cậu ấy, cậu ấy ngang nhiên không phát hiện ra ta. Đôi mắt vẫn hướng về phía sân bóng không chớp một lần, từ góc độ nghiêng này, hàng mi của cậu rất dài, trong đôi mắt lại là sự lạnh lẽo không phù hợp với lứa tuổi, không hề có thất tình lục dục.

“A Thiệp.” Ta kêu một tiếng. Cậu ấy run lên, quay đầu lại nhìn thấy ta. Cậu chậm chạp nói:

“Hôm nay không muốn đi.”

“Tôi không phải đến thay cho Lý Đang, cũng vĩnh viễn sẽ không giúp hắn đi tìm cậu!”

Cậu ấy không để ý ta, chỉ nhìn sân bóng.

“Tại sao không đi chơi bóng?”

“Tôi ...sợ.” Cách một lát cậu ấy mới nói tiếp: “Lúc tôi nằm mơ, có khi tôi thấy có rất nhiều người cầm bóng ném vào tôi, tôi không thấy đau chút nào, nhưng, tôi sợ! Tôi sợ bản thân mình, rất sợ!”

Cậu ấy sợ cái gì? Cậu ấy không phải là sợ đau sao? Sao lại sợ bản thân mình?

“A Thiệp? Sợ cái gì? Sao phải sợ mình?”

“Đáng vẻ tôi bây giờ, để tôi rất sợ, tôi sợ tôi chỉ còn là một cái xác không hồn. Tôi bản đến đáng sợ, tôi hạ tiện đáng sợ, tôi nhu nhược cũng đáng sợ, sống trên đời này, tất cả đều đáng sợ! Anh có biết không?” Cậu ấy ngược đôi mắt mông lung lên nhìn ta. Tim của ta như bị kim châm vào. Ta lấy tay nắm lấy đôi vai gầy của cậu, ta cảm nhận được cậu đang run.

“A Thiệp! Đừng như vậy! Xin lỗi! Xin lỗi!”

“Anh nói xin lỗi gì chứ?” Cậu ấy cười khẽ.

“Là tôi đã đưa cậu đi gặp Lý Đăng!”

Cậu ấy tiếp tục cười, sau đó chậm chậm nói: “Anh Thiên, có lẽ anh là người tốt.”

Anh Thiên anh là người tốt, câu nói này luôn lẩn quẩn trong tai ta, ta cả đêm không ngủ được, đến trời sáng, ta quyết định làm một quyết định rất lớn!

Ta rút hết tiền tiết kiệm của mình, ta phải đưa A Thiệp và Tiểu An đến một nơi nằm ngoài phạm vi thế lực của Lý Đăng.

Ta vì quyết định của mình mà cảm thấy vui mừng, ta chạy đến nhà A Thiệp, điên cuồng gõ cửa. Bên trong không tia hồi đáp.

Ta kêu: “A Thiệp!” “Tiểu An!”

Cuối cùng có một người to con ở nhà kể bên kêu lên, hắn nói, A Thiệp nửa đêm, hình như đã cùng Tiểu An bỏ đi rồi, mang theo hành lý. Lúc hắn về, đúng lúc nhìn thấy A Thiệp công Tiểu An xuống lầu.

Hả?

Trong lòng ta một tia phấn chấn, nhưng càng nhiều hơn lại là phiền muộn. Có thể ta sẽ không được gặp lại cậu ấy nữa.

Lý Đăng biết được tin này nhanh hơn ta tưởng tượng. Hắn quả nhiên nổi trận lôi đình. Hắn nói có phải lật tung nơi đây lên cũng phải tìm cho ra A Thiệp.

Ta nói, Lý Đăng, cậu tha cho nó đi.

Hắn hừ lạnh nói, khi nào muốn tha hắn nhất định sẽ tha. Đừng để tôi biết cậu có liên quan trong chuyện này!

Ta thẳng thắn nói với hắn. Tôi chỉ ước sao mình có liên quan trong chuyện này!

Lý Đăng giống như một con báo cái kình. Làm rất nhiều huynh đệ bất mãn, hắn huy động nhiều người, chỉ vì một thằng nhóc, rất nhiều thứ bá đều không vừa mắt! Mấy vị đức cao vọng trọng thậm chí còn kêu Lý Đăng đến gặp mặt, Lý Đăng vốn không chịu lép vế.

Ta lo lắng, A Thiệp, chạy không khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ta bắt đầu âm thầm kêu người đi tìm tung tích của cậu ấy, ít nhất nếu để ta tìm thấy cậu ấy trước, ta có thể đưa cậu ấy đến nơi an toàn hơn.

Điện thoại của ta đột ngột reo lên giữa khuya, bên kia vang lên một giọng nói non nớt:

“Tề Thiên ca ca! Em là Tiểu An! Huhu ...”

Ta suýt nhảy dựng lên, nói: “Tiểu An! Là Tiểu An sao! Sao lại khóc, em ở đâu? Anh hai em đâu?”

“Anh hai ở bên cạnh em, anh ấy bệnh rồi, bệnh nặng lắm. Anh hai đưa em ra đây, bảo em gọi điện cho anh, anh mau đến đây đi, cứu anh em đi....Huhu...”

Ta tâm loạn như ma lái xe đến chỗ cửa hàng cạnh bờ biển nơi Tiểu An nói, trong lòng chỉ thầm mong, A Thiệp, đừng bao giờ xảy ra chuyện nhé!

Lúc lái xe đến đó, tâm ta lạnh đi, vì, ta nhìn thấy xe của Lý Đang. Ta nhìn thấy Lý Đang đang bỗng A Thiệp từ cửa hàng đó ra, cậu ấy hình như đang cố sức chống cự. Ta nhìn thấy sắc mặt Lý Đang hơi nghiêm trọng:

“Đừng động! Muốn chết hả?”

A Thiệp nghiêng đầu, nhìn thấy ta, lại xoay đi, ta nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt cậu ấy. Sau đó cậu ấy nói: “Lý Đang, đừng làm hại em trai tôi!”

“Câm miệng!” Lý Đang vẫn bực bội nói: “Lo cho mình đi rồi hần nói!”

Lý Đang cũng nhìn thấy ta, sau đó lại nhìn vào A Thiệp. Rồi bước nhanh đến xe, đem A Thiệp đặt vào trong. Ta thấy A Thiệp ngã xụi ở hàng ghế sau, không động đậy.

Lý Đang đứng bên cạnh xe, nhìn A Thiệp, ta nhìn thấy sắc mặt hần hơi khó xem và sợ hãi.

Lý Đang quay đầu lại, nhìn ta nói: “May là tôi nhanh hơn cậu! Có phải không?”

Ta nói, Lý Đang, đừng quá đáng, nó bệnh rồi.

Hần nói, chuyện này không phải chuyện cậu nên quan tâm!

8. Chương 8

A Thiệp mặt trắng bệch, nằm trên giường của Lý Đang, yếu ớt cực kì. Lý Đang đứng trước cửa sổ, đã lâu lắm rồi. Bác sĩ Tiểu An đem treo chai nước biển xong, dịch thể đang từng giọt từng giọt chảy vào trong A Thiệp.

“Làm ơn đi hai vị lão đại, có thể để lần nào tôi gặp nó, nó có thể vui vẻ hoạt bát một chút, sao cứ luôn là bộ dạng bán sống bán chết này vậy. Lý Đang, cậu đùa cũng đủ rồi đấy. Tôi cho cậu biết, nếu như lần này không cứu kịp, tôi dám bảo đảm nó không sống qua khỏi đêm nay!”

“Tề Thiên, cậu khuyên hần đi!” Tiểu An bác sĩ thúc ta một cái.

“Tôi với hần không còn gì để nói!” Ta quả quyết nói.

Lý Đang vẫn không nói chuyện.

“Cậu câm rồi hả?” Tiểu An bực mình.

Lý Đang đột ngột xoay lại, ta phát hiện trong mắt hần lộ ra tia máu đỏ.

“Các người ra ngoài cho tôi!”

“Cậu muốn làm gì?” Tiểu An hơi bất an nhìn vào A Thiệp.

“Nó như vậy, không chịu nổi sự dày vò của cậu nữa đâu!”

“Cút!” Lý Đang cuối cùng quát lên.

“Lý Đang!” Ta chắn trước mặt hần.

Trên giường bất chợt phát ra tiếng động, là A Thiệp, cậu ấy thì thào mấy lời, mấy lời này, đến nay ta vẫn còn nhớ.

“Tiểu Ananh khó chịu quákhông đứng dậy nổiem lấy điện thoại trên bàn, gọichoanh Thiên, có thểcó thể anh ấy sẽ giúp emChúng ta bây giờchỉ cócách nàyTiểu Ananh sẽ không để em xảy ra chuyện”

Bác sĩ Tiểu An ngơ ngác nghe, dường như những lời này thật sự là nói với hắn.

Ta ngơ ngẩn, trong lòng kích động, đầu sao cậu ấy trong lúc này, vẫn còn nhớ đến ta.

Lý Đang cũng sững sờ nghe, ta không biết hắn đang nghĩ gì.

“Á Lý Đangsao lại là anhTại sao ...Tề Thiên ca lại lần nữađưa tôi đến bên anhĐừng hại Tiểu An”

Trong đầu ta một cơn tê dại, cuối cùng ta đã biết, khi đó tại sao cậu ấy lại dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn ta. Cậu ấy từng nói, có lẽ ta là người tốt, cậu ấy trong hoàn cảnh như vậy từng nghĩ ta có thể giúp cậu ấy, nhưng, A Thiệp tưởng tôi thông báo cho Lý Đang! Không phải đâu! Không phải! Có lẽ lúc đó cậu ấy đối với không khí ngột thở xung quanh còn có một tia hi vọng, có lẽ tia hi vọng này là ta, nhưng, hiện tại, không còn tia hi vọng đó nữa. Không được!

Ta đi đến, dìu cậu lên, nói:

“A Thiệp! Tôi không kêu Lý Đang đến! Không phải tôi! Cậu phải tin tôi!”

Mắt cậu ấy hơi nhướn lên, hô hấp cũng vội hơn. Bác sĩ Tiểu An liền kéo tay ta ra, trừng ta một cái.

“Là cậu! Không sai đâu!” Lý Đang đột ngột nói.

“Thủ hạ luôn có người giám thị cậu, lúc cậu nhận điện thoại ra ngoài, bọn tôi đã đi theo! Có điều, tôi biết được địa điểm xong, liền đến trước cậu!”

Ta chậm chạp đứng lên, không còn gì để nói nữa. Đến cuối cùng, thật sự là ta, đem A Thiệp đưa đến trước mặt Lý Đang!

“Cơ thể nó mất nước nghiêm trọng, cũng cực kỳ yếu ớt, bây giờ còn sốt cao không hạ, hơn nữa, tôi nghĩ đã mấy ngày rồi nó không ăn uống tử tế.” Tiểu An lại nói: “Hai người lát nữa hẳn cãi đi”

“Nhưng, trong túi đồ của nó có thức ăn mà!” Lý Đang nói.

“Tôi nghĩ, là để dành cho em trai nó.”

“Tại sao phải bỏ chạy chứ! Ngay cả đồ ăn cũng mua không nổi còn muốn trốn?” Lý Đang nhìn A Thiệp.

“Lý Đang!” Tiểu An nhìn hắn. “Nếu thích nó, thì đối xử với nó tốt một chút!”

”Nói bậy! Ai thích nó chứ!”

“Lý Đang, đừng gạt mình. Tôi cho cậu hay, cậu mà còn dùng em trai nó uy hiếp nó nữa, tôi đảm bảo nó sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho cậu! Cậu đi đến bước cuối cùng rồi!”

“Câm miệng!”

“Cậu không thích nghe tôi cũng phải nói. Điều mà nó quan tâm nhất là lòng tự trọng và em trai mình, hai cái này, cậu đều đã tổn thương rồi, cậu suy nghĩ kỹ lại đi!”

Ta bắt đầu khâm phục Tiểu An, hắn bình thường thích cười hì hì, không ngờ, hắn nhìn chuyện lại xuyên suốt như vậy. Mà những lời này đối với Lý Đang, rõ ràng có sức ảnh hưởng. Lý Đang không nói lời nào, nhìn hai người bọn ta, nhìn A Thiệp. Sau đó, đột ngột bỏ chạy ra ngoài!

A Thiệp vẫn chưa tỉnh lại, trong hai ngày đó, Lý Đang ngang nhiên không ăn một chút gì, chỉ ngồi trên ghế trước giường của A Thiệp.

Ta không biết hắn đang nghĩ chuyện gì, nhưng, có một chuyện, ta có thể chứng minh, Lý Đang thật sự quan tâm A Thiệp.

Ta đi thăm Tiểu An, tinh thần nó rất tốt, nhìn thấy ta liền hỏi anh trai đâu rồi, ta nói anh của em không sao, ngủ hai ngày đã khỏe lại rồi. Tiểu An nói nó không muốn đi nữa. Ta hỏi nó tại sao, nó nói, rất mệt, còn phải chạy tới chạy lui. Tiền cũng mất, ngay cả đồ ăn nóng cũng không được ăn.

Ta chỉ có thể nói, hai đứa bây giờ sẽ không chạy tới chạy lui nữa.

Tâm của ta rất khó chịu, A Thiệp, đâu chỉ là không được ăn đồ ăn nóng.

=====

Ta đi về phòng của Lý Đăng, hắn đang đối lưng với cửa, mặt đối diện A Thiệp. Ta nghe thấy hắn nói.

“Cho tôi biết, làm sao để bù đắp?”

9. Chương 9

Câu nói đó của Lý Đăng, chỉ có mình ta nghe thấy. A Thiệp lại ngủ mê hai ngày nữa mới tỉnh lại, nhưng lại ho khan không ngừng. Lý Đăng cuối cùng chịu đưa cậu ấy đến bệnh viện chính quy, chẩn đoán ra, cậu ấy bị bệnh phổi. Lý Đăng phát hỏa với Tiểu An bác sĩ, hỏi hắn làm bác sĩ cái kiểu gì, bệnh nghiêm trọng như vậy mà chẩn đoán không ra. Tiểu An lúc đầu không thèm để ý hắn, nhưng bị nói miết, mới nói:

“Cậu có biết gốc bệnh này là từ đâu ra không? Từ lúc cậu đem nó vứt xuống nước đấy!”

Lý Đăng không nói nữa. Sau đó, ngồi trên ghế dài ngoài phòng bệnh rất lâu.

A Thiệp nằm trên giường bệnh, cơ thể ốm đến độ nằm dưới lớp chăn không thấy phồng lên. Ánh mặt trời chiếu lên người cậu, ánh lên một tia vàng kim, ngũ quan cậu ấy thanh tú xinh đẹp, càng làm tôn lên làn da trắng như trong suốt, giống như một bức điêu khắc hoàn mỹ. Bên ngoài chiếc chăn lộ ra cánh tay còn đang ghim kim tiêm, ngón tay dài vô lực buông lỏng.

Tâm của ta kịch đau, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, không phải là nên không lo không nghĩ vui vẻ chơi đùa sao.

Cậu ấy cuối cùng cũng động dậy, mở mắt ra. Ta lập tức đứng lên, gọi cậu ấy một tiếng. Cậu ấy nhìn ta một cái, cười nhạt, nói: “Vậy mà tôi vẫn chưa chết.”

Ta bảo cậu ấy đừng nói bậy, không sao, không sao.

“Anh luôn nói không sao đâu.” Cậu ấy nói, lại không khỏi ho khốc. ta nghe thấy động tĩnh ngoài hành lang, ta nhớ tới Lý Đăng vẫn còn ở bên ngoài, nhưng hắn không vào. A Thiệp một lúc lâu sau mới cảm ho được, muốn ngồi dậy, ta đỡ hắn, lót một cái gối ra sau lưng cậu. Mối cậu khô khốc, ta lấy nước cho cậu uống, uống xong, cậu ấy cảm ơn ta.

A Thiệp đối với ta rất hồ hững, khách sáo.

“A Thiệp, cuộc điện thoại đó” Ta muốn giải thích, ta nghĩ trong lòng cậu vẫn còn hi vọng. Nhưng cậu ấy lại lắc đầu.

“Tề Thiên ca, đừng nói nữa.”

“Không phải, tôi muốn nói với cậu, tôi không có ...”

“Không sao, là như thế nào cũng không quan trọng! Tôi biết, tôi quá ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức có thể chạy thoát.” Cậu ấy chậm chạp nói, sau đó nhìn ra ngoài cửa. “Lý Đăng có đây không? Tôi có chuyện muốn nói với hắn.”

Cậu ấy muốn nói cái gì? Ta hoài nghi, nhưng vẫn gọi: “Lý Đăng ...”

Lý Đăng từ từ đi vào, nhìn ta một cái, lại nhìn A Thiệp.

Ta nghe thấy A Thiệp nói: “Lý Đàng, tôi sẽ không trốn nữa.”

“Ừm.” Lý Đàng không có vẻ đặc ý.

“Em trai tôi nó ...”

“Nó không sao.”

“Nó sẽ luôn luôn không sao?” A Thiệp hỏi.

“Vậy phải xem cậu.” Lý Đàng nói, sau đó ta liền thấy hần hơi hối hận khi nói ra câu này. Hình như đang nhớ tới hai thứ quan trọng mà của A Thiệp mà Tiểu An từng nói. Chỉ là, hần không rút lời về, ngược lại còn thêm một câu: “Sức chịu đựng của tôi có giới hạn.”

A Thiệp buồn bã nói, sẽ không bỏ trốn nữa, sẽ không làm gì nữa, nói Lý Đàng muốn làm sao thì làm.

Tâm của ta lạnh đi, cậu ấy là đã khuất phục rồi sao?

Lý Đàng lại chẳng lộ ra chút hỉ sắc nào.

Xong chuyện, Tiểu An nói với ta, Lý Đàng thả A Thiệp luôn đối nghịch với mình, còn hơn là hờ hững. Lý Đàng không muốn A Thiệp cứ như vậy bỏ cuộc hết những gì cậu ấy từng nói, cậu ấy càng nghe lời, hần càng khó chịu thêm.

Thì ra, cái Lý Đàng muốn, không phải là một A Thiệp nghe lời. Hần muốn A Thiệp, cũng giống như một A Thiệp từng đã động được ta, là một A Thiệp quật cường và đầy lòng tự trọng.

Vì vậy, hứng thú mà Lý Đàng dành cho A Thiệp, hình như đã qua đi. Hần không còn thường xuyên đi tìm cậu ấy. A Thiệp cũng rất lâu không xuất hiện trong tầm nhìn của ta. Chỉ có một lần, ta về nhà, ông già bà già đang đánh bài, ta kêu một phần thức ăn bên ngoài. Ai ngờ, lúc mở cửa, người đứng trước cửa là cậu ấy, sắc mặt cậu ấy hồng hào hơn mấy hôm trước nhiều, lúc ngược lên nhìn thấy ta, lại chuyển sang trắng bệch. Cậu ấy vội nhận tiền, đi mất.

Ta cầm hộp đồ ăn, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của cậu, đột ngột tỉnh ngộ, thì ra, cậu ấy vốn không trở nên thỏa hiệp và nhụt chí, Lý Đàng, và tất cả những thứ liên quan đến Lý Đàng đều là nỗi đau của cậu.

Bọn ta và Hồng Tinh vẫn tiếp tục đấu tranh, giành địa bàn, xung đột vẫn thỉnh thoảng xảy ra. Nhưng, tần suất thắng lợi vẫn nghiêng về bọn ta. Lý Đàng làm việc càng lúc càng độc. Có một đứa con trai của một vị nguyên lão, mượn tiền nặng lãi của Hồng Tinh, còn đem bán đứng một vị đường chủ có thù với lão nhị Hồng Tinh, vị đường chủ đó bị chém hơn hai mươi nhát dao, tuy cuối cùng được cứu sống, nhưng nửa đời còn lại, chỉ có thể nằm trên giường. Sau khi sự việc được điều tra rõ ràng, Lý Đàng bắt chấp nhiều vị thúc bá nguyên lão cầu xin, vẫn chấp hành gia pháp với tiểu tử kia, tiểu tử đó bị đánh cho tới chết! Khi đó ta cũng khuyên hần, nói hần nên giữ lại đường lui cho mình, nhưng hần nhất quyết không nghe, nói với ta, đây là kết quả của kẻ phản bội! Mấy thúc bá tuy trách hần không nể mặt, nhưng chuyện vi phạm đạo nghĩa này, cũng không dám nói nhiều nữa.

Lý Đàng trở nên rất dễ nổi nóng, không có chuyện gì thì cứ đi loạn xạ trong nhà. Hần vốn thích ngồi trong hoa viên ưu nhã thưởng thức rượu đỏ, hiện nay lại không còn hứng thú đó nữa.

Tiểu An và ta đều nhìn thấy.

Tiểu An nói, tình yêu thật vĩ đại, có thể thay đổi một người..

Ta nói hần nói bậy gì vậy.

Hần nói, Tề Thiên à, còn Lý Đàng nữa, hai người đều là thằng khờ trong tình yêu. Cậu có biết vì sao Lý Đàng lại nóng nảy như vậy không, vì A Thiệp đó, hần muốn bù đắp cho người ta, muốn làm mà không biết cách. Cậu có biết không, hần tuy không đi gặp thằng bé, nhưng mỗi ngày đều có người báo cáo tình hình của nó cho hần. Nực cười nhất là, A Thiệp làm cho nhà hàng phải không, hần lại muốn chiêu cổ chuyện làm ăn cho người ta, lại sợ nó phải đi giao đồ ăn bên ngoài nhiều mà mệt. A Thiệp mỗi buổi sáng phải chạy xe đạp đi giao báo, hần liền lén lút đi theo. Khờ phát sợ! thật là! Hần đó, muốn bù đắp nhưng không biết phải làm thế nào!

Lý Đang tại sao không tìm A Thiệp như trước kia?

Ha! Hẳn hận không thể làm cho A Thiệp quên hết những chuyện trước kia.

Không phải chứ. Lý Đang biến thành như vậy sao?

Cậu không tin? Tôi cũng không tin. Nhưng, cậu ấy đích thực thay đổi rồi.

Phải a. Kỳ thực, Lý Đang thực ra cũng không phải là kẻ tội ác tày trời. Nhưng, trong lòng có hơi khó chịu, mơ hồ lại không hi vọng họ được ở bên nhau. Ta cũng không biết tại sao mình lại như vậy.

Sau đó, chuyện phát sinh, bọn ta đều không ngờ đến.

Đó là một buổi chiều cuối thu, khi ta đi tìm Lý Đang, ta bị chặn ngoài cửa, thuộc hạ nói Lý Đang không tiếp ai cả. Ta từ trước giờ chưa bao giờ chịu sự đối xử như vậy, vì vậy bất chấp tất cả xông vào trong.

Vừa vào sảnh trước, vô tình ngược lên nhìn phòng ngủ ở lầu hai, lại nhìn thấy hai bóng người ở cửa sổ, ngang nhiên là A Thiệp! Cậu ấy hình như đang giãy dụa kịch liệt, mà Lý Đang cũng dùng sức nắm hai cổ tay cậu ấn lên đỉnh đầu, ấn lên chỗ cửa sổ kính. A Thiệp hình như cho hắn một cước, sau đó hắn đâm mấy cú vào bụng cậu, A Thiệp liền ngã rũ xuống đất!

Sao lại như vậy! Chuyện này và những chuyện ta từng nghe hoàn toàn khác nhau.

Ta xông lên lầu, cửa bị khóa trái, cửa của hắn được thiết kế đặc thù, nếu như không phải từ bên trong thì không mở được. Ta liều mạng đập cửa, kêu cũng vô dụng. Nhưng, âm thanh bên trong ta đều nghe thấy, ta nghe A Thiệp nói:

“Xin anh! Lý Đang, cho tôi về đi! Chỉ cần không phải hôm nay, hôm nào cũng được hết!”

“Không! Chỉ là hôm nay! Hôm nay thôi! Tôi muốn em muốn đã lâu lắm rồi!” Giọng của Lý Đang khàn đục không bình thường.

Bên trong một trận tạp âm, ta nghe thấy tiếng kêu rên của A Thiệp, không lâu, là tiếng kêu thảm thiết của cậu ấy!

Tim của ta muốn vọt tới cổ họng, ta xông xuống lầu, định kêu Tiểu An nghỉ cách, lại nhìn thấy chai rượu trên đất

10. Chương 10

Bác sĩ Tiểu An dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, nhìn thấy bình rượu trên đất. Hắn bắt động rồi. Ta nói: Tiểu An, nhanh lên. Tiểu An nói: Cứ để hắn như vậy đi, có lẽ hắn kiềm nén đã quá lâu rồi. Hắn thích A Thiệp, có lẽ nhiều hơn so với sự tưởng tượng của chúng ta, nhiều hơn cả trong tưởng tượng của hắn.

Thế nhưng mà, hắn đang tổn thương A Thiệp! Ta la lên.

Bởi vì, hắn, bây giờ ngoại trừ tổn thương, thì không biết đối đãi với cậu ấy như thế nào.

Không thể nào! Sao có thể như vậy?

Tề Thiên. Bây giờ đi lên, cũng không làm được chuyện gì. Hắn uống cái này. Tiểu An nói xong, giơ lên một cái bình rượu. Là một chai Vodka. Ta lặng người rồi. Năm đó, lúc Đại ca gặp chuyện không may, cũng là do hắn uống cái này. Hắn đã thề độc, cả đời không hề đụng vào chai rượu này nữa.”Hắn quả không được chính mình nữa rồi.” Tiểu An nói.

Ta ngồi yên trên ghế sa lon. Không thể tưởng tượng được, Lý Đang đã đến mức độ này rồi sao.

Cửa, ba giờ sau được mở ra. Lý Đang đi ra, thấy hai chúng ta, dáng vẻ uể oải. Hắn nói với chúng ta: “Thả cậu ta ra đi.” Chúng ta thoáng nhìn nhau một cái, đi đến, phát hiện, A Thiệp bị hắn buộc trên giường, tứ chi cột vào bốn góc. Áo sơ mi của cậu tản ra, quần đã được mặc vào, trên mặt của cậu tím xanh, khóe môi

nhếch lên vết máu. Cậu nhìn bọn ta, ánh mắt trống rỗng, lập tức lại lập tức xuất hiện một đạo ánh sáng, cậu nói: “Thả tôi ra, van xin các người, hãy thả tôi ra!”

Ta và Tiểu An cõng dây giúp cậu. Ta vừa muốn nói chuyện, cậu lại lập tức ngồi dậy, lao ra cửa, xông xuống cầu thang. Chúng ta phát hiện bước chân cậu tập tễnh, đuổi theo, quả nhiên ngay mấy bậc thang cuối cùng, cậu mất thăng bằng, lăn xuống dưới, lăn đến bên cạnh chân Lý Đang. Hắn quỳ lấy thân thể, bùm lấy phần bụng. Lý Đang nhìn cậu, chậm rãi ngồi xổm xuống, nâng dậy cậu dậy, mở miệng muốn nói chuyện. A Thiệp ngẩng đầu, nhìn Lý Đang, trong ánh mắt là một tia tuyệt vọng, cậu nói: “Lý Đang, sớm muộn gì tôi cũng sẽ giết anh.”

Lý Đang không nói gì, trong ánh mắt lại hiện lên thống khổ.

Cậu bỏ qua Lý Đang, chậm rãi đứng lên, lại chạy về phía cửa chạy ra ngoài. Ta không do dự ra ngoài theo, cần bản cậu chạy không nhanh, lại như cũ cuống đi. Ta đuổi theo nhanh, giữ chặt cậu. Cậu quay đầu lại thấy là ta, trái với dự đoán của ta, cậu nói:

“Anh Tề Thiên, nhanh đưa tôi về nhà, tôi xin anh!”

Ta nghĩ nhất định là cậu có chuyện, dìu cậu, đi vào trong xe của ta. Trên đường đi cậu cũng không nói chuyện, ta muốn hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì, cậu chỉ nhìn phía trước, rớt cục nặn ra mấy chữ: Van xin anh, nhanh lên!

Ta rốt cuộc nhớ tới Tiểu An! Vì vậy lái xe nhanh hơn.

Ta không biết cậu lấy khí lực ở đâu mà chạy lên lầu, ngay khi mở cửa phòng ra, lòng ta có chút lạnh. Ta nhìn thấy Tiểu An ngã xuống giường, mặt tái nhợt. A Thiệp kêu: Tiểu An, Tiểu An, anh trở lại rồi! Anh trở lại rồi! Cậu đi qua, ôm lấy em trai của cậu, ta nhìn thấy thân thể của cậu hơi run run. Ta đi qua, ôm Tiểu An từ trong ngực cậu ra, cảm thấy một mảnh lạnh như băng. Ta hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn kêu lên: “Đưa đi bệnh viện, A Thiệp!”

Lúc ta ôm Tiểu An lên xe, mặt A Thiệp không có biểu tình nào, nhận Tiểu An từ trong tay ta, ngồi ở chỗ ngồi phía sau. Ta nhìn cậu qua gương chiếu hậu, cậu chỉ nhìn Tiểu An. Không ngừng nói: “Tiểu An, không có việc gì, anh sẽ gọi bác sĩ sang đây xem, em sẽ không có chuyện gì đâu. Tiểu An chỉ là cảm mạo phát sốt thôi, cơ thể Tiểu An khỏe mạnh nhất. Tiểu An có lạnh không? Anh thêm quần áo cho em.” Dứt lời, cậu cõng áo khoác của mình che lên trên cơ thể Tiểu An, cậu ôm Tiểu An vào trong ngực, nước mắt chảy ra từ trong mắt, giọng của cậu run rẩy mà nghẹn ngào: “Tiểu An... không có việc gì, Tiểu An... không có việc gì....”

Cơ thể Tiểu An quá yếu, đã chết vì bệnh cảm mạo nho nhỏ.

Hủ tro cốt nho nhỏ của nó đặt ở đó, không chút nào thu hút. Trên linh vị, là hình ảnh đáng yêu của một đứa trẻ, đang cười, lộ ra hai cái răng khểnh.

Bắt đầu từ ngày đó, A Thiệp không nói một câu gì. Ngay đêm đó Lý Đang biết chuyện, hất tất cả bình rượu nát bấy, còn dùng nắm đấm đâm lên thủy tinh, thiếu chút nữa phế đi một tay.

Hôm nay, chỉ có một mình bác sĩ Tiểu An.

Hắn thở dài nói với ta, Chỉ sợ Lý Đang không còn cơ hội nào nữa rồi.

Bảy ngày đầu của Tiểu An đã qua, ta muốn đi thăm A Thiệp. Lúc đến dưới lầu nhà cậu, ánh đèn lóe lên. Vừa muốn lên lầu, ta nhìn thấy bóng dáng của một người ở trong tối.

“Lý Đang?”

Hắn đi tới, tuy vẫn cao lớn như trước, nhưng nhìn ra được rất tiêu tụy.

“Tôi muốn đi lên.” Hắn nói.

“Được.” Ta không biết vì sao đột nhiên ta lại đồng ý với hắn.

Hai người chúng ta gõ cửa, ta thậm chí đã chuẩn bị tâm lý A Thiệp sẽ chặn chúng ta ở ngoài cửa. Nhưng cậu không có, thấy Lý Đang, cậu cũng không lộ ra vẻ gì khác thường.

Hiển nhiên cậu đã dọn dẹp lại phòng, giường của Tiểu An cũng được thu dọn chỉnh tề, trên đó bày ra những món đồ chơi mà nó thích.

“A Thiệp. Có đói bụng không? Chúng ta cùng đi ăn chút gì đi?” Ta nói.

Cậu lắc đầu. Chuyển hướng về phía Lý Đương: “Đêm nay cũng muốn sao? Đừng làm ở chỗ này. Làm bản phòng tôi.”

Lý Đương giật mình, nói: “A Thiệp...” Rất lâu rồi hắn không nói chuyện nhỏ như vậy.

“Lý Đương, tôi cho anh biết, anh sẽ không còn cơ hội nữa đâu! Tôi đã có sức đấu với anh rồi! Anh không thắng được tôi đâu!”

Lý Đương khép mắt lại: Vậy sao? Vậy thì tôi chờ. Hắn rõ ràng có chút cao hứng.

Hai người chúng ta đi tới. Ta nói với Lý Đương: “Nếu như cậu thích cậu ấy, thì nên đổi phương pháp lại đi.”

Lý Đương lại nói: muốn ăn trái cây, cậu muốn không? Dứt lời đi về phía một sạp trái cây. Hắn chọn táo. Ta nói: Lý Đương, đừng giả bộ không sao cả.

Hắn nói: Tề Thiên, cứ để cậu ấy đấu với tôi, tôi thích cậu ấy đấu với tôi.

Ông chủ sạp trái cây đang bổ dưa giúp một người khách khác, ông ấy giơ dao gạt trái cây lên. Đột nhiên, có cái gì đánh trúng vào đầu của ta, ta quát to một tiếng:

“Lý Đương! Quay lại nhanh!”

Lý Đương lại càng hoảng sợ, cũng nhìn thoáng qua con dao gạt trái cây, lập tức, hắn cũng đã hiểu ra cái gì, cùng ta điên cuồng mà chạy trở lại.

A Thiệp nói cậu nhất định sẽ thắng, ta biết phương pháp đó là gì rồi.

Ta phá cửa mà vào, Lý Đương thậm chí dùng súng, làm hỏng khóa cửa chống trộm.

Chúng ta tìm thấy A Thiệp trong toilet, một cánh tay cậu bỏ vào bồn tắm đầy nước, nước trong bồn tắm, là màu hồng nhàn nhạt...

11. Chương 11

Ta ngồi ở trên ghế dài của bệnh viện, Lý Đương đứng ở cửa sổ nhìn vào. Hai tay của hắn buông lỏng, tay áo vén lên, ta thấy được gân xanh nổi lên trên tay hắn, cùng một vết máu, là máu của A Thiệp.

Cảnh tượng vừa rồi hiện lên trước mắt ta. Ngay lúc ta vẫn còn kinh ngạc, hắn chạy vội tới bên cạnh bồn tắm, lấy cánh tay A Thiệp ra, điên cuồng mà giật cà vạt của mình xuống, chăm chú quần cánh tay A Thiệp lại, trên cổ tay của cậu, là một vết cắt đầy máu, máu vẫn còn chảy. Lý Đương một phát ôm lấy cậu, chạy ra ngoài cửa, gào thét với ta: Lái xe! Nhanh lên!

Đầu A Thiệp lạch qua trước ngực hắn, khuôn mặt, bờ môi, đều tái nhợt.

Mắt Lý Đương, thế nhưng lại đỏ bừng. Trên xe, ta nhìn thấy hắn chăm chú ôm A Thiệp, giống như là muốn đem toàn bộ năng lượng của mình cho cậu.

Lúc đó, ta bắt đầu tin tưởng, Lý Đương, đúng là yêu A Thiệp, thật sự sâu sắc.

Ta đứng lên, đi đến bên cạnh Lý Đương đã thật lâu không cử động. Vỗ vỗ vai của hắn.

Mắt của hắn vẫn đỏ bừng. Ta nói: “Yên tâm, cậu ấy không có việc gì, chúng ta mới rời đi không lâu, thời gian không lâu, có lẽ không có chuyện gì đâu.”

“Không cho phép!” Hắn nhỏ ra hai chữ: “Tôi không cho phép cậu ta chết!”

“Lý Đang! Đừng có dùng loại ngữ khí này!” Ta nhin không được nói: “Cậu không cho? Cậu không cho mà trước kia có thể lấy em trai cậu ấy để uy hiếp cậu ấy, giờ thì sao? Người còn muốn gì nữa? Cậu lần lượt chà đạp tôn nghiêm của cậu ấy. Cậu đừng quên, nếu như không phải là vì em trai mình, cậu ấy đã sớm cầm dao tự đâm vào mình ở trên giường rồi. Cậu ấy chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của cậu, đối phó với cậu, rất là yếu ớt. Nhưng mà, cậu ấy đi đến bước đường hôm nay, chính là sự đấu tranh của cậu ấy, chính là phương thức giữ gìn tôn nghiêm toàn vẹn nhất! Cậu muốn cậu ấy sống sót, là vì cái gì?” Ta hỏi hần, ta hi vọng hần nói ra lời nói thật lòng.

Lý Đang ngơ ngác một chút, sau đó nói: “Không tại sao cả. Tôi nói rồi, tôi sẽ không để cho cậu ta hết.” Hần như cũ không thừa nhận.

“Được ... Lý do của cậu thật sự đơn giản... Nhưng mà...” Ta vừa muốn nói tiếp, cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ đi ra, Lý Đang quay đầu lại, âm trầm nhìn hần. Ta nghĩ, nếu như bác sĩ lắc đầu, đầu của hần sẽ bị Lý Đang vụn xuống. May mắn, hần không có.

Nếu như, một người, có thể lựa chọn cái chết, hần nhất định sẽ không tìm được lý do sống sót nữa. Ta biết rõ điểm này, cho nên, nhìn thấy A Thiệp lần nữa được cứu sống, bất lực nằm đó, ta rất đau lòng.

Lúc cậu thấy chúng ta, rõ ràng là nở nụ cười. Ta lại cảm thấy cậu cười như vậy, ta chịu không được. Lý Đang cũng như thế, ta rõ ràng cảm thấy hần thoáng run một chút.

Về mặt Lý Đang âm trầm nhìn cậu, ta không trông cậy vào hần nói ra cái gì từ đáy lòng, những năm này, hần đã học được cách che dấu bản thân mình tốt quá.

Tiểu An cũng tới, nhìn tình cảnh này của chúng ta, hần cố ý trêu ghẹo nói: “Ai dô, mọi người đều đến cả rồi à.”

Một câu này của hần khiến cho bầu không khí đang căng thẳng có chút hòa hoãn hơn.

Hần đến gần A Thiệp, nhìn cậu nói: “A Thiệp, không thể gọi em trai Tiểu An được nữa, vậy thì có thể nhận thức người anh trai Tiểu An này, được không?”

Mắt A Thiệp rốt cục đã có một tia cảm tình, hơn nữa bị bịt kín bởi một tầng sương mù.

Bờ môi khô khốc của A Thiệp nhả ra mấy chữ: “Cảm ơn anh, anh Tiểu An.”

Tiểu An cười nói: Các cậu nhìn nha, bắt đầu từ hôm nay, A Thiệp là em của tôi rồi, ai dám khi dễ nó, tôi và nó sẽ liều mạng!

Sau đó, hần tóm ta và Lý Đang đi ra ngoài.

Tiểu An thật sự như một người anh bắt đầu ra uy. Hần nói:

“Nói cho hai người xã hội đen các người biết! Về sau tránh xa em trai của tôi ra một chút.”

Kỳ thật ta rất cảm kích Tiểu An, hần xử lý như vậy, có lẽ có thể khiến cho chuyện này ổn định hơn. Đồng thời, có lẽ hần sẽ an ủi được A Thiệp một chút, đây là chuyện ta vẫn muốn làm, lại không bao giờ làm được.

Lý Đang lại nói Hai người ở chỗ này, tôi đi vào nói chuyện với cậu ta.

“Không được!” Ta ngăn hần.

Tiểu An lại kéo ta ra, để cho cậu ta đi, hần nói.

Ta do dự một chút, Tiểu An liếc mắt nhìn ta một cái. Ta buông lỏng tay ra. Hần đi vào, Tiểu An nói: “Người kia là con vịt chết mạnh miệng, cho hần một cơ hội để cho hần chuộc tội đi.”

Ai ngờ, Lý Đang vừa mới đi vào, chợt nghe hần quát to một tiếng: “Cậu đừng tay lại cho tôi!”

Ta cùng Tiểu An xông vào, thấy trên tay Lý Đang cầm kim tiêm truyền dịch, tay A Thiệp cầm lấy nó, tay của hần đã máu chảy như rót. Mà trước ngực A Thiệp, cũng bị máu tươi nhuộm đỏ hết. Ta hít một hơi lạnh, cậu lại muốn tự sát lần nữa! Ta cùng Tiểu An ngây người. Lý Đang không để ý vết thương trên tay, hô to: “Bác sĩ! Gọi bác sĩ đến!”

Tiểu An trực tiếp chạy vội đi ra ngoài.

Mắt A Thiệp khê mở, cậu vẫn còn một chút thần trí, Lý Đang nhìn thấy trước ngực cậu đỏ tươi, thân thể phát run, khàn giọng nói:

“Đừng như vậy! Đừng như vậy! Tôi sẽ không đối với em như vậy nữa! Tôi sai rồi. Tôi thích em, A Thiệp! Đừng đấu như vậy với tôi! Tôi thua! Tôi thua rồi! Em muốn giết, thì giết tôi đi! Không phải em muốn giết tôi sao? Xin em, đừng tổn thương mình nữa... Tôi thua... Tôi thua rồi...”

Giọt nước mắt lớn chảy ra từ trong mắt Lý Đang, thật giống như, lúc hấn ôm A Thiệp chạy ra, cũng chảy nước mắt như thế.

Khóe mắt A Thiệp, cũng có cái gì chảy xuống, không biết, là nước mắt Lý Đang rơi trên mặt cậu, hay là, của chính cậu...

12. Chương 12

Hành động đó của A Thiệp, đều ảnh hưởng lớn đến cả ba chúng ta. Lý Đang đã rất lâu không có yên lặng như thế, ta cùng Tiểu An đau lòng không thôi. Ta càng tự trách mình hơn, kỳ thật, ta một mực ở bên cạnh hấn, lại không có ngăn lại được một chuyện gì cả. Ta giống như đang quan tâm hấn, trên thực tế, đến lúc thật sự xảy ra chuyện, hấn luôn bị tổn thương, ta bất lực cũng tốt, hoặc là nguyên nhân khác cũng tốt. Tóm lại, hôm nay hấn làm như vậy, ta cũng có trách nhiệm, ta cũng không dậy nổi giống hấn.

Có lẽ Lý Đang cũng không có nghĩ qua, hấn sẽ thổ lộ tâm ý của mình trong tình cảnh như thế này. Hấn rất cố chấp, cố chấp đến mức sẽ không để ý đến ý nghĩ của đối phương. Tác phong này được kéo dài rất nhiều năm, không chấp nhận những gì gây bất lợi cho mình. Có lẽ, hấn đã sớm không hiểu được, khi yêu một người, thì phải đổi đời như thế nào.

Hấn một mực ngơ ngác ngồi trước giường A Thiệp, nước biển truyền không vào. A Thiệp đã từng một lần cần bình oxy để duy trì tính mạng. Mặt Lý Đang không biểu tình, mặc kệ chúng ta nói gì. Đến lúc A Thiệp khôi phục lại thần trí, chúng ta cũng không biết nên làm như thế nào. Lý Đang rốt cục giống như hoàn hồn đứng lên, đi đến trước giường cậu, hấn khàn giọng nói:

“Chết, không có gì to tát cả. Cậu làm như thế, cho rằng là rất có cốt khí ư. Có gì đặc biệt hơn người chứ, có bản lĩnh, cậu còn sống để tôi xem một chút?”

A Thiệp nhìn hấn một cái, có thể là quá yếu, cậu lại nhắm mắt lại.

Lý Đang vẫn một mực ở trước giường cậu, chưa từng ngủ qua, hấn uống cà phê, một ly lại một ly. Hấn nghiện thuốc lá rất nặng, thế nhưng mà, hấn chưa từng đi ra bên ngoài đốt một điếu thuốc. Ta mua thức ăn trở lại, hấn đều ăn hết, bởi vì Tiểu An hung hăng nói với hấn: Nếu như cậu chết đói, ngược lại là bớt lo rồi! Hấn mới nhai lấy nhai để, ăn.

Quá vội, sau đó đều nôn ra. Tiểu An nhìn bóng lưng hấn xông vào toilet, lắc đầu.

Ta trùng hợp thấy A Thiệp mở mắt, ta kêu một tiếng: A Thiệp.

Tiểu An quay đầu lại nhìn cậu nói: A Thiệp, em không thích người anh trai là anh sao?

A Thiệp khê lắc đầu.

Vậy tại sao làm như thế? Em cảm thấy anh sẽ không cảm thấy đau khổ vì em sao? Em cảm thấy em chết, anh sẽ không giống như em mất đi em trai mà đau lòng, là thế sao?

Cậu lại lắc đầu, yếu ớt nói vài chữ: “Thật xin lỗi.”

Em không cần xin lỗi anh. Anh tính rồi, có nặng hơn nữa, cũng không chết được. Tiểu An nói: Em xem, em lại bị cứu sống rồi. Tiếp theo, em định làm như thế nào đây? Ở đây còn có một bình truyền nước, em còn muốn đâm tiếp một lần nữa không?

A Thiệp nghiêng đầu, nước mắt rớt xuống trên gối đầu, ta nghe cậu nói: “Chết, cũng khó như vậy.” Nghe được câu này, ngực đang bị đè nén của ta gần như muốn nổ tung, ta hận chính bản thân mình, không biết tại sao lại hận bản thân mình muốn chết!

Ánh mắt A Thiệp giống như nhìn vào xa xa, cậu ngơ ngác một chút, chúng ta biết rõ, cậu lại thấy được Lý Đang.

Lý Đang ở trong góc tối phiên muộn đứng đó, ta mới phát hiện, mới có vài ngày, hắn đã gầy mất một vòng, hốc mắt sâu hoắm.

Ta nhớ, ngày đó, rốt cục Lý Đang đã đi ra khỏi bệnh viện. Bởi vì, A Thiệp nói với hắn: Tôi không muốn gặp lại anh. Hắn xoay người rời đi, để lại một câu: Tôi đi, em phải sống cho thật tốt.

Cuối cùng A Thiệp không có lại tìm phương pháp giải thoát gì gì đó nữa, cậu hợp tác dưỡng thương rất tốt. Tiểu An mỗi ngày đến thăm cậu, Tiểu An nói: Cậu ấy sẽ không tìm đến cái chết nữa. Ta nhẹ nhàng thở ra, thế nhưng mà, đối với việc hận bản thân mình, lại không cách nào tiêu tan được.

Sau này, lúc cậu ra viện, ta không có đi. Ngày đó, cũng là ngày Hồng Tinh phải đàm phán, Lý Đang cũng ở đây. Hỏa khí của hắn rất lớn, đàm phán không thành. Khiến cho việc tranh chấp một khu vực trung tâm, không có kết quả. Nhân thức nói: Người trẻ tuổi quá cuồng vọng là không tốt. Lão nói chuyện luôn văn vẻ, lão nổi danh là mặt cười tâm xà, trên mặt thì cười, nhưng tâm địa độc ác. Lý Đang lại nói: Ông cũng già rồi nên nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn, quản tốt địa phận của mình là được rồi, bằng không thì, ngay cả chỗ chôn cũng không có, không tốt.

Lúc đó, hai bên thiếu chút nữa đã lao vào đánh nhau.

Chúng ta đã rất lâu không có nhắc đến A Thiệp, cũng không có gặp lại cậu. Có lẽ được nửa năm rồi à nha. Ta nghĩ Tiểu An nhất định biết rõ tin tức của cậu, thế nhưng mà, ta không hỏi, ta không biết như thế nào đối mặt với cậu, ta áy náy. Không nghĩ tới, Lý Đang cũng chưa bao giờ hỏi Tiểu An tin tức của A Thiệp, chuyện này về sau ta mới biết được. Ta biết rõ, hắn từ trước đến nay rất giữ lời, có lẽ hắn cũng sẽ để cho A Thiệp gặp lại hắn!

Tiểu An cũng không hề chủ động đưa ra tin tức của A Thiệp, chỉ ngẫu nhiên nói: Em ấy rất tốt, nhưng là một đứa trẻ bướng bỉnh.

Ta cho rằng mọi chuyện sẽ trôi qua như vậy. Chúng ta trở lại sinh hoạt của xã hội đen, A Thiệp có thể bắt đầu sinh hoạt giống như người bình thường. Tuy nhiên ta mang theo bút rứt, bắt quá, với A Thiệp, đây có lẽ là kết quả tốt nhất. Ta chỉ hy vọng, vết thương trong lòng cậu có thể khôi phục, có thể không giống hai vết dao kia, để lại vết thương trên thân thể.

Trên thế giới, có lẽ thật sự có chuyện duyên phận này. Nó thao túng duyên phận của con người, có lẽ, là đã sớm định sẵn, muốn đưa sợi dây của A Thiệp đến trong tay Lý Đang. Hoặc là, sợi dây đó của Lý Đang, đã sớm được định sẵn sẽ dây dưa với một đầu của A Thiệp...

13. Chương 13

Ta nhớ được buổi tối hôm đó chúng ta hẹn nhau uống rượu, nhưng mà chậm chạp không thấy Lý Đang đến. Ta và Tiểu An ngồi ở quán bar chúng ta thường đi, Tiểu An trêu chọc cô bồi bàn ở bên cạnh. Chờ cô bồi bàn kia đi rồi, ta rốt cục nhìn không được hỏi: Gần đây A Thiệp ra sao rồi? Trong ba người chúng ta, người duy nhất tiếp xúc với A Thiệp là Tiểu An.

Tiểu An cười nói: Tôi còn nghĩ là cậu có thể kiên trì thêm một chút nữa chứ.

Có ý gì? Ta hỏi.

Tiểu An cười đến rất thâm ý, hắn nói: Trong công việc thì cậu rất nhạy bén. Còn A Thiệp, cậu cũng quá quan tâm rồi đó. Tôi còn tưởng rằng chỉ có Lý Đang yêu thích con trai, thế nào mà cậu cũng thay đổi rồi?

Ta tức giận nói: Cậu không được nói vậy, tôi chỉ là cảm thấy cậu ấy đáng thương.

Tiểu An nói: trong lòng cậu chỉ có công việc, tôi không tranh với cậu. Cậu ấy bây giờ rất tốt, quay trở lại trường đọc sách rồi, cũng không ngừng làm việc. Nhưng mà, tên nhóc đó, quả thật là rất ngang bướng.

Là sao?

Nghe nói, trước kia trường học của cậu ấy có một tên gia hỏa có tiền có gia thế, trước mặt A Thiệp vũ nhục em trai của cậu ấy. Cậu nhìn thấy cậu ấy gầy teo thể thôi, thật ra trong xương không biết có bao nhiêu khí lực, thể mà dám xông vào quần với tên gia hỏa kia.

A Thiệp đúng là rất cứng. Ta nói: Cậu ấy và Lý Đàng thành ra như vậy, cũng nhìn ra được.

Đúng rồi, nếu không phải như vậy, Lý Đàng cũng sẽ không để ý như thế. Nhưng mà, Lý Đàng a, làm quá đáng quá. Ta nghĩ, có lẽ bây giờ A Thiệp ước gì hắn chết đi. Nhưng mà, Lý Đàng cũng thật kì lạ, nói không gặp là không gặp luôn.

Ta muốn hấn hết hy vọng đi à nha.

Ta nhìn Tiểu An uống một hớp rượu: Hắn là quá dễ tâm rồi, A Thiệp không muốn thấy hắn, hắn cũng không muốn thấy cậu ấy.

Người a, luôn trong lúc tuyệt vọng mới muốn vãn hồi, mới biết nếu biết sẽ như thế thì đã chẳng làm a.

Điện thoại vang lên đúng lúc 11 giờ, là lái xe của Lý Đàng, gã hô to gọi nhỏ nói: Lão Đại không thấy rồi!

Chúng ta mới đầu cũng không để ý, nhưng mà, nghe xong gã tự thuật, chúng ta đều toát mồ hôi lạnh. Nghe nói bọn họ bị tập kích, mấy người kia nhân lúc Lý Đàng lên xe, vung đao, Lý Đàng không lên xe, mà chạy vào trong hẻm nhỏ. Những người kia đuổi tới, lái xe đuổi tới trở mắt nhìn hắn bị trúng mấy đao, sau đó lại tiếp tục chạy sâu vào trong hẻm. Lái xe gọi vài anh em tới, thì đã không tìm thấy Lý Đàng và những người kia nữa rồi.

Ta và Tiểu An nóng nảy, từ trong quán rượu xông ra bên ngoài, kêu gọi tất cả anh em đi tìm Lý Đàng.

Giày vò đến nửa đêm, không có chút tin tức nào. Ta đứng ngay hẻm nhỏ nơi Lý Đàng biến mất, thấy được vết máu, ta nghĩ hắn là của Lý Đàng.

Tuy rằng, năm đó ta và Lý Đàng đều gặp qua không ít nguy hiểm, vết đao trên người cũng không hiếm lạ gì. Thế nhưng mà, bộ dạng như vậy, từ sau chuyện của lão Đại thì không còn nữa. Cho nên, loại kinh sợ lúc đó, cảm giác tùy thời có thể mất đi tính mạng lúc đó trở lại, ta cảm thấy một cổ hàn khí.

Ta sợ Lý Đàng xảy ra chuyện gì, rất sợ, dù sao, hắn là anh em của ta!

Ta và Tiểu An kéo lấy cơ thể mệt mỏi về phòng khám của hắn. Ta nghĩ, Lý Đàng cũng đang chờ ở đây đi. Có một lần, Lý Đàng bị thương do người ta chém, bỏ chạy đến chỗ này của Tiểu An, mới đầu hắn còn gạt bọn ta, cho đến một ngày kia, cận vệ đi theo Lý Đàng mới tiết lộ, lần đó, người cho Lý Đàng một đao, là ba của A Thiệp.

Chúng ta thất vọng rồi, hắn không có ở đây.

Tiểu An mở cửa, chúng ta đều rất uể oải và lo lắng. Dựa theo miêu tả của lái xe, cùng vũng máu mà chúng ta thấy, Lý Đàng, hắn là bị trọng thương.

Bỗng nhiên, trong góc tối giống như có bóng người, hai người chúng ta đồng thời phát hiện, cũng đồng thời gọi.

“Lý Đàng!!”

Người kia đi ra từ trong góc tường, mượn ngọn đèn, ta nhìn thấy một đôi mắt sáng nhưng có chút u buồn.

“A Thiệp?!” Tiểu An kêu một tiếng.

“A Thiệp, em làm sao vậy? Bị thương ư? Sao cả người lại đầy máu như thế?”

“Lý Đàng, bị thương.” giọng cậu không có bất kì ngữ khí gì: “Các anh đi nhìn hắn đi.”

“Ở đâu?” Chúng ta cũng không khỏi kinh ngạc.

“Đi theo tôi.” Cậu không có biểu lộ gì, quay người đi.

Chúng ta đi đến nơi cách hẻm nhỏ kia không xa, cậu mở cửa sau, đi vào, chúng ta đi theo. Sau đó, tại một gian phòng âm u, chúng ta thấy cả người Lý Đang đầy máu.

Xem hoàn cảnh chung quanh, ta biết rõ, đây là một phòng lộn xộn của một nhà hàng.

“Lý Đang! Lý Đang!” Tiểu An lo lắng gọi.

Ta nghe được Lý Đang phát ra một thanh âm, tâm treo lên rồi cuộc được thả xuống. Ta quay đầu lại nhìn A Thiệp, cậu tựa ở cửa ra vào, mặt không biểu tình.

“Là cậu cứu Lý Đang?” Ta hỏi.

“Các anh mau đưa hắn đi đi.” Cậu nói.

Nếu như không thật sự phát sinh, ta không cách nào tưởng tượng, cứu Lý Đang, đúng là A Thiệp! Ta cho rằng, cậu hận không thể khiến hắn chết ngay trước mặt cậu, chết càng khó xem càng tốt.

Lý Đang bị thương nghiêm trọng, nhất là phần bụng, rõ ràng đã được băng bó sơ qua, bôi lên một chút bột thuốc tiêu viêm. Ta nhìn thấy, trên mặt đất, có một túi thuốc ở gần đó, và gói thuốc tiêu viêm bằng bột.

Ta nhìn A Thiệp, mới phát hiện thân thể của cậu có chút phát run.

A Thiệp, ta kêu lên một câu.

Cậu cười khổ một cái, chậm rãi nói: Tôi đi ra ngoài đổ rác, thì thấy hắn nằm ở đó.

A Thiệp, ta thật không ngờ, cậu sẽ cứu hắn.

Chỉ là tôi, không muốn thấy bất kì ai, chết thôi.

A Thiệp, một phút này, ta ý thức được, cậu là một đứa nhỏ vô cùng thiện lương. Dù cho, đối với đã từng tổn thương cậu.

Lý Đang được cứu, chúng ta đang toàn lực tra cái nhóm người kia là ai. Còn Lý Đang thì đang dưỡng thương ở biệt thự của hắn.

Vài ngày sau, hắn nói cho ta biết một chuyện.

Hắn nói, trong lúc mơ màng, nhìn thấy A Thiệp, hắn còn nghĩ là mình đang nằm mơ, hắn bất động quan sát A Thiệp nói: Tha thứ cho tôi, A Thiệp, tôi yêu em, A Thiệp.

Hắn nói, trong phút đó, hắn giống như nhìn thấy nước mắt của A Thiệp.

14. Chương 14

Lý Đang hiển nhiên đã khôi phục lại sức sống, bắt đầu từ lúc A Thiệp cứu hắn. Nhưng điều ra lo lắng không phải chuyện này, mà là Lý Đang lần này nhưng là bị người khác bán đứng, mà người muốn giết hắn sẽ không từ bỏ ý đồ như thế. Hắn lại đem những chuyện này để ra sau đầu, đắm chìm trong niềm vui sướng được A Thiệp cứu. Ta không thể không nhắc nhở hắn: A Thiệp cứu cậu không phải là vì cậu là Lý Đang, mà chỉ là bởi vì cậu ấy thiện lương.

Hắn biết rõ ta nói không sai, thế nhưng mà, hắn vẫn hưng phấn như trước. Giống như đang đứng giữa nơi hoang vu nhìn thấy ánh sáng nơi dân cư đông đúc.

Ta biết rõ hắn sớm muộn sẽ đi tìm A Thiệp, hắn đã sớm rục rịch từ lúc không thể xuống giường được. Ta nghĩ: Hắn chắc có lẽ không tiếp tục tổn thương A Thiệp nữa đâu nhỉ.

Lúc hấn tái nhợt không có huyết sắc xuất hiện trước mặt A Thiệp, A Thiệp cũng không có biểu lộ gì, hấn nói: A Thiệp, chúng ta nói chuyện đi.

A Thiệp lạnh lùng vút lại một câu: Anh đi đi.

Hấn không có đi, mà lại đi theo, hấn nắm chặt lấy bả vai A Thiệp, A Thiệp đẩy ngã hấn, thương thế của hấn vẫn chưa lành, đau đớn.

A Thiệp cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Lý Đang là người có nghị lực, hấn nhiều lần đi tìm A Thiệp, thậm chí cậu bỏ công việc để trốn hấn. Nhưng mà, cậu quá coi thường Lý Đang rồi. Lý Đang muốn tìm ai, thì người đó không thể chạy thoát được. Rốt cục cậu không tránh né nữa, nói với Lý Tiêu:

“Anh muốn thế nào?!”

“Cho tôi thêm một cơ hội nữa, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi!” là lời thoại kinh điển trong phim truyền hình, nhưng lại là lời nói trong nội tâm Lý Đang, mặc dù là đang nói với một người thiếu niên.

A Thiệp chỉ nhở ra ba chữ: Không. thế. nào!

Lý Đang nói: Có thể, chuyện gì cũng có thể, nói cho tôi biết, đó là cách gì?

A Thiệp nói: đi đi!

Không!

Anh để tôi đi!

Không!

Cút!

Lý Đang xông lên ôm cậu vào trong ngực, A Thiệp dốc sức liều mạng giãy dụa, cuối cùng cho hấn một bàn tay vang dội! Lý Đang ngừng động tác, rất lâu rồi hấn không bị người khác đánh. Hấn siết chặt cậu vào trong ngực, nói cho cậu biết: Tôi yêu em. A Thiệp kêu to: Thả ra! Anh là đồ biến thái!

Lý Đang hận nhất người khác nói hấn biến thái, hận nhất!

Hấn đặt A Vượt lên tường, bờ môi hung hăng chặn trên miệng cậu. A Thiệp dốc sức liều mạng giãy dụa, lại bị hấn gần như điên cuồng mà cưỡng bạo. Tình cảm Lý Đang bị đè nén quá lâu, vào lúc đó hoàn toàn bạo phát. Tay của hấn như cái kìm bắt hai tay mảnh khảnh của A Thiệp cố định trên đầu cậu, một tay khác, nắm lấy cổ cậu, ép sát thân thể A Thiệp vào trong tường. A Thiệp chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm, tay Lý Đang tay càng ngày càng dùng sức, hấn rốt cục phát hiện A Thiệp không giãy dụa nữa, nhắm hai mắt lại, cho đến khi hấn thấy được nước mắt A Thiệp chảy ra từ khóe mắt, hấn mới giật mình khôi phục lại thần trí, cuống quýt buông tay ra.

A Thiệp trượt từ tường xuống đất, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng, cậu ngửa đầu nhìn qua Lý Đang, trong miệng nhả ra mấy chữ: Tha cho tôi đi, xin anh.

Lý Đang tay chân luống cuống đứng ngay tại chỗ. Cái tình cảnh này, lại khiến cho hấn có chút sợ hãi, và hận, hấn hận bản thân mình, rất hận!

Tất cả mọi chuyện, ta lái xe theo ở đường nhỏ bên cạnh nên nghe thấy được.

Lúc ấy, ta không khuyên Lý Đang nữa. Hành vi của hấn, có lẽ, đã có rất nhiều tình yêu. Chỉ là, tình yêu này, có lẽ, cho tới bây giờ vẫn là sai lầm.

Sau lần đó, Lý Đang rất chán chường, chán chường đến mức cả ngày không ra khỏi cửa, mỗi ngày mặc đồ ngủ đi tới đi lui trong phòng. Chuyện trong bang, ta có thể giúp đỡ hấn, thế nhưng mà, chướng ngại trong lòng hấn, đến khi nào mới chấm dứt?

Ta sẽ không khuyên hấn quên A Thiệp đi, bởi vì, đó là vô dụng.

Có một ngày, ta lại đi thăm hấn, chợt thấy hấn lại mặc Áo phục phẳng phiu, hình như còn làm tóc, tinh thần cũng đã khá hơn nhiều. Ta rất kinh ngạc, hấn rất ôn hòa nói với ta: Cậu nói, tôi cũng giống như Tiểu An, làm anh trai của em ấy, được không?

Một phút này, ta mới thật sự nhận ra, hấn yêu A Thiệp, thì ra là đã sâu đến trình độ này.

Ta gạt đầu cổ vũ hấn. Kỳ thật, ta biết rõ, chuyện đó càng khó hơn.

Nhưng mà, đây quả thật là kết quả tốt nhất cũng không chừng.

Lúc kết quả tốt nhất còn chưa đến, ta đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, người gọi, là Nhân thúc của Hồng Tinh, lão tìm Lý Đương. Lý Đương đã vài ngày không mở điện thoại.

Lý Đương nhận điện thoại, ban đầu còn giả bộ cười nói hàn huyên, thế nhưng bên kia nói câu gì đó, mặt của hấn lập tức âm trầm đến đáng sợ.

“Người đem hấn ra sao?!” Hấn gào đến, ta nhìn thấy tay của hấn đang phát run: “Tôi lập tức tới!!!!” Hấn trực tiếp lao ra cửa, ta lập tức đuổi theo.

Lái xe chở chúng ta đến tổng bộ Hồng Tinh.

Trên đường, hấn nắm chắc nắm đấm, không nói một lời. Ta hỏi hấn đã xảy ra chuyện gì, sau một lúc lâu hấn mới nói:

“Lần trước cậu nói ai là người thủ đoạn nhất Hồng Tinh?”

“Nhân thúc.” Ta nói: “Lần trước lão đánh chết một người nằm vùng, xương cốt toàn thân người nọ gần như đều nát.”

Toàn thân Lý Đương bắt đầu run rẩy, hấn gào to với lái xe: Mày lái xe đến XX nhanh lên!

“Làm sao vậy?” Ta bắt đầu dự cảm được gì đó, cực kỳ không tình nguyện hỏi: “Lão bắt ai?”

“A... Thiệp.”

Ta nghĩ, lúc đó, tâm hai người chúng ta đều vặn vẹo đau nhức.

15. Chương 15

Ta và Lý Đương đơn thương độc mã đi vào lãnh địa của Hồng Tinh, rất mạo hiểm. Chỉ là, lúc ấy, hấn và ta đều không cố kỵ những chuyện này, trong lòng chúng ta chỉ nghĩ đến mỗi A Thiệp.

(Đơn thương độc mã: đi đơn độc, không có người hỗ trợ)

Nhân thúc ngồi ở cuối một cái bàn dài, nhìn ta và Lý Đương đi tới, cười hắc hắc, như một lão hồ ly.

Chung quanh cả đám cũng đều chỉ cao khí ngang đứng đó, ta và Lý Đương hoàn toàn bị cô lập, nét mặt của bọn chúng hình như là coi chúng ta như dê béo để tùy ý làm thịt.

(Chỉ Cao Khí Ngang()): miêu tả bộ dáng chân bước nhấc cao, mặt nhếch lên, hùng hực khí thế | chỉ bộ dáng của người dương dương tự đắc vênh vào đắc ý)

Về mặt Lý Đương âm trầm, mở miệng nói: “Nhân thúc, chuyện gì cũng từ từ, tìm đứa nhóc không có liên quan, là có ý gì?”

“Không có liên quan?” Nhân thúc cười, ta chỉ xem mà không tham gia vào: “Mày là Lão đại của Đông Hưng mà lại hồn hển chạy tới, toàn thân phát run, hai mắt đỏ bừng, không phải là vì đứa nhóc không liên quan đó sao?”

“Hãy bớt nói nhảm đi, cậu ấy ở đâu?”

Kỳ thật, ta đã thông báo cho các anh em, bọn nó có lẽ đã chạy đến. Ta nghĩ, Nhân thúc gọi Lý Đàng đến, cũng sẽ không là vì muốn mạng của cậu, lão nhất định coi A Thiệp là một món đồ giao dịch.

Nhân thúc vung tay lên, hai người đi vào phía sau, lập tức, chống đỡ ra một người, lòng ta đã treo lên cuống họng, đầu A Thiệp vẫn luôn gục xuống, ngay lúc cậu hẳn bị hai người ném xuống, toàn thân cậu đều run rẩy, trong cổ họng phát ra tiếng rên không thể ức chế được. Hai chân cậu trong ống quần cong vẹo không bình thường, ta biết rõ chân của cậu có lẽ là đã bị gãy.

“A Thiệp!” Ta nghe được Lý Đàng kêu to, ta nhìn thấy hắn nhanh chóng nắm tay thành nắm đấm.

“A Thiệp, mày nhanh thân mật chào hỏi đi kìa.” Nhân thúc hướng về phía bên cạnh đưa mắt liếc một cái, có người đi qua, níu lấy tóc của cậu đem mặt của cậu hất lên, trên mặt cậu là vết thương tím bầm, khoe miệng có vết máu chưa khô, ánh mắt của cậu khê mở, thấy được ta và Lý Đàng, cậu xoay đầu.

Nhân thúc đi qua, nhìn cậu, cổ tình thương tiếc chặc chặc vài tiếng, sau đó thở dài nói:

“A Thiệp, mày cho rằng tao không đau lòng? Tao là hận nha. Mày làm như vậy sao có thể không phụ lòng cha mày ở trên trời có linh thiêng. Tao là giúp Quyền thúc dạy bảo mày không thể bội bạc như vậy, làm kẻ phản bội, kết cục còn thảm hơn thế này nhiều, niệm tình mày là con của cố nhân, tao không thể ra tay độc ác được.” Dứt lời, còn nắm chặt bờ vai của cậu, ta nhìn thấy A Thiệp đau đớn thoáng nhíu mày.

Lý Đàng gần như xông lên, bị ta ngăn cản.

“Đồ rắn độc, ông muốn thế nào?” Hắn lớn tiếng nói, hắn rất ít khi thiếu kiên nhẫn như vậy, hỏi người ta muốn thế nào.

Trong mắt Nhân thúc quả nhiên lộ ra ánh sáng, lão thả A Thiệp, mặt của cậu nằm nghiêng trên mặt đất, con mắt hơi mở, vẫn không nhúc nhích. Thỉnh thoảng cơ thể run lên chứng minh cậu còn sống.

“Tao là người không tham lam, ta chỉ muốn những thứ vốn thuộc về mình. Ba cái hộp đem ở khu phía Đông, trước kia là của Hồng Tinh, tao muốn lấy lại.” Lão dùng khăn tay của mình lau viên bảo thạch lớn của chiếc nhẫn trên ngón tay.

“Còn nữa không?” Lý Đàng hỏi.

“A, còn có, sông bạc phía Tây, cái lớn nhất đó, cũng có thể là của Hồng Tinh.”

“Còn nữa không?”

“Lần trước bọn mày là bị thương các anh em của tao, tiền thuốc men tao đã trả trước giúp mày rồi, dù sao cũng trên trăm vạn, mày cũng nên trả lại rồi.”

Lý Đàng vẫn nhìn lão như cũ.

Ta nói: Nhân thúc, mọi người đều ngồi chung một chiếc thuyền, mất hòa khí sẽ không tốt.

“Rất đúng!” Nhân thúc nói: “Cho nên, cũng không có gì. Lý Đàng, mày xem rồi xử lý, được hay không được, tao cũng không miễn cưỡng.”

Người bên cạnh đột nhiên rút ra một con dao, đến gần A Thiệp, lần nữa nâng đầu cậu lên, dao găm chống đỡ trên cổ họng của cậu.

Nhân thúc nói với A Thiệp: “A Thiệp, có gì muốn nói với hắn không?”

A Thiệp chằm chằm vào Nhân thúc nói: “Ông giết tôi đi.”

“Như vậy sao được? Ta sao có thể làm tổn thương hòa khí? Mấy cái quán nhỏ đó sao có thể so được với A Thiệp mày chứ? Có đúng không Lý Đàng?”

Lý Đàng nhìn chằm chằm A Thiệp, A Thiệp quay đầu nhìn hắn một cái, đột nhiên xông lại phía cây dao.

“Không được!” Lý Đàng kêu to.

Ngay lúc đó tên thủ hạ thu dao lại, A Thiệp ngã trên mặt đất, chăm chú nhắm mắt lại, trên mặt là trợn lẫn vết thương và tuyệt vọng.

“Được! Tôi đồng ý! Ông thả cậu ấy ra!” Lý Đăng nói với Nhân thúc.

Nhân thúc lộ ra nụ cười thắng lợi.

Về mặt Lý Đăng tràn đầy đau đớn.

Ta nhìn thấy mắt A Thiệp thoáng mở ra một cái, lập tức, đã mất đi ý thức.

Hai chân của cậu đều đã gãy, xương sườn cũng đã gãy hai cái, toàn thân cậu đều là vết thương. Ta không cách nào tưởng tượng được, Nhân thúc sao có thể đối xử như thế với một thiếu niên được.

Lúc cậu tỉnh lại, ta đang ở bên cạnh, ta gọi cậu: A Thiệp.

Hình như cậu nói với ta gì đó.

Ta nói: A Thiệp, cậu đừng lo lắng, không có việc gì rồi.

Vì sao? Ta nghe được cậu hỏi: Vì sao? Vì sao...

Lý Đăng không có thấy lúc cậu tỉnh, mà sau đó hắn thấy cậu trong lúc hôn mê, không ngừng hỏi: vì sao... Có lẽ, cậu muốn biết, vì sao cậu phải chịu sự tra tấn đó, vì sao chuyện như thế lại xảy ra, vì sao cậu không thể trốn thoát được...

Một buổi tối nọ, ta bước đi thong thả đến ngoài cửa phòng cậu, thấy một cái bóng đen ngồi trước giường cậu, ta nghe bóng đen kia nói: Nếu như mọi chuyện đều muốn tìm người gánh chịu, thì phải là tôi mới đúng. A Thiệp, tôi không cầu xin em tha thứ, tôi không đáng để em tha thứ. Nếu như, em tỉnh lại mà muốn giết tôi, giết tôi mà em có thể vui vẻ được, tôi lập tức đưa đầu tôi cho em.

Ta nghĩ, nếu như cho Lý Đăng một cơ hội lại để cho hắn xóa đi tất cả mọi chuyện. Hắn nhất định sẽ trả giá bằng mọi thứ.

16. Chương 16

A Thiệp vẫn luôn không có hoàn toàn thanh tỉnh, ngoại trừ “Vì sao”, ta chưa từng nghe cậu nói nhiều hơn một câu. Ta bắt đầu sợ hãi, ta sợ cậu sẽ tự làm mình bị thương. Bề ngoài cậu hẳn thanh tú sạch sẽ nhưng lại có tính cách rất cố chấp, quật cường lại thiện lương. Có lẽ, phần thiện lương này lại làm cho cậu càng thêm cứng cổ. Trời cao đối xử bất công với cậu, có lẽ, đã đến giới hạn chịu đựng của cậu.

Ngoài ra, ta tìm Lý Đăng nói chuyện một lần, trước mắt, tình cảnh của hắn cũng không ổn. Từ sau lần trước bị đâm, đến lúc A Thiệp bị bắt đi làm con tin, cùng với hiện tại các anh em chú bác trong bang đang bất mãn với hắn. Nếu như hắn còn muốn ngồi vững vị trí này, hắn không thể chỉ canh giữ ở bên người A Thiệp.

Lý Đăng lại chỉ cho một nụ cười không sao cả.

Lý Đăng! Cậu đang nghĩ gì? Ta có chút nóng vội.

Cùng lắm thì không làm nữa thôi.

Ta kinh hãi, hẳn vì vị trí này đã bỏ ra cái giá lớn như vậy, sao có thể nói không làm chứ? Ta mới ý thức được, trong nội tâm Lý Đăng, cũng đã thay đổi rất lớn.

“Đại Thánh, nếu như, tôi chưa từng làm ở vị trí này, ta chưa từng sống mái với Hồng Tinh, chưa từng trúng một đao của Quyền thúc, tôi chưa từng vênh váo tự đắc tham gia tang lễ ông ta nhìn thấy A Thiệp. Tôi chưa từng coi A Thiệp như đối tượng để trả thù, tôi chưa từng tra tấn em ấy như vậy, tôi chưa từng nảy sinh tình cảm với em ấy...” Hắn ngừng một chút, ngửa đầu uống một ly rượu đỏ lớn. Hắn thường thường nói với ta: “Rượu đỏ là phải thưởng thức từ từ”. Hắn nhìn ta, ta nhìn thấy trong ánh mắt của hắn là tơ máu “Thì A Thiệp, đã rất tốt rồi đúng không?”

Ta trầm mặc, hần nói đúng: “Thế nhưng mà, chuyện thành ra như thế này...”

Ta không nên nói những lời này, đây là chỗ đau của hần: “Đúng, chuyện đã thành ra như thế này, ngay cả đền bù tổn thất tôi cũng không xứng.”

“Lý Đang!”

“Đại Thánh, anh em tốt. Vị trí của tôi, cậu làm đi. Tôi muốn đi ra ngoài một thời gian ngắn, tôi muốn...”

“Không được!” Ta quả quyết nói.

“Vì sao? Ngay cả cậu cũng không chịu giúp tôi?”

“Lý Đang, cậu phải hiểu. Nếu như cậu không làm nữa, cậu không có sự bảo vệ của Đông Hưng nữa, Nhân thúc muốn đối phó với cậu, đối phó với A Thiệp, ngay cả chút cơ hội các người cũng không có. Còn nữa, Nhân thúc đối xử như thế nào với A Thiệp, cậu không muốn báo thù cho cậu ấy sao? Cậu thấy cậu ấy gãy tay gãy chân như thế, mà không chịu lấy lại công đạo cho cậu ấy sao?”

“Công đạo? Ha ha ha....” Hần cười rộ lên: “Tôi đây, việc đầu tiên phải làm, chẳng phải là nên tự giết mình đi sao?”

“Lý Đang!” Ta đề hần lại: “Bây giờ, nếu như cậu muốn bảo vệ A Thiệp, thì phải ngồi vững vị trí này! Cậu có hiểu không? Cậu cho rằng, cậu rút lui, A Thiệp sẽ tốt sao? Vì cậu ấy, cậu bỏ ra nhiều tài sản của Đông Hưng như vậy. Cậu cho rằng anh em trong bang sẽ không giận lây sang cậu ấy sao?” Ta không phải nói chuyện giạt gân, về chuyện này, ta quả thật là có nghe thấy.

Lý Đang quả nhiên ngơ ngẩn, lập tức lâm vào trầm tư.

Ta nói: Lý Đang, dù cho cậu đã từng tổn thương cậu ấy, nhưng tối thiểu bây giờ cậu còn có thể bảo vệ cậu ấy.

Hần nhìn về phía ta: Bảo vệ? Hần hỏi.

Đúng. Ta gật đầu với hần.

Ta rút cuộc thấy lại được sự kiên định, tràn ngập khí phách này của Lý Đang!

Bước đầu tiên Lý Đang làm là mở một cuộc họp, cho nên các bác các chú đều đến rồi, Lý Đang thần nhiên nói: Bây giờ, tuy rằng Đông Hưng tổn thất không ít, nhưng tôi nhất định sẽ lấy lại gấp đôi! Có rất nhiều người không cho là đúng, vị nguyên lão có con trai đã chết nói: Lý Đang, mặc kệ cậu lấy lại gấp bao nhiêu lần, vì một người tình mà hai tay dâng tặng cho Hồng Tinh, mặt mũi của Đông Hưng chúng ta để ở chỗ nào? Lý Đang, lão già này đã hồ đồ rồi, nhưng cũng biết thế nào là nghĩa khí! Đừng nói đến cái gì mà người tình, cho dù là cậu, nhiều hơn nữa tôi cũng không đổi!

Cả đám không nói chuyện. Trong nội tâm đều đang suy nghĩ. Nhưng mà, Lý Đang từ trước đến nay nói được làm được, nếu như hần có thể lấy lại lợi ích gấp đôi, mọi người cũng sẽ không dư hơi thừa lời.

Lý Đang thực hiện rất nhanh, Nhân thúc tuyệt đối không nghĩ tới Lý Đang sẽ lấy lại đồ của mình nhanh như vậy. Khiến cho có chút trở tay không kịp. Đông Hưng vốn có thế lực lớn hơn Hồng Tinh, cứng đối cứng thì Hồng Tinh không phải là đối thủ. Huống chi, bọn hần trước đó đã mua chuộc được lão Đại của các bang khác, nên không có người chịu ra tay viện trợ. Mấu chốt là, Nhân thúc dùng quân cờ con tin đã là có chút sai lầm rồi. Bởi vậy, Lý Đang đoạt lại địa bàn, tất cả mọi người tình nguyện xem náo nhiệt.

Không quá hai tháng, Lý Đang đã thực hiện được lời hứa.

Mọi người tất nhiên sẽ không để tâm đến những lời chỉ trích Lý Đang trước đó nữa rồi.

Lại nói tiếp, ta nghĩ muốn tra nội gián ở bên trong. Lý Đang có tình cảm với A Thiệp, chỉ có người trong cuộc mới biết được, bên ngoài dù cho biết rõ quan hệ của bọn họ, cũng không phải chưa từng thấy qua sự ngang ngược của Lý Đang. Tuyệt đối không có năng để cho Nhân thúc mạo hiểm dùng chiêu này. Trước đây Lý Đang có nhiều bạn trai như vậy, nhưng chưa từng xảy ra chuyện này bao giờ.

“Điều tra ra là ai, không cần nói cho tôi biết, chỉ để cho hần biến mất trước mặt tôi là được.” Lý Đang nói.

Cuối cùng, Lý Đang đổi người lái xe. Tiểu Lộ, chính là người nội gián đó.

Tiểu An nói với ta và Lý Đang: Vết thương của A Thiệp đã tốt lên rồi. Nhưng mà, vẫn không thể xuống giường đi lại được. Em ấy tỉnh đã rất lâu rồi, chỉ là, vẫn không nói gì. Tiểu An nói: Chúng ta nhất định phải làm cho em ấy nói chuyện, nếu nghẹn như vậy nữa, tôi sợ em ấy sẽ bị chứng tự bế.

Lý Đang đứng ở cửa sổ, coi như không nghe thấy.

A Thiệp thật gầy quá, trên mặt tái nhợt hiện ra đôi mắt hõm sâu vô thần, tóc đã mọc dài ra rồi, đã đến cổ. Phía trước rủ xuống trán. Dựa vào trên giường, cậu kinh ngạc nhìn lên trần nhà.

“A Thiệp.” Ta và Tiểu An gọi cậu.

Cậu nhìn chúng ta, lại nhìn phía sau lưng chúng ta một chút.

“Sao rồi? Đã tốt hơn chút nào chưa?” Ta đi qua hỏi cậu. Cậu gật đầu.

“Nói cho anh, có không thoải mái ở đâu không?” Tiểu An nói. Cậu lắc đầu.

“A Thiệp, trong lòng có chuyện gì thì phải nói ra, đừng giữ lại, chúng tôi sẽ lo lắng.” Ta nói. Cậu nhìn ta, ánh mắt có chút trống rỗng: “A Thiệp, không có việc gì rồi, bọn tôi sẽ bảo vệ cậu, sẽ không có ai có thể tổn thương cậu nữa rồi.”

Cậu đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, trên bệ cửa sổ có hai con chim nhỏ.

Bỗng nhiên, có người vọt lên, ôm A Thiệp từ trên giường lên. A Thiệp thấy là hân thì lập tức giãy dụa một lúc, sau đó lại bất động. Hân nói: “Tôi mang em đi phơi nắng!”

17. Chương 17

Lý Đang cẩn thận đặt A Thiệp ngồi trên cái ghế ở hoa viên, đắp trên đùi cậu một tấm thảm. Hân nhìn chăm chăm vào A Thiệp, A Thiệp nhắm mắt lại.

“Em có thể không nhìn tôi, em có thể không để ý tới tôi.” Lý Đang nói: “Nhưng mà, tôi sẽ không buông tha cho em. Trước kia cũng không, bây giờ cũng không, sau này cũng sẽ không. Cho nên, em phải học cách yêu tôi. Bằng không thì, em sẽ rất khó chịu.”

Ta và Tiểu An đứng đấy, nhìn mặt A Thiệp không biểu tình nắm chặt tấm chăn.

“Em bây giờ không cử động được, cũng không thể đi được, về sau cho dù có cử động được, em cũng phải ở bên cạnh tôi. Bằng không thì, tôi có đánh gãy chân của em cũng phải giữ em lại!”

Lý Đang lại điên rồi, đây là cảm giác của ta.

A Thiệp chậm rãi đưa mắt lên, bị sắc mặt tái nhợt, hai mắt hõm sâu, trong suốt lạnh lùng chống lại Lý Đang, không chút nào lùi bước và nhất gan.

Lý Đang cười: “Đời này, em và tôi, đã định rồi! Nếu em khó chịu, thì nói hai câu để tôi nghe một chút. Còn không nói gì, chỉ có thể chứng minh rằng em sợ tôi. Em sợ tôi, đúng không? Biết rõ trốn không thoát lòng bàn tay của tôi nên sợ chứ gì? Phục tùng? Vậy em nên ngoan ngoãn nằm chết đi ở trên giường đi. Em không cần lo lắng, có tàn phế thì tôi cũng không buông tha đâu! Cho dù em chết rồi, cũng là của tôi!”

“Lý Đang! Cậu điên rồi!” Ta kêu lên. Tiểu An lại kéo ta lại, lắc đầu với ta.

“Đúng rồi! Em chịu nhiều ủy khuất như vậy, nhất định là rất không thoải mái. Người đâu, dẫn hân ta tới đây!”

Chúng ta thấy một người bị bắt tới, mình đầy thương tích, rất là thê thảm. Nhưng gã còn không ngừng nói: Lão Đại, tôi sai rồi, bỏ qua cho tôi đi. Lão Đại! Là Tiểu Lộ, người đã bán đứng Lý Đang

A Thiệp nhíu nhíu mày, khép mắt, nghiêng đầu. Lý Đang nắm cằm của cậu sửa lại: “Em nhất định phải nhìn. Nếu không phải do hấn ta, em cũng sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy. Để tôi báo thù cho em, đánh gãy chân của hấn. Hay là, lợi hại hơn một chút, cắt gân chân của hấn, để cho hấn cả đời không đi được nữa, được không?” A Thiệp nhìn hấn, lắc đầu: “Đừng lắc đầu, không báo thù cho em sao được. Người đâu!”

“Không muốn!” A Thiệp đột nhiên kêu lên. Ta nhìn thấy Lý Đang lộ ra một nụ cười khó phát giác được. Tiểu An vỗ vỗ bờ vai của ta.

“Không muốn cái gì?” Lý Đang nói: “Em muốn nói, em vẫn chưa hài lòng sao? Để tôi tìm người đi giết Nhân thú.”

“Không! Anh đừng có lại hoành hành ngang ngược nữa! Anh đừng gây thêm nghiệp chướng nữa! Anh không phải người! Anh căn bản không phải là người!”

“Nghiệp chướng? Tôi đang báo thù cho em mà.”

“Thay tôi báo thù?” A Thiệp nhìn hấn, thân thể có chút phát run: “So với anh, chuyện hấn ta làm đã là cái gì chứ? Hấn chẳng qua chỉ làm cho ta gãy mấy cái xương, còn anh thì sao?! Anh thì sao?! Anh cho rằng, giết hấn đi thì mọi chuyện có thể biến mất sao? Muốn báo thù ư? Được, người tôi hận nhất, là anh! Đáng chết nhất, cũng là anh!”

“Thật sao?”

“Đúng!”

“Em muốn tôi chết sao?”

“Đúng!”

“Tôi chết, em sẽ vui sao?”

“Không. Sai!”

“Được, tôi thành toàn cho em!” Hấn đột nhiên rút ra một con dao, đâm vào ngực mình, ta và Tiểu An kinh hãi kêu Lý Đang dừng tay! Xen lẫn tiếng “Không được” của A Thiệp đồng thời vô thức nhào tới, thoáng một phát ngã lên người Lý Đang, hai cánh tay nắm chặt tay cầm dao của Lý Đang! Một tay Lý Đang đỡ cậu, một tay vuốt ngực, cau mày nhìn cậu, nói: “Không phải em hi vọng tôi chết sao?”

A Thiệp giật mình, sắc mặt trắng bệch, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh, một tay sờ chuôi dao của hấn. Lý Đang nhếch miệng, lấy tay của cậu ra, rút dao ra. Trước ngực của hấn không có bất kỳ vết thương nào. Hấn vỗ vỗ ngực trái, vui vẻ cười ha hả: A Thiệp, em vẫn không nỡ để tôi chết mà.

“Tôi chỉ trêu em thôi, ha ha ha. Lý Đang tôi tự đâm mình, chuyện này truyền đi, sao tôi có thể làm lão Đại nữa chứ!” A Thiệp thoáng dừng một chút, ngay lập tức mặt đỏ lên, trong ánh mắt gần như phun ra lửa, thở hổn hển, sau đó ánh mắt cậu lại ảm đạm xuống, giãy dụa muốn thoát khỏi tay Lý Đang. Lý Đang sợ cậu ngã xuống, đặt cậu nằm trên ghế. Ta nhớ được, lúc ấy A Thiệp nói: “Lý Đang, anh xuống Địa ngục đi!”

Sau này, Tiểu An nói với ta: Có lẽ lúc đó A Thiệp đã rung động. Tôi thật không ngờ, em ấy sẽ đi ngăn cản Lý Đang.

“A Thiệp.” Lý Đang chậm rãi ngồi xổm xuống, chậm rãi nói, giọng của hấn không có trêu chọc, rất nghiêm túc: “Tôi biết rõ em chỉ là không muốn có người chết, em cũng không phải quan tâm người đó có phải là Lý Đang hay không. Tôi biết rõ có lẽ em sẽ vĩnh viễn không yêu tôi, tôi cũng không có trông cậy gì vào việc chuộc tội. Chờ chân em tốt rồi, tôi sẽ đưa em rời khỏi đây. Tôi cam đoan vĩnh viễn sẽ không để cho em nhìn thấy tôi nữa. Em sẽ sống một cuộc sống khác, tôi sẽ không nhúng tay vào cuộc sống của em nữa. Tôi cam đoan!”

A Thiệp không nói.

Ta rất giật mình, thật sự rất cảm động, ta hiểu ra Lý Đang yêu A Thiệp, đã sâu đậm thêm. Nếu để cho người mình yêu đến thế rồi khỏi mình, thì cần biết bao nhiêu tình cảm và dũng khí đây.

Tiểu An nói: A Thiệp, mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi. Lý Đang làm nhiều chuyện như vậy là vì quá yêu em mà thôi, lại không biết phải làm như thế nào.

A Thiệp nhìn Lý Đang, đột nhiên nói:

“Anh nói rất đúng, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không yêu anh!”

Ánh mắt của Lý Đang âm đạm, tuy rằng, đó là kết quả hắn đã dự liệu được.

Vào lúc đó, ta rõ ràng phát giác được ta không bỏ được. Thật ra ta có chút sợ, A Thiệp sẽ biến mất trong cuộc sống của ta, như vậy, ta có thể sẽ rất mất mát. Ta hi vọng cậu sống tốt, lại cũng hi vọng thường xuyên được nhìn thấy cậu.

Đoạn thời gian đó, ta rất ít nghĩ đến chuyện nhi nữ chi tình (tình cảm nam nữ). Chuyện ta muốn làm có quá nhiều, nên không kịp nghĩ chẳng. Nhưng mà, trong đầu của ta, luôn luôn nghĩ tới A Thiệp. Phải chăng, sự bất hạnh của cậu mới khiến cho ta quan tâm đến như vậy? Ta chỉ có thể nghĩ như vậy.

18. Chương 18

Nửa năm sau, mọi chuyện đều trở lại như trước đây. Đông Hưng và Hồng Tinh vẫn không ngừng tranh đấu, không ngừng sống mái với nhau. Lý Đang tiếp tục làm vị trí lão Đại của hắn, thậm chí tiếp tục bắt đầu tìm một ít cậu trai trẻ. Hắn giống như bỗng nhiên thay đổi khẩu vị, bây giờ hắn tìm những cậu trai kia đều theo kiểu âm nhu (mềm mại như phụ nữ), trong lúc nhất thời không thể phân biệt được nam nữ. Nhưng mà, vẫn giống như trước đây chính là, kỳ hạn của bọn họ đảm bảo không qua được một tuần.

A Thiệp đi vào cái ngày đó chúng ta cũng không biết. Thì ra cậu vẫn luôn gạt chúng ta, trong lúc chúng ta đều cho là cậu vẫn không xuống giường được, thì cậu lại đi được. Ngay cả một thứ, cũng không để lại. Vốn, Lý Đang định đưa cậu đến một nơi nào đó, để cho cậu trải qua cuộc sống vui vẻ. Thế nhưng mà dường như cậu chưa bao giờ có ý định nhận lấy. Lý Đang hứa hẹn rời khỏi cuộc sống của cậu, thực hiện đến triệt để, thực hiện đến nỗi ngay cả ta cũng không đồng tình được.

Ta cho rằng Lý Đang sẽ nổi giận, hắn lại không có. Hắn lại ngồi trong vườn, lấy rượu đỏ thượng hạng ra, nhìn bể bơi xanh biếc đang gợn sóng, như có điều suy nghĩ.

Hắn chỉ làm một chuyện duy nhất, hắn tìm người bắt con trai Nhân thú lại, mục đích là muốn cảnh cáo nhân thú không cần đụng đến người của hắn. Nếu không, cả nhà của lão sẽ bị diệt sạch. Đứa con trai kia của Nhân thú đang học ở nước ngoài, ngay cả đang ở nước ngoài mà Lý Đang cũng hành động được, Nhân thú quả thật là cực kỳ sợ hãi!

Theo thời gian trôi qua, ta cũng đã thích ứng với Lý Đang bây giờ. Ta lần nữa nghe nói hắn bắt đầu tìm mấy cậu trai trẻ sống ở trong nhà, nên có một chút yên tâm. Thật ra, đúng vậy, rất nhiều chuyện, sau khi được thời gian mài dũa, sẽ khắc sâu hơn trong trí nhớ, cũng sẽ tan biến theo thời gian như hạt cát.

Ta phát hiện, không bỏ xuống được, là chính bản thân mình đi. Ta không bỏ xuống được, muốn gặp lại cậu ấy.

Lúc bấy giờ, ta gặp lại người yêu đầu tiên của ta, là lúc cô ấy kết hôn. Lúc ta chúc phúc cho cô ấy, một chút chua xót cũng không có.

Ta, Lý Đang, và Tiểu An, như kim đồng hồ trong đồng hồ báo thức, đi một vòng lại điểm đúng 12 giờ.

Mọi chuyện nếu đã xong như vậy, thì thật là tốt biết bao. Đáng tiếc, ông trời lại là đạo diễn, cho thêm phần tiếp theo.

Ở trên đảo Thập Sát, Lý Đang có một căn biệt thự trước kia của chúng ta, đến đó để câu cá nướng thịt qua ngày nghỉ. Sau khi Lý Đang hại lão Đại chết, chúng ta đã rất lâu không có đi rồi. Lý Đang đột nhiên muốn

đến đó, chúng ta đương nhiên phải bàn bạc. Thật ra, trải qua chuyện của A Thiệp, ba người chúng ta đều hi vọng có thể trở về như trước kia. Đúng vậy, chúng ta cũng biết, có cái gì đó đã thay đổi.

Lúc chúng ta ngồi ca nô để đến đảo, tất cả mọi người đều rất hưng phấn. Lý Đăng còn cao giọng ca hát, Tiểu An chỉ đứng yên mà cười.

Dân cư trên đảo kia không nhiều lắm, nhưng là do ở gần biển có nhiều bãi nuôi trồng, còn có một bãi cát mịn lớn. Du khách ở nội thành đến đây cũng càng ngày càng nhiều. Biệt thự của Lý Đăng ở sau đảo, vắng vẻ, cách bến tàu một đoạn. Chúng ta xuống khỏi tàu, vốn có người có thể tới đây đón, nhưng không biết làm sao Lý Đăng lại đột nhiên nổi hứng, không cần người đón, hai chúng ta cũng không phản đối.

Một đường đi tới, gió biển thổi vào mặt, ánh mặt trời mặc dù có chút chói mắt, lại ngăn không được sự hăng hái của chúng ta. Tiểu An muốn tìm một cô nàng trên đảo để qua đêm, ta cười hắc hắc. Hắc thấp giọng nói: Đại Thánh, tôi phát hiện cậu không có hứng thú với phụ nữ à nha. Ta đánh hắc một cái. Nhìn Lý Đăng ở phía trước, trên người hắc mặc một cái áo trắng, quần trắng, áo sơ mi chất lượng tốt tùy ý bay theo gió, tóc cũng bị gió thổi bay về phía sau, hắc đeo một cái kính râm chống nắng, thỉnh thoảng quay đầu lại, cái trán cao và cái mũi thẳng tắp khiến cho hắc trở thành một chàng trai trẻ dưới ánh mặt trời.

“Hai người các cậu rủ rỉ cái gì vậy?” Hắc quay đầu lại hỏi.

“Không có gì.” Tiểu An nói: “Chúng ta suy nghĩ có nên tìm một cô nàng để qua đêm hay không ấy mà.”

“Là cậu muốn!” Ta cười hắc.

Tiểu An nói: Đâu phải ai cũng không bình thường như các cậu chứ?

“Cút!” Lý Đăng và ta nói cùng lúc. Tiểu An lập tức bỏ chạy, chúng ta chạy đuổi theo.

Tiểu An vừa chạy vừa khiêu khích, kêu cái gì mà ‘Biến thái! Biến thái!’. Ta và Lý Đăng đuổi theo rất nhanh. Lý Đăng chạy nhanh hơn ta, ta ở phía sau gọi: “Bắt lấy cậu ta! Bắt lấy cậu ta. Để cho cậu ta biết thế nào là lễ độ.”

Chúng ta điên cuồng chạy trên ven bờ.

Sau đó, tất cả động tác đều dừng lại. Lý Đăng dừng lại, Tiểu An ở phía trước cũng dừng lại, ta bị Lý Đăng chặn mất, nên không nhìn thấy gì, đi vòng qua, nhìn thấy trước mặt Tiểu An, có một nhóm nhỏ du khách đang vây quanh, chính giữa bọn họ, có hai người đang ngồi, một người là du khách, vẫn không nhúc nhích. Còn người kia, đang cầm bản vẽ, dưới chân của cậu ta đặt mấy bức phác họa khác, lúc này, cậu ta đang hết sức tập trung vẽ tranh cho vị du khách trước mặt này, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn người du khách một cái. Cậu ta mặc một cái áo T-shirt màu xanh nhạt, trên quần bò có hai chỗ bị mài rách, mang một đôi giày thể thao giá rẻ, tóc trên trán bay bay, con mắt tinh khiết thâm thúy, cái mũi cao cao và bờ môi quật cường, cả người cậu ta sạch sẽ và thanh thuần. Ta cố nén kích động của mình nhìn sang Lý Đăng ở bên cạnh, hắc đang ngây ngốc, Tiểu An cũng quay đầu lại nhìn hắc. Ba người chúng ta, duy trì tạo hình này, thẳng đến, cho đến khi người vẽ tranh ngẩng đầu lên, nhìn thấy chúng ta.

Bức tranh dưới chân của cậu ta, có chữ ký của cậu ta: a she.

Người nọ giống như vươn ra một cái đuôi, cứ như vậy, vui vẻ nhoén miệng cười.

19. Chương 19

Lúc A Thiệp nhìn thấy Lý Đăng, ánh mắt của cậu dừng lại thật lâu, một phút này, ta đột nhiên có loại cảm giác kì lạ. Ánh mắt đó, có gì đó trong ánh mắt đó, dường như đã thay đổi một chút, cái cảm giác này khiến cho ta bị mê hoặc trong chốc lát, nhưng ngược lại, ta lại khôi phục lại khi nhìn đến nhìn thấy sự hưng phấn trong mắt cậu. Ta không biết, ta khát vọng nhìn thấy cậu như vậy.

Lý Đàng đi tới, cậu đưa bức tranh đã vẽ xong cho du khách kia, người kia rất cao hứng đưa tiền cho cậu. Tay của cậu cầm tiền, con mắt lại trong suốt, nhìn Lý Đàng. Lý Đàng trực tiếp ngồi vào ghế nhỏ trước mặt, nói với cậu:

“Tôi cũng muốn vẽ một bức.”

Không cần đoán ta cũng biết A Thiệp nhất định sẽ bỏ đi, nhưng ta rõ ràng lại nhìn thấy cậu cầm bàn vẽ lên, cậu nhìn chăm chú Lý Đàng một lúc, sau đó đặt bút than trên tay xuống.

Ta và Tiểu An rất kinh ngạc, hần nhìn ta một cái, nói: Đã xảy ra chuyện gì? Ta chỉ có thể lắc đầu một cái.

Lý Đàng ngồi ngay ngắn, nháy mắt một cái cũng không nháy, nội tâm và tình cảm của hần bị kích động như thế nào thì ta không biết. Ta chỉ biết là, cảm xúc của hần đang dâng tràn, người hần yêu lại xuất hiện lần nữa, gần trong gang tấc, vì hần mà vẽ một bức tranh. Hần có thể sẽ cảm thấy dường như đã có mấy đời rồi luôn ấy chứ?

Lúc đó, ta vẫn như trước cho rằng ta không yêu cậu ấy, dù cho tim ta có đập, dù cho ta có kích động vì cậu. Không thể phủ nhận chính là, cậu và Lý Đàng ngồi đối diện nhau, hình ảnh thản nhiên bình tĩnh đó, khiến cho ta cảm thấy không thoải mái. Bây giờ nghĩ lại, đó là ghen ghét.

Một lát sau, nhóm người xung quanh phát ra tiếng tán thưởng kinh ngạc, trong tiếng tán thưởng này, A Thiệp đưa bức tranh cho Lý Đàng, Lý Đàng mỉm cười nhận lấy, nhìn thoáng qua bức tranh, lập tức cười ha ha. Ta nhìn thấy, trên bức tranh đó, phác họa Lý Đàng mặc quần áo con sói, con sói dữ tợn.

“A Thiệp... Chúng ta thật sự có duyên.” Hần cười mở nói: “Cảm ơn em đã tặng quà gặp mặt cho tôi. Tôi thích.”

A Thiệp giống như lấp bắp kinh hãi, lập tức nói: “Không cần khách sáo, đó là chân dung của anh, hãy giữ cẩn thận.”

Lý Đàng tiến đến trước mặt cậu, hai người mặt đối mặt, gần tới không thể gần hơn được nữa. A Thiệp vẫn không nhúc nhích, khóe miệng có một chút biến động.

“Tôi nhất định sẽ giữ lại. Giống như ở đây...” Lý Đàng chỉ chỉ trái tim của mình “Vĩnh viễn giữ em lại, giống như thế!”

A Thiệp xoay đầu.

Lý Đàng dùng hai ngón tay cái xoay cằm của cậu: “A Thiệp, em cũng tin tưởng vào duyên phận, có phải không?”

“Không.”

“Em không thể không tin. Em không né, tôi không tìm, nhưng lại có thể gặp được nhau. Tôi hứa hẹn rồi khỏi cuộc sống của em, ông trời cũng không nguyện ý. Cho nên, tôi thấy, em lại phải lo lắng rồi.” Lý Đàng nói, nét mặt của hần rất nhẹ nhàng và hưng phấn. Ta nghĩ, A Thiệp cho hần bức tranh đó có lẽ đã cho hần chút cổ vũ và hưng phấn.

“Đừng có lấy ông trời ra để nói chuyện. Tôi không tin.”

“Chúng ta xem ngày hôm nay như vừa mới quen nhau được không? Xóa hết chuyện trước kia đi.” Lý Đàng thăm dò nói.

Ta cảm thấy được, A Thiệp thật sự thay đổi, trở nên có thể bắt đầu chấp nhận Lý Đàng rồi trở nên, vòng qua vòng lại cũng thành con số không, trở nên, có chút không phải là A Thiệp rồi. Nửa năm này, cậu có suy nghĩ lại không? Tha thứ cho Lý Đàng, hoặc là, thời gian đã làm lành tổn thương và tự tôn mất rồi?

Lời cậu nói ra càng làm cho ta ngạc nhiên hơn.

“Như thế nào, không phải hôm nay chúng ta mới quen nhau sao?”

Ba người chúng ta không ngờ tới. Vì vậy, chúng ta đều kinh ngạc, không giống như suy nghĩ của ta là, Lý Đàng hạnh phúc và hưng phấn nhiều hơn.

Ngày mà chúng ta quen A Thiệp, dẫn cậu vào biệt thự, ta nhìn bóng lưng của cậu, có chút phiền muộn, tựa hồ cũng không phải phiền muộn, có lẽ là trong lòng nhớ đến sự quật cường trước đây của cậu mà thôi.

Ta và Tiểu An nướng thịt ở trong sân, tiểu An từ trong nhà cầm mật ong đi ra. Sau đó thần bí nói: Đoán xem tôi thấy cái gì?

Ta không dám đoán.

Hắn nói: Hai người bọn họ đang pắc pắc.

(phát âm là bo dă, tiếng Trung Quốc, được hiểu như một nụ hôn.)

Trong lòng của ta như bị cái gì đập vỡ, có chút hít thở không thông, giống như khó chịu.

Đại Thánh, chớ đau lòng. Tiểu An đập bờ vai của ta.

Cậu phóng cái cái rắm gì đó? Ta rất kích động.

Tiểu An nói: Việc của mình thì mình tự biết. Đây là câu hán thích nói nhất.

Ta có biết không? Ta biết cái gì? Trong lòng của ta rối cuộc có biết vì sao trong lòng lại khó chịu và đau đớn như thế này không? Làm sao mà ta biết được? Ta không biết! Ta hét lên với Tiểu An: “Đừng làm như chuyện gì cậu cũng biết! Cậu cũng không phải bác sĩ tâm lý!”

Tiểu An cười, không nhìn được Lư Sơn chân diện mục (bộ mặt thật), chỉ vì ở trong núi này mà thôi. Ngoài núi, người này là bác sĩ tâm lý.

(Lư Sơn chân diện mục: Đây là Thành ngữ khi nhắc đến Lư Sơn. ” Lư Sơn Chân Diện Mục ” là Bộ Mặt Thật Của Lư Sơn, thường được nói tắt thành Thành Ngữ 4 chữ là Lư Sơn diện mục)

Ta không nói. Ta khó chịu, thật sự khó chịu.

Tiểu An nói: Đại Thánh, tôi cảm thấy, A Thiệp thay đổi rất nhiều.

Ta gật đầu. Đúng vậy, ta nhớ cậu đã nói với Lý Đang rằng: ” Tôi vĩnh viễn sẽ không yêu anh!”. Thế nhưng mà, thời gian qua đi cảnh vật cũng đổi thay, mọi chuyện đều đã khác.

Em ấy còn hiểu được phải uyển chuyển nữa nha. Tiểu An nói.

Đúng. Ta lại gật đầu.

A Thiệp cong, là do Lý Đang à nha. Hắn nói tiếp.

Ta không gật đầu, cũng không lắc đầu.

20. Chương 20

Ngày đó, lúc đó đã khuya rồi, ta như cũ ngồi ở bên ngoài, một chút buồn ngủ cũng không có. Ta cũng không ngại A Thiệp yêu Lý Đang, ta càng sẽ không vì vậy mà ghen ghét Lý Đang. Chỉ là, ta không thể nghĩ thông suốt chính là: Sao cậu có thể xóa bỏ chuyện cậu để tâm nhất là tự tôn và Tiểu An được chứ?

Một cơn gió lạnh thổi đến, có người phủ thêm áo khoác cho ta, hẳn là tiểu An.

“Cảm ơn.” Ta cũng không quay đầu lại nói.

“Tại sao lại đứng một mình ở ngoài trời lạnh này?”

Là ai? Ta quay đầu lại, phát hiện, là A Thiệp!

“Cậu thì sao?” Ta không biết nên nói cái gì, ta thấy cậu, cảm xúc đã có chút tràn ra, ta mong chờ cậu nói với ta, cái Tiểu An thấy không phải là thật, cậu vẫn hận Lý Đang, cậu vẫn không có khả năng yêu hắn. Ta rất hèn hạ, đúng không?

“Từ trong phòng nhìn thấy anh, thì ra đây.” Cậu nói.

“Ồ.”

“Không muốn nhìn thấy em sao?” Cậu ngồi ở bên cạnh ta, ở bên cạnh nhìn ta.

Cái loại cảm giác lạ lẫm này đánh úp lại, cậu thật là A Thiệp mà ta quen sao?

“Lý Đang đâu?” Ta hỏi.

“Anh ấy ngủ rồi.”

Ta cảm thấy kì lạ, hần ngủ, cứ như vậy mà ngủ ư?

Gió thổi tóc của chúng ta, chúng ta ngồi sóng vai ở đây, không có gì hơn nữa. Ta không muốn nói, là vì, ta không cách nào nhìn thẳng vào suy nghĩ của mình. Ta không cách nào xác nhận mình muốn làm gì, duy nhất ta có thể xác nhận chính là: tình cảm của cậu và Lý Đang là chân thành, dù cho ta không thể đập tắt phần tình cảm kia, cũng không thể để cho nó bộc phát ra, không thể.

“Tề Thiên.” Cậu nói. Ta đang ngẩn người, nhanh chóng nhìn về phía cậu. Gương mặt quen thuộc như vậy, tuy nhiên lại có nhiều chỗ lạ lẫm như vậy. A Thiệp chưa bao giờ gọi ta là Tề Thiên, hoặc là cậu không gọi tên ta, hoặc là chỉ gọi là anh Tề Thiên.

“Sao?” Ta lên tiếng trả lời.

“Anh trách em sao?” Cậu hỏi: “Cứ như vậy quên mất hận thù?”

Nói như vậy, cậu thật sự quên mất rồi. Ta thật sự có chút ít thất vọng. Ta nói: Có trách hay không, sao lại hỏi anh?

Muốn biết suy nghĩ của anh.

Ta không có ý kiến gì: Em nghĩ thông suốt rồi, muốn ở cùng một chỗ với Lý Đang, rất tốt.

Đúng thế? Anh cũng nghĩ như vậy? Ta có thể nhìn thấy được con mắt trong suốt ấy trong bóng đêm.

Đúng. Ta trả lời như vậy, nhưng tim có chút như bị dao cắt.

Vậy được rồi.

Cậu đứng người lên, đi vào, lúc tiếng “sàn sạt” cậu giẫm lên cỏ càng ngày càng xa, lòng ta càng lúc càng nặng hơn.

Từ sau khi Lý Đang về biệt thự, khuôn mặt Lý Đang tỏa sáng, đứng chung một chỗ với A Thiệp, ta cuối cùng vẫn duy trì trấn định. Ta nghĩ: Theo thời gian trôi qua, mọi chuyện sẽ không mãnh liệt như vậy nữa. Yêu thương, nhớ nhung, ghen ghét, phiền muộn... tất cả tất cả, đều sẽ giảm đi, sẽ.

Chúng ta thật không ngờ chính là, A Thiệp làm trợ thủ cho Lý Đang. Kỳ thật cũng đúng, Lý Đang hơn một nửa thời gian đều ở trong bang, mà A Thiệp và Lý Đang thì lại như hình với bóng, tham dự vào là điều đương nhiên. Nhưng mà, ta vẫn rất bất ngờ.

Càng khiến ta ngạc nhiên hơn là, ta phát hiện đôi khi Lý Đang vẫn ở chỗ những cậu trai khác. Rốt cuộc là làm sao vậy?

Trái lại, cơ hội ta tham dự vào trong bang ít đi. Nhiều khi, Lý Đang đều không có cho ta biết. Ta có lẽ cũng hiểu ra cái gì. Ta nhớ có một lần, Lý Đang chạy đến trước mặt A Thiệp, nói rõ với ta: “Đại Thánh, đồ đạc của tôi, có muốn cướp cũng đừng nghĩ!”

Lúc ấy, tâm ta có chút lạnh.

Ta sẽ không cướp cái gì của hần. Trước kia, hần cũng không thể nào nói lời như vậy với ta.

Tâm ta có chút lạnh, vì vậy, ta quyết định nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Tiểu An nói: “Đừng đi. Nói chuyện rõ ràng với Lý Đang, đầu óc của hần có chút hồ đồ.”

Ta lắc đầu.

Đại Thánh!

Kỳ thật, như vậy cũng tốt. Hấn và A Thiệp tốt như vậy, tâm tình khoan khoái dễ chịu là được rồi. Chuyện trong bang, ta vốn cũng không muốn quản. Ta đường đường là sinh viên luật, nếu không phải năm đó cùng hấn đi báo thù bắt đắc dĩ mà tiến vào hắc đạo. Hiện tại, không biết là cái dạng gì nữa trời.

Cậu trách hấn, Đại Thánh.

Không! Đường là do tôi chọn, tôi không trách. Tôi chỉ nói là, tôi cũng không phải nhất định phải ở chỗ này. Hôm nay, hấn bỏ tôi như vậy, không phải là rất tốt sao?

Ta nghĩ nghĩ, quyết định đi thăm cha. Ông ở tại trên hải đảo, mở một tiệm rượu hải sản. Ta đã có rất nhiều năm đều chưa quay về.

Ta là ngồi thuyền đi. Ngày đó, trời rất âm u.

Đứng xa xa nhìn thân ảnh Tiểu An biến thành một điểm nho nhỏ, ta đột nhiên cảm thấy hốc mắt ẩm ướt. Sau đó, trời mưa, có cái gì đó chảy xuống trên mặt.

Về sau, ta mới biết được, Lý Đang ở trong xe cách bến tàu không xa, nhìn ta rời đi.

Cha thấy ta, vừa đánh ta vừa tát vào mặt mình. Lúc ta đang ngất người, mặt ông đã đầy nước mắt. Ta đỡ ông, cũng khóc, ta nói: Con trai bất hiếu.

Sau đó, ta đột nhiên rất vui vẻ, về đến nhà cảm giác thật tốt.

Cha tự mình xuống bếp nấu cơm cho ta, ta tắm rửa, đổi lại quần áo thoải mái, ngồi ở bên cạnh bàn cơm. Kì lạ, có bốn bộ bát đĩa.

“Hiếu Oánh ở đây à?” Ta hỏi. Hiếu Oánh là em gái của ta, em ấy đi làm ở trong thành phố.

“Năm trước nó về để phụ giúp cha rồi.” Cha cười ha hả.

Hiếu Oánh trở lại từ trong quán ăn, thấy ta liền vừa khóc vừa cười, ta ôm em ấy vào lòng: “Nha đầu này thật mập!”

“Còn một người nữa là ai? Chẳng lẽ lại là bạn trai của em?”

“Mới không phải.” Hiếu Oánh đỏ mặt.

“Là ông xã chứ gì?” Ta trêu ghẹo em ấy.

“A Không đâu rồi?” Cha hỏi.

“Ông chủ, cháu ở đây.” Theo tiếng nói, một người đi vào.

Ta nhìn thấy mặt của cậu, tươi cười cứng đờ, toàn thân run rẩy, ta đứng lên, nhìn cậu, tất cả đều quen thuộc, để cho ta cảm thấy giạt mình như đang mơ, đây quả thật là đang mơ sao? Làm sao có thể?

Cậu cũng đứng ở đó, thấy ta, ta nhìn thấy cậu chống tay vịn cửa, giống như chỉ có như vậy thì cậu mới đứng vững.

Ta gọi: A Thiệp...

Cậu lắc đầu nói: Không, không phải là tôi...

21. Chương 21

Lúc ta nhìn thấy cậu, ta biết ngay, là cậu! Rốt cuộc ta cũng biết, A Thiệp bên người Lý Đang kia vì sao lần nào cũng làm cho ta có cảm giác lạ lẫm. Để cho ta cảm thán chính là, A Thiệp giả mím cười gọi tên ta, còn người thật thì không, thậm chí ngay cả tên cũng không gọi!

Ta lúc ấy thật sự có xúc động muốn đi lên ôm cậu, nhưng ta đã cực lực áp chế lại.

Cha và em gái đều thấy rất kì lạ. Ngay lúc đó ta tỉnh táo lại, đến ngay cả bản thân ta cũng không tưởng tượng được. Ta nói: Cậu ấy rất giống một người bạn mà con quen. Bởi vì, ta lại nhìn thấy sự tuyệt vọng trong ánh mắt của A Thiệp.

Cha nói: A Không là phục vụ trong quán, đến đây gần một năm rồi.

Ta gật đầu, cười với cậu: A Không, đến đây ăn cơm đi.

Cậu đi tới, liếc nhìn ta, trong ánh mắt có chút cảm kích. Sau đó ngồi xuống, quay về phía cha và em gái: Chú Vĩ, Hiểu Oánh, ăn cơm. Anh Tề Thiên, ăn cơm. Cha ngậy ra một lúc. Ta đáp lời.

Ăn cơm xong, A Thiệp quay trở lại quán, ta quyết định đi tìm cậu. Ta gọi điện thoại cho Lý Đang, không có người nhận. Người bên cạnh hẳn rất đáng sợ, có lẽ là muốn đối phó với hẳn. Cậu ta giả mạo A Thiệp, đơn giản là vì muốn tiếp cận Lý Đang. Lý Đang đang gặp nguy hiểm! Ta lại gọi cho Tiểu An, hẳn uống đến say khướt, không ngừng ngắt lời ta ‘Đây là bác sĩ ư’ Tức chết ta.

Vừa muốn đi về phía quán ăn của cha, lại bị cha giữ chặt, ông đi thẳng vào vấn đề nói: “A Thiên, con biết A Không?”

“Không, con nhận lầm người. Cậu ấy lớn lên giống một người bạn của con.”

Cha nghiêm túc nhìn ta: “Không ai nói cho nó biết con tên là Tề Thiên!”

Ta á khẩu không trả lời được. Cúi đầu.

Cha cũng không có đào sâu vào vấn đề, chỉ nói là: “Cha biết, chuyện này không đơn giản. Lúc trước nó bị biển đánh dạt vào bờ, chỉ còn lại có một hơi. Trên người, có vết thương do súng.” Sau đó, ông đi vào nhà.

Ta giật mình ngay tại chỗ, A Thiệp bị thương do súng? Liên tưởng đến A Thiệp ở căn biệt thự kia, ta có chút sờn hết cả gai

óc.

Ta chạy đến quán ăn của cha, A Thiệp đang ngồi ở bãi biển bên cạnh, có lẽ là đang đợi ta. Lúc cậu thấy ta, rất tự nhiên.

“Em biết anh sẽ đến.” Cậu nói.

“A Thiệp.” Ta đi qua.

“Thế giới này thật nhỏ. Dù cho em biết chú Vĩ họ Tề, em cũng không nghĩ đến chú ấy là ba của anh.” Một năm không gặp, dường như cậu đã thành thực hơn một chút, làn da màu lúa mạch, con mắt sáng. Thật ra, khi đó, cậu còn chưa đến 19 tuổi. Nhưng, sâu trong mắt lại có sự u buồn sâu đậm. Ta có chút đau lòng. Cái loại xúc động muốn ôm cậu này lại bị ta áp chế, loại kiềm chế này, khiến cho hô hấp của ta có chút khó khăn.

“Thấy anh, em biết ngay, anh ta sẽ không ở quá xa.” Cậu ử dột nói.

“Không, sẽ không đâu. Lý Đang cũng không biết anh ở đây.”

“Đừng đề cập đến hai chữ đó, được không?”

Thân thể của cậu có chút phát run, gió biển thổi phất phật vào quần áo cậu, thổi mở cổ áo sơ mi của cậu, ta nhìn thấy vết thương nhàn nhạt trước ngực cậu, là của lần tự sát đó. Đầu ta giật mình một cái, Lý Đang biết cậu có sẹo. Khi hẳn và A Thiệp giả kia ân ái, sao có thể không phát hiện ra điểm này chứ? Có lẽ nào?

A Thiệp phũ quần áo lại, ta nhìn thấy ánh mắt kiên định của cậu, ta tranh thủ thời gian nói:

“A Thiệp! Đừng biến mất nữa!”

“Không!”

“Anh sẽ không nói cho Lý Đang em ở đây. Em vĩnh viễn ở đây cũng sẽ an toàn. Anh sẽ không lại để cho cậu ấy thấy em! Anh thề! A Thiệp!”

Nếu như đã đi ra tới đây, thì cậu đã như thế nào rồi chứ? Ta không thể nhìn cậu lại lưu lạc nơi khác.

Dùng thông minh của Lý Đàng, hẳn nhất định đã biết người kia không phải là A Thiệp thật. Nhưng mà, có lẽ, hẳn tự nguyện bị gương mặt của tên A Thiệp mọc ra kia lừa gạt. Ta hơi có chút yên tâm, hẳn nhất định đã có đề phòng.

A Thiệp vẫn đi về phía trước, đi được hai bước, đột nhiên kịch liệt ho khan, cậu dùng tay che miệng, không cho tiếng đó phát ra. Ta xông đi lên: A Thiệp, em làm sao vậy?

Cầm mạo mà thôi. Cậu nói. Ta kinh tâm động phách (kinh hãi) nhìn thấy, máu tươi chảy ra từ kẽ hở.

“A Thiệp!” Ta kinh ngạc gọi cậu.

Cậu thoáng nở nụ cười một cái, sắc mặt tức khắc giống như tro tàn, sau đó, ngã sấp xuống trong lòng ta, bất tỉnh nhân sự.

Cha nhìn A Thiệp nằm trên cái giường đơn sơ, từ từ nói:

“Bệnh viện ở đây điều kiện có hạn. Lúc nó vừa tới, không ai cho rằng nó sẽ sống được. Cả người nó đầy vết thương, một viên đạn trúng vào đầu vai. Bác sĩ ở đây kiểm tra xong nói, phổi và dạ dày của nó cũng không tốt. Miễn cưỡng cứu được, nhưng lại để lại không ít bệnh căn. Đứa nhỏ này, thật đáng thương.” Ông thở dài “Nếu như, nó có quan hệ với con. Cũng đừng tổn thương nó nữa, nó chỉ là một đứa nhỏ.”

Lỗ mũi của ta chua xót.

Rốt cuộc là ai, lại làm A Thiệp bị thương như thế?!

22. Chương 22

Ta cực lực đề nghị A Thiệp vào nội thành làm trị liệu toàn diện, cậu lại cực lực từ chối.

Ta nói: A Thiệp, thân thể là quan trọng nhất, em còn trẻ như vậy, tại sao phải buông tha.

Cậu không nói lời nào, chỉ là cứ quật cường như vậy. Cha nói: Cứ để nó như thế đi. Ta không đồng ý, vừa muốn khuyên cậu nữa, cha ngăn ta lại: Chuyện nó không muốn, đừng ép nó nữa, từ từ rồi sẽ đến thôi.

Cha lén nói: Bệnh của nó đã không tái phát lâu rồi, con vừa về, tìm nó nói chuyện thì như thế, tự con nghĩ lại đi.

Ta ngây ra một lúc, lúc này mới ý thức được. A Thiệp nhìn thấy ta có lẽ giống như nhìn thấy Lý Đàng. Lần đầu tiên đưa cậu đến bên người Lý Đàng không phải là ta sao? Lần cuối cùng cậu cầu cứu đó cũng là ta mang Lý Đàng đến... Có lẽ, trong lòng cậu, thấy ta thì cũng không khác gì là nhìn thấy Lý Đàng. Ta có chút đau lòng.

Ta nhìn A Thiệp mặc quần áo ngắn gọn, buộc tạp dề nhặt rau trong phòng bếp, ta đi qua ngồi ở bên cạnh cậu, cầm lấy rau cùng nhặt với cậu.

Cậu không ngẩng đầu, cũng không nói gì.

Ngón tay dài nhỏ nhìn vẫn tái nhợt như cũ, rủ xuống ở phía trước, khớp xương cổ tay rõ ràng. Ta đè nén sự đau lòng.

“Thật xin lỗi.” Ta không khỏi nói.

Cậu dường như ngây ngốc một chút, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên như trước, không nói gì.

Ta hít thật sâu một hơi, nói: Ngày mai anh sẽ đi, có lẽ Lý Đàng sẽ tìm được đến đây. Anh sẽ không để cho cậu ấy xuất hiện. Anh rời khỏi đây, cậu ta sẽ không có cơ hội nhìn thấy em, không có đâu. Em an tâm ở đây đi. Cơ thể, dưỡng cho thật tốt, nếu có thể, gọi cha đưa em vào nội thành xem thử.

Cậu dừng nhặt rau.

Ta đứng lên. Do dự một lúc, quay đầu chuẩn bị đi về.

Anh Tề Thiên. Cậu đột nhiên nói: “Anh đừng đi vội. Anh trở về, chú Vĩ rất vui.”

Ta đứng đấy.

Anh có nhớ em đã từng nói qua. Có lẽ, anh là người tốt. Bây giờ, em vẫn cảm thấy như vậy.

Lỗ mũi của ta đau xót. Nhưng ta quay đầu lại cười với cậu: Vậy sao? Em thật sự nghĩ như vậy? Anh đây thật cao hứng.

Cậu cười với ta. Lần đầu tiên ta thấy cậu cười sáng sủa như vậy, hàm răng trắng sáng, nụ cười hồn nhiên như vậy. Ta rút cuộc kiềm chế không được tiến lên ôm cậu vào trong ngực, rất chặt. Trong nội tâm không ngừng gọi A Thiệp, A Thiệp...

Cậu giãy dụa mới khiến ta khôi phục thần trí, ta buông cậu ra, ánh mắt cậu mang theo sự khác thường nhìn ta. Trong nội tâm của ta thoáng “lộp bộp” một cái, vội vàng nói: Anh rất vui. Anh cho rằng em sẽ hận anh đến chết, không trông cậy vào việc em sẽ xem anh là người tốt.

Cậu nghe xong, vừa cười vừa nói: Sức lực của anh Tề Thiên ghê gớm thật.

Ta không có can đảm tỏ rõ cõi lòng. Có lẽ, trong lòng ta cũng giống vậy, cảm thấy yêu một người con trai là không bình thường. Cũng giống như, sau khi A Thiệp trải qua chuyện đó với Lý Đương, cậu cũng không có khả năng tiếp nhận tình yêu say đắm của hân. Thậm chí có thể sẽ chán ghét với ta, hoặc là dẫn dắt ra vết thương lòng của cậu. Tất cả, ta đều không muốn. Ta chỉ có thể, vụng trộm yêu cậu, và, bảo vệ cậu.

Ta bắt đầu bận rộn phụ giúp trong quán. Cùng A Thiệp mặc quần áo đồng phục giống nhau. Áo tay lửng màu trắng, quần màu đen, tạp dề trơn. Ta và cậu ở cùng một chỗ cầm lên một thứ, cùng một chỗ nhặt rau, cùng nhau rửa chén, cùng một chỗ đẩy xe đến chợ lấy hải sản... Ta rốt cuộc thấy được một mặt vui vẻ của cậu, cậu tươi cười đón ánh mặt trời, bóng dáng cậu kéo quần chạy ở phía trước trên bãi biển, dáng vẻ cậu kêu to khi bị cua kẹp tay... Nếu như trong cả đời chỉ có thể nhớ rõ một đoạn thời gian vui vẻ, ta nhất định sẽ chọn lúc đó.

Cậu chỉ có 19 tuổi, một chàng trai trẻ trung và cởi mở 19 tuổi, vui vẻ và thanh xuân, rốt cuộc cũng hiện ra trên người cậu. Cậu cũng không phải là A Thiệp mà ta biết trước kia, từ nụ cười mà ta chưa bao giờ thấy qua trên mặt A Thiệp.

Tuy nhiên thân thể của cậu vẫn không khỏe như trước, có khi sẽ ho khan, có khi cũng sẽ bởi vì bệnh bao tử mà khó chịu, thậm chí nôn ra máu, chân và xương sườn của cậu cũng sẽ đau đớn không chịu nổi vào lúc thời tiết âm u. Những lúc như thế này, ta cũng sẽ khó chịu theo cậu. Thế nhưng mà, cậu giống như rất lạc quan. Bởi vì, những đau nhức này, chỉ có trên thân thể, lại không có ở trong lòng. Ta không biết, vết thương trong lòng của cậu đã khôi phục như thế nào rồi, hoặc là có khôi phục hay không?

Ta đã từng gọi điện thoại cho Lý Đương, ta muốn nhắc nhở hân, bên cạnh hân không phải là A Thiệp. Thế nhưng mà, một khi ta đã làm như vậy rồi, đây chẳng phải là nói rằng ta biết cái gì đó sao? Ta sợ Lý Đương sẽ tìm đến nơi này. Ta chỉ có thể hy vọng Lý Đương đã phát hiện người kia là A Thiệp giả. Với trí thông minh của hân thì phải biết được. Ta cũng nghe ngóng qua ý tứ của Tiểu An. Tiểu An nói: Lý Đương và A Thiệp không có vấn đề gì cả. Nhưng mà ngược lại, trong bang lại luôn không ngừng có vấn đề. Ta không muốn nghe chuyện này.

Cuối cùng ta cũng hỏi: Em sao lại bị thương do súng.

Cậu chỉ nói đơn giản: Có người muốn bắt em, lúc em nhảy xuống thuyền, bị súng bắn.

Ai muốn bắt em? Ta hỏi.

Cậu nói: Em nghĩ không ra còn có ai muốn bắt em, ngoại trừ...

Không, không phải cậu ấy.

Được rồi.

Không, thật sự không phải cậu ấy. Ta rốt cục nhìn không được nói: Cậu ấy thật sự đã buông tay rồi, A Thiệp. Cậu ấy không có tìm cậu. Tin tưởng anh. Lý Đàng luôn nói lời giữ lời.

Nghe được tên này, ta cảm thấy cậu không dấu vết run rẩy.

Bên cạnh cậu ấy, bây giờ đã có một người, với em, lớn lên rất giống nhau. Ta nói: Anh nghi ngờ, có người muốn lợi dụng người đó, đối phó Lý Đàng.

Cậu không thể tin nhìn ta: Rất giống nhau?

Đúng.

Anh chưa nói cho anh ta biết?

Chưa. Ta chưa nói cho hẳn biết người đó không phải. Thế nhưng mà, lần đầu tiên ta nhìn thấy cậu ta, đã cảm thấy cậu ta và em không giống, nhưng anh cũng không nghi ngờ. Bởi vì cậu ta và em, quá giống nhau.

Vì sao không nói cho anh ta? Anh không sợ anh ta ư?

Không. Anh phải bảo vệ em, không thể nói cho cậu ấy biết! Ta kiên định nói.

Ta nhìn thấy ánh mắt của cậu lóe lên một cái. Sau đó, cậu nói: có lẽ là Nhân thúc...

Sao em biết?

Người lớn lên giống em đó. Có lẽ là anh của em, người anh sinh ra sớm hơn em một phút đồng hồ.

23. Chương 23

A Thiệp có một người anh song sinh? Lúc trước ta đã điều tra rõ ràng thân thế của cậu, theo như tin tức thì Quyền thúc chỉ có một người con trai duy nhất thôi mà.

A Thiệp nói: Là em đoán. Mẹ nói, em có một anh trai song sinh. Nhưng mà, lúc trước đã bị ba mang đi. Hình như là bệnh chết, sau đó lại nghe nói, anh ấy là bị ba mang tặng cho người khác. Mẹ từng muốn đi lấy về, thì bị ba đánh cho một trận. Bà cũng đi tìm, nhưng lại không tìm được. Nhân thúc đã từng nói với mẹ em, đứa nhỏ đó tám phần là đã chết rồi. Sự thật là không có tặng cho người khác, mà là vứt xuống cầu vượt rồi.

Em nói là, Nhân thúc vẫn luôn nuôi người anh đó của em sao?

Không. Người anh đó của em, chưa từng xuất hiện qua.

Vậy sao Nhân thúc lại nói nhiều chuyện với mẹ em như vậy?

Ông ta chỉ là mượn cơ hội tiếp cận mẹ của em thôi. Ông ta yêu mẹ em. Nhưng mà, bà không thích ông ta.

Nói như vậy, là ông ta tìm được anh trai của em sao?

Em cũng nghĩ thế. Hơn nữa, biết rõ em có anh trai song sinh, chỉ có em và ông ta mà thôi.

Nói như vậy, Nhân thúc nhất định đang dùng trò bịp gì rồi. Lão biết rõ Lý Đàng có tình cảm với A Thiệp, vì vậy tìm người đến giả mạo. Vậy thì, trên thuyền, người muốn giết A Thiệp, cũng có lẽ là lão. Nếu như trên thế giới chỉ có một người có gương mặt giống A Thiệp, vậy thì người kia sẽ là A Thiệp rồi. Cái lão hồ ly này!

Ta lại bắt đầu lo lắng cho Lý Đàng.

Lúc này, tay ta đột nhiên vang lên, trên màn hình biểu hiện 'Lý Đàng', đây là lần đầu tiên hẳn gọi điện thoại cho ta từ khi ta rời đi.

Ta nhìn thoáng qua A Thiệp, cậu nhìn JJ trong tay ta một chút, lập tức quay người đi ra ngoài.

“Lý Đang!” Ta nhận điện thoại, nói.

“Cậu đang ở đâu?” Hấn hỏi.

“Đang nghỉ phép ở một nơi.”

“Rất nhàn nhã nha.”

“Khá tốt. Cậu thì sao? Gần đây như thế nào rồi?” Ta hỏi.

“Hừ hừ...” Hấn cười gằn. Ta biết rõ, mỗi khi hấn gặp chuyện gì không thể khống chế được. Mỗi lần đến lúc đó, hấn sẽ cười cái loại này.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Hấn cũng không nguyện ý nói. Ta muốn nhắc nhở hấn, bên cạnh hấn có một tên cận bã. Thế nhưng mà, ta không thể. Có thể là ta nhiều chuyện rồi: “Cậu và — A Thiệp, có tốt không?”

“Ha ha, tốt. Em ấy yêu tôi rồi. Tốt vô cùng.”

“Chuyện đó...”

“Đại Thánh. Chuyện của tôi, tự tôi sẽ xử lý tốt. Cậu an tâm nghỉ ngơi đi.”

“Ồ.”

“Tiểu An nói, cậu trách tôi không cho cậu thành luật sư?”

“...”

“Chuyện đó thật quái dị. Ha ha, tôi vẫn không nghĩ tới. Tôi vẫn cho rằng cậu một lòng với tôi nữa chứ?”

“Lý Đang! Cậu hỏi như vậy, nói như vậy, là có ý gì?” Ta chưa từng trách hấn? Đó là chuyện anh em một lòng với nhau, hấn làm sao có thể cho rằng ta đang trách hấn?!

“Không có gì. Mấy ngày nay cậu nghỉ ngơi cho tốt đi. Tắt đây.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng “tút tut”. Ta cầm điện thoại lên, rất lâu sau cũng không thả xuống. Lý Đang đối với ta, dường như tràn đầy đề phòng, tại sao hấn phải đề phòng ta?

Trong đầu ta rất loạn, lông mày cũng nhíu lại, toàn thân bực bội, không thoải mái.

Lấy lại tinh thần, nhìn thấy A Thiệp đứng ở cửa ra vào, con mắt đen nhánh của cậu nhìn ta. Ta nhìn cậu, rất mất tự nhiên cười một cái.

“Anh Tề Thiên.”

“Ừ”

“Không thì, anh nói cho anh ta biết đi. Nói, em đang ở chỗ này.”

“Không.” Ta lắc đầu.

“Anh không phải nói, anh ta sẽ giữ lời sao? Anh ta sẽ không tìm em nữa sao? Không phải bây giờ anh ta đã rơi vào trong bẫy của Nhân thức rồi sao?”

“Em quan tâm cậu ta?”

“Không phải.” Cậu thoáng dừng một chút: “Là anh lo lắng cho anh ta.”

A Thiệp, chẳng lẽ, là đang quan tâm ta? Bởi vì ta biểu hiện ra bực bội và không vui vẻ lại khiến cho cậu tình nguyện trở lại trong ác mộng sao?

Ta kích động đến không thể tự chủ được, đi đến bên cạnh cậu, nhưng không có cách nào nhìn thẳng con mắt trong suốt và u buồn đó. Mỗi khi ta nhìn thấy đôi mắt này, ta sẽ đau lòng, ta sẽ muốn ôm cậu, thậm chí ta còn muốn hôn môi cậu, lớn hơn nữa, là thả thân thể mảnh khảnh đó lên trên giường.

“Em.... em quan tâm cảm nhận của anh như vậy?” Ta kích động hỏi.

“Đúng. Bởi vì anh tốt với em. Em gần như xem anh.... là anh trai rồi.” Cậu tự nhiên nói.

Nhiệt tình của ta nhanh chóng hạ nhiệt độ. Thì ra, cậu chỉ xem ta là anh trai mà thôi!

Đêm đó, ta lại nhận được điện thoại của Tiểu An. Hắn nói: Bây giờ Đông Hưng loạn vô cùng, mấy lần đi ra ngoài sống mái với nhau đều thảm bại, không phải nửa đường bị người phục kích, thì sẽ là bị bắt, nhiều địa bàn bị Hồng Tinh chiếm được. Hơn nữa, Lý Đương thiếu chút nữa bị cảnh sát bắt được, cũng may là A Thiệp đuổi tới cứu cậu ta. Tiểu An khoa trương nói: Không ngờ A Thiệp lái xe tốt như vậy, phá tan vòng phong tỏa và truy kích của cảnh sát luôn.

Ta kinh ngạc, không nghĩ tới mọi chuyện sẽ diễn biến nhanh đến mức này.

Thế nhưng mà, làm cho ta cảm thấy kỳ quái chính là, tên A Thiệp đó, sao lại dốc hết sức mình cứu mạng Lý Đương? Nếu như, cậu ta là người của Nhân thức, không phải càng hy vọng Lý Đương bị bắt sao?

Ta quyết định trở về.

A Thiệp đã biết tin tức này, đột nhiên nói với ta: Anh Tề Thiên, em đã suy nghĩ kỹ rồi, em muốn trở về nội thành để chữa bệnh

24. Chương 24

Ta vẫn không biết vì sao A Thiệp lại muốn về nội thành.

Lúc cậu và ta ngồi trên thuyền, vẫn luôn nhìn qua ngoài cửa sổ. Ta nói với cậu: Anh có một phòng ở một nơi mà Lý Đương không biết, em ở chỗ đó đi. Cậu nhẹ gật đầu. Ta khi đó có hỏi một lần: Vì sao nghĩ thông suốt muốn trở về cùng anh?

Cậu nói: Em cũng không biết.

Là cậu không muốn nói thôi. Ta nghĩ.

Ta dàn xếp tốt cho A Thiệp, rồi chạy đi tìm Lý Đương. Lý Đương đang ở cùng một chỗ với anh trai A Thiệp. A Thiệp nói: Anh của em, có lẽ tên là A Trạch. Ta gặp lại A Trạch, gần như là chỉ thoáng nhìn qua là đã biết khác A Thiệp chỗ nào. Ánh mắt của cậu ta có chút kiêu ngạo bướng bỉnh. Ta nghĩ, cậu ta sẽ về Lý Đương thành sói, còn A Thiệp thì không. Cậu chỉ biết lạnh lùng thờ ơ hoặc là quay đầu đi. Không biết như thế nào, từ trong mắt của A Trạch, ta nhìn ra một ít gì đó, cảm giác đó, giống như, cậu ta và Lý Đương đã đạt thành hiệp nghị nào đó, không muốn người khác biết. Ánh mắt cậu ta nhìn ta, không tốt chút nào. Lý Đương, cũng giống như vậy, không dùng thái độ bạn bè cũ hoan nghênh ta. Tuy nhiên, thấy ta trở lại, hắn có chút kinh ngạc.

“Đại Thánh, không thể nghĩ rằng cậu còn biết trở lại.” Hắn nói.

“Tôi nghe Tiểu An nói người gặp được chút phiền toái, lo lắng, vì vậy đến đây xem.”

“Cậu xem, tôi vẫn rất tốt.” Hắn nói.

Ta không biết là hắn tốt cơ đấy. Tuy hắn cười, nhưng sau khuôn mặt cười đó đang che dấu cái gì đó.

Lý Đương, buổi tối cùng đi uống rượu với Tiểu An không? Ba chúng ta thôi. Ta liếc nhìn A Trạch một cái, cậu ta đưa mắt nhìn ta, vẫn không tốt như trước.

Được. Lý Đương nói: Nhưng mà, tôi và A Thiệp như hình với bóng, sau này chúng ta nhất định phải là bốn người.

A Trạch cười với hắn, một chàng trai lại có thể cười ngọt ngào như thế, cậu ta cười thật ngọt ngào.

A Thiệp không có cái cười ngọt ngào này. Cậu cười rộ lên, là trong veo và tinh khiết.

Tối đó, chúng ta chia tay trong không vui. Tiểu An thậm chí nhao nhao với A Trạch. Chỉ vì Tiểu An nói một câu vui đùa, nói: Lý Đương, cậu thật là biến thái, cùng một người con trai anh em em em như thế. Ba người anh em chúng ta, thường xuyên nói giỡn như vậy. A Trạch chịu không được, nói với Tiểu An: Anh nói chuyện chú ý một chút! Em thấy anh mới là biến thái. Hai người nhao nhao, thậm chí thiếu chút nữa động thủ. Lý Đương ở bên cạnh giống như đang xem náo nhiệt. A Thiệp nói: Lý Đương, sao anh lại im lặng như thế, để cho người ta nói như vậy. Lý Đương ôm cậu ta, nói với Tiểu An: Đúng, cậu nói chuyện chú ý một chút. Tiểu An nóng nảy, ta kéo hẳn ra.

Tiểu An nói: Lý Đương, cậu quá phận, trọng sắc khinh bạn. Hừ, thậm chí ngay cả ‘sắc’ cũng không phải. A Thiệp, sao em lại trở thành như thế này. Uống lộn thuốc gì rồi, hoàn toàn trở thành một người khác!

Trong nội tâm của ta chấn động, nhìn về phía Lý Đương. Hắn đen mặt, nói: Cậu ít nói nhảm đi!

Tiểu An đẩy ngã bình rượu, liền xông ra ngoài. Ta thấy Lý Đương đối với A Trạch, trong mắt có gì đó? Tóm lại, không phải yêu.

Ta đuổi theo. Tiểu An hùng hổ. Nói với ta: Tôi đã sớm không muốn nhìn thấy bọn họ rồi. Cậu nói xem, A Thiệp đó, vẫn là A Thiệp sao? Có phải đầu bị nước nhúng vào rồi không? Cậu biết không, trong bang, tất cả đều xem em ấy là yêu tinh. Lý Đương một tác cũng không rời em ấy, theo từ sáng đến tối. Bây giờ trong bang có nhiều chuyện như vậy, Lý Đương cũng không thèm để ý. Lần trước, cậu ta còn muốn cho Tiểu Vi một cái tát, bởi vì Tiểu Vi nói năng lỗ mãng với A Thiệp. Sau này, nghe nói Tiểu Vi đi trên đường bị người ta đánh!

Tiểu Vi cũng là một người cùng Lý Đương tranh đấu giành thiên hạ, còn thay Lý Đương chấn một đao.

Tôi thấy, Lý Đương bị điên rồi! Tiểu An cuối cùng nói: Còn nữa, A Thiệp, đã thay đổi hoàn toàn!

Cậu không thay đổi. Cậu chính là cậu.

Ta biết, A Trạch đang phá mọi chuyện ở Đông Hưng. Ta biết, cậu ta nhất định là làm nội ứng, đưa tin tức cho Hồng Tinh hoặc là cảnh sát. Đông Hưng mà tiếp tục như vậy, lòng người hoang mang, nhất định sẽ từ từ tan rã. Nhưng ta vẫn không hiểu, lần đó, vì sao cậu ta lại cứu Lý Đương!

Lúc ta trở về thăm A Thiệp, cậu đang vội vàng ở trong phòng bếp, làm đồ ăn và canh. Lúc ta phiến muộn đi vào cửa lại bị hình ảnh bận rộn của cậu thay đổi thành hạnh phúc.

Chúng ta ăn cơm cùng nhau, ta ăn hết hai chén cơm, cậu còn cho ta thêm canh. Tuy ta đã ăn không vô bất cứ thứ gì nữa, nhưng ta vẫn uống chén canh đó.

Ta dẫn cậu đi qua mấy bệnh viện. Thật ra, thân thể cậu chỉ cần được chăm sóc thật tốt, là có thể khôi phục lại rất khỏe mạnh.

Mặt của cậu hồng hào hơn rất nhiều. Ta thật sự muốn vứt bỏ tất cả, Đông Hưng, A Trạch, thậm chí là Lý Đương. Cứ ở cùng một chỗ với cậu như vậy.

Mọi chuyện được xử lý như thế nào rồi? Cậu đột nhiên hỏi.

A. Ta không có chuẩn bị, sau đó lắc đầu.

Anh Tề Thiên, không bằng chúng ta đi gặp A Trạch đi. Có lẽ, anh ấy gặp được em, thì sẽ buông tha.

Không được! Ta nói. Anh không thể để cho em lộ diện! Ta quả quyết nói.

Đây là phương pháp tốt nhất, trước tiên anh ấy sẽ không làm gì Lý Đương. Hơn nữa, anh ấy và Nhân thức biết em còn sống, nhất định sẽ thu tay lại. Huống chi, anh ở đó, bọn họ nhất định sẽ cho rằng Lý Đương cũng biết rồi. Đây không phải phương pháp tốt nhất sao?

Cậu nói rất đạo lý. Thế nhưng mà vì sao cậu lại tình nguyện làm như vậy?

Chuyện cuối cùng mà cả đời này ta hối hận, đó là, đi tìm A Trạch. Nếu như, ta biết rõ tất cả tiền căn hậu quả. Nếu như, ta biết rõ lúc đó A Trạch sở dĩ cứu Lý Đương là vì cậu ta đã yêu hắn. Ta tuyệt đối sẽ không hẹn gặp A Trạch ra, đưa đến trước mặt A Thiệp! Tuyệt đối không!

25. Chương 25

Ta thừa dịp Lý Đang đi ra ngoài, đến gần A Trạch, nhỏ giọng nói: Cậu không phải A Thiệp, đúng không?

Cậu ta ngạc nhiên lui về phía sau một bước.

Ta vẫn nhỏ giọng nói: Tôi nghĩ, nhất định cậu muốn biết làm sao mà tôi biết đúng không? Cậu có hứng thú đi gặp một người không.

Ta nói thời gian địa điểm với cậu ta. Tuy nhiên Lý Đang lại như hình với bóng với cậu ta. Nhưng mà, nếu cậu ta có năng lực mật báo cho Nhân thú, nhất định có năng lực một mình đi ra gặp chúng ta.

Quả nhiên, cậu ta đứng giờ đi đến chỗ hẹn, ta không lo lắng Lý Đang sẽ đến.

Ngay lúc bọn họ cùng nhau nhìn thấy đối phương, đều ngừng lại. Vẫn là A Thiệp nói trước: Anh là A Trạch sao? Cậu không gọi cậu ta là anh trai.

A Trạch thấy cậu, từ ngạc nhiên biến thành lạnh lùng. Cậu ta khẽ “ừ” một tiếng.

Nhân thú uy hiếp anh sao? A Thiệp hỏi.

“Mày tới tìm tao làm gì?” A Trạch rút cuộc nói một câu.

Tôi nghĩ, cậu biết mục đích chúng tôi tìm cậu tới. Cậu có thể giả dạng làm A Thiệp, có thể ở bên người Lý Đang lâu như vậy, có thể khiến cho Đông Hưng gà chó không yên. Cậu nhất định là rất thông minh. Ta nói.

A Trạch, Nhân thú có nói với anh, chúng ta là anh em không? A Thiệp hỏi.

Có. Cậu ta nói. Ta nhìn thấy nét cười trên mặt A Thiệp. Nhưng mà... cậu ta nói tiếp: Chuyện này không có ý nghĩa gì cả.

Về mặt vui mừng của A Thiệp hóa thành tro tàn.

Ta vốn đang có chút bận tâm, nhưng mà, cậu ta nói như vậy, ta hoàn toàn có thể nói bất cứ những gì muốn nói: “Tôi nể tình cậu là anh trai của A Thiệp, hôm nay mới làm một bước này. Nếu không thì, tôi hoàn toàn có thể nói cho Lý Đang. Cậu biết rõ kết cục là gì rồi chứ! Nhanh chóng biến mất bên người Lý Đang đi. Người hấn yêu là A Thiệp! Không phải cậu!”

Nghe được câu nói cuối cùng của ta, A Trạch rõ ràng bị chịu đả kích. Cậu ta kêu lên: Các người đừng uy hiếp tôi! Tôi sẽ không rời khỏi anh ấy! Tuyệt đối không! Ai muốn sống dưới cái bóng của người khác chứ? Cậu ta chỉ vào A Thiệp. Mày có gì đặc biệt hơn người chứ! Hừ!

Cậu ta khởi động xe thể thao đi mất.

A Thiệp và ta cũng không nghĩ tới kết quả này.

“Anh Tề Thiên, anh ấy sẽ không rời khỏi Lý Đang, phải không?”

Ta không nói. Lúc đó, ta lơ mơ cảm giác được, chuyện này, so với dự đoán của ta, có chút khác biệt.

Đồng thời, A Thiệp nói ra một câu, làm cho ta kinh ngạc: “Nếu như vậy, hãy nói cho Lý Đang em ở chỗ này đi.”

Cách làm của cậu, rõ ràng là đang giúp Lý Đang. Thì ra cậu từng nói với ta, là ta lo lắng cho Lý Đang, hấn làm địa hết thấy, khẳng định đây hứa hẹn ta suy nghĩ thành phần. Nhưng tuyệt đối không phải, tất cả! Hấn là, cậu, làm vì Lý Đang?

Ta đang đổ kị sao? Từ sau khi ta có suy nghĩ đó, ta rất không thoải mái. Ta không hỏi cậu, chưa cùng cậu xác minh suy đoán của ta. Mặc kệ loại không thoải mái này, một lần nữa ta lại làm ra một quyết định sai lầm!

Ta không nói cho Lý Đang, A Thiệp ở chỗ này của ta!

Mà thúc đẩy quyết định này của ta, là một chuyện xảy ra sau đó. Có người muốn ám sát Lý Đàng, thay hẳn ngăn cản một nạn, là A Trạch. Cậu ta bị trọng thương, thiếu chút nữa toi mạng.

Lúc ta đến bệnh viện, Lý Đàng đang hút thuốc lá, mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh.

Ta gọi hắn, hắn sợ hãi ngẩng đầu lên. Bác sĩ đi ra nói cho chúng ta biết, cậu ta đã tỉnh nhưng vẫn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Lý Đàng phúi đất xông vào, ta theo sau. Lý Đàng vịn bờ vai của cậu ta, lớn tiếng nói: “Em không thể chết được! Em không thể chết được!”

A Trạch lại hỏi là: “Anh yêu em sao?”

Lý Đàng quay đầu lại liếc nhìn ta, sau đó, nói với cậu ta: Đương nhiên. Câu “Đương nhiên” này, so với vẻ vừa rồi “Em không thể chết được!” lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Ta nhìn thấy thân thể A Trạch run rẩy, thậm chí tay cậu ta ngoài chấn siết chặt thành quyền.

Ta nói với A Thiệp là A Trạch bị thương rồi. Cậu mở to hai mắt, sau đó, cậu trầm tĩnh lại nói: Em nghĩ, Lý Đàng có thể sẽ không gặp nguy hiểm nữa rồi.

Qua vài ngày nữa, cậu nói với ta: Bây giờ không cần đi bệnh viện tái khám nữa. Hơn nữa, bác sĩ đã kê thuốc rồi, em hoàn toàn có thể tự mình điều dưỡng.

Ta hiểu ý cậu là gì.

Quả nhiên, cậu nói: Em muốn trở lại đảo.

Ta đã nói: Anh và em cùng về.

Cậu gật đầu.

Ta đột nhiên cảm thấy, đó là kết quả tốt nhất. A Trạch lần lượt cứu Lý Đàng, rõ ràng sẽ không tổn thương hẳn. Chỉ là, không biết Nhân thức có thể bỏ qua hay không. Nếu như ta có thể sống chung với A Thiệp, đó sẽ là chuyện đẹp như thế nào chứ. Ta thậm chí nhớ lại đoạn thời gian chúng ta ở trên bờ biển lúc ấy.

Ta muốn mở rộng quán ăn của cha, làm chút thủ tục ngân hàng. Hơn nữa, tháng sau là sinh nhật 20 tuổi của A Thiệp rồi, kế hoạch của chúng ta là qua sinh nhật này thì sẽ đi.

A Thiệp nói: Sinh nhật của em, cũng là sinh nhật của A Trạch, muốn cùng anh ấy ước và cắt bánh kem.

Ta không từ chối. Nhưng ta không có sự hào hứng đưa bánh kem lên cửa cho cậu, ta đặt bánh kem cho cậu, lại để cậu tự mình đi lấy. Cậu ngược lại là không có quên A Trạch, cậu hỏi: Anh nhất định cũng phải đặt bánh kem cho A Trạch. Ta nói: Được.

Lúc ta muốn đi, Lý Đàng giữ chặt ta. Hắn nói: Trước khi đi, chọn một thời gian, chúng ta nói chuyện. Tôi có lời muốn nói với cậu.

Ta đồng ý với hắn, quyết định qua sinh nhật của A Thiệp, sẽ nói chuyện rõ ràng với hắn.

Buổi sáng ngày sinh nhật A Thiệp đó, bầu trời đặc biệt trong xanh. Thế nhưng mà buổi chiều trời lại đột nhiên thay đổi, âm u đến đáng sợ.

Ta gọi điện thoại cho A Thiệp, nói cho cậu biết không cần đi lấy bánh kem, ta đi lấy thì được rồi. Cậu nói, cậu đã ra đến cửa. Hơn nữa, hình như là còn nhìn thấy A Trạch.

Ta lắp bắp kinh hãi. Hỏi cậu: Chuyện gì vậy?

Cậu nói, A Trạch liên lạc với cậu, muốn cùng cậu ăn bánh kem sinh nhật.

Ta cảm thấy được có gì đó không ổn. Mi mắt giật liên tục. Ta lại gọi cho cậu, điện thoại di động của cậu đã không thông. Ta không cách nào liên lạc với A Trạch, đành phải tìm Lý Đàng, thế nhưng mà, điện thoại của hắn rõ ràng cũng không thông được. Không biết tại sao, đầu của ta đột nhiên đau đớn, như bị cây búa đập một cái, tâm cùng bị đè nén đến lợi hại.

Ta lái xe về phía cửa hàng bánh kem đó...

26. Chương 26

Cả đời này ta sẽ luôn nhớ đến buổi chiều âm u đó, đoạn đường đen tối đó, và một màn mà vĩnh viễn ta không muốn nhớ lại.

Từ xa xa ta đang lái xe thì nhìn thấy A Thiệp, lòng ta bắt đầu an tâm. Ẩn còi xe với cậu, nhưng cậu lại không nhìn ta, mắt nhìn về một phía khác. Trong mắt của cậu là ngạc nhiên và một ít gì đó. Lúc ấy, ta không hiểu, như thế nào lại giống như một loại khát vọng? Cậu không nên có ánh mắt khát vọng này, bởi vì theo ánh mắt của cậu nhìn sang ta nhìn thấy Lý Đang!

Lúc ấy, đầu ta run lên, rất nhanh đã xuống xe, phải nói là lao xuống xe! Ta không thể để cho A Thiệp lại rơi vào trong tay Lý Đang!

Thế nhưng ta lại nghe thấy một tiếng súng vang lên rất to! Quay đầu lại, ta nhìn thấy Lý Đang đã đến gần A Thiệp, một tay hấn cầm cánh tay A Thiệp, tay kia ta nhìn không thấy. Ta còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy một tiếng súng khác, thanh âm đó thanh thúy giống như tiếng pháo.

Ta rốt cục thấy, tay kia của Lý Đang cầm một... khẩu súng! Cây súng kia đặt ở trên bụng A Thiệp, hai tiếng súng ta vừa nghe được kia, đều là từ trên tay hấn, từ cây súng đó!

Vì sao? Không được! Lý Đang! Nhất định trong đầu ta có thứ gì đó đã nổ tung rồi, nhất định là thế.

Ta như tên điên chạy tới, A Thiệp đã theo từ trong ngực hấn trượt xuống đất.

“A Thiệp!” Ta vượt qua kèu lên đón lấy, thoáng cái quỳ ngồi dưới đất, ta đỡ vai A Thiệp. Mặt của cậu trắng như tuyết, ánh mắt của cậu có chút mở ra, theo cái áo sơ mi trắng ta vừa mua cho cậu nở ra một đóa hoa đỏ tươi, càng nở càng lớn.

Nước mắt che mờ mắt ta, ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Đang. Hấn đứng ngay tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, không hề cố kỵ đám người kinh ngạc xung quanh.

“Cậu... tại sao phải giết em ấy?” giọng của ta rất nghẹn ngào.

Nó đáng chết. Hấn nói. Sau đó hấn chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào A Thiệp: Tôi nói rồi, nhất định sẽ. Về mặt hấn lạnh lùng.

A Thiệp dùng khí lực cuối cùng, nhả ra mấy chữ với hấn: “Tôi... Cho rằng... Đời này... Sẽ không... Gặp lại anh nữa...”

Những lời này, giống như cái gì đánh trúng Lý Đang, hấn lập tức mở to hai mắt, một phát vạch áo sơ mi ra tìm tòi, rồi hấn nhìn thấy vết sẹo nhàn nhạt đó.

“Không. Không! Không! Không ” Lý Đang kêu to. Hấn mạnh mẽ bế A Thiệp lên, ngã lên ngã xuống chạy ra ngoài. Đây rốt cuộc là chuyện gì?

“Lý Đang! Lên xe của tôi!” Ta duy trì sự tỉnh táo cuối cùng của mình, dùng tốc độ nhanh nhất khởi động xe, Lý Đang xông lên xe. Hấn ôm A Thiệp vào trong ngực, máu tươi trên người cậu, nhuộm đỏ cả hấn. Ánh mắt của hấn cũng bị nhuộm đỏ giống thế, tròng mắt, tay ôm chặt A Thiệp, càng ngày càng chặt.

Cái gì ta cũng không hỏi.

Toàn bộ trên xe không ai nói chuyện.

Ta nhớ tới A Trạch đã từng hỏi ta, bánh ngọt có phải cũng đặt cho A Thiệp rồi không. Ta bắt đầu hiểu, A Thiệp vì A Trạch mà đặt bánh kem, A Trạch lại lên kế hoạch dựa vào A Thiệp để mở Địa Ngục Môn.

“A Thiệp... Nói chuyện... Đừng bỏ anh... Anh biết là em... Anh mỗi ngày đều nhớ em... Em đừng nhắm mắt lại... Đừng nhắm lại... Anh xin em... Xin... Em” Lý Đang không ngừng nói.

A Thiệp ở trong ngực của hấn vẫn không nhúc nhích, ta kêu: A Thiệp! Tỉnh lại! Tỉnh lại!

Chúng ta đã đến phòng cấp cứu của bệnh viện. Lúc cậu bị đưa đi, ta nhìn thấy tay của cậu rũ xuống xuống. Khuôn mặt thanh tú đó rất an tường, lông mi thật dài đang khép. Ta mới nhớ tới, lời vừa rồi cậu chưa nói hết với Lý Đàng đó, hình như cậu đã cười, cậu thực sự cười sao? Tại sao cậu phải cười?

Lúc bác sĩ đi ra, ta hiểu chuyện gì đã xảy ra. Ta nói không nên lời, giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống từ vành mắt: “A Thiệp, chúng ta còn phải sống tự do tự tại trên đảo nữa mà! Anh sẽ bảo vệ em! A Thiệp! Anh, yêu em!”

Lý Đàng vẫn không nhúc nhích ngồi đó, mặt của hắn như một đám mây đen. Đã qua một lúc, hắn đứng lên, đi vào phòng phẫu thuật. Ta nhìn thấy hắn nhấc tấm vải trắng đang đắp trên người A Thiệp lên, ta nhìn thấy hắn dùng tay vuốt ve mặt của cậu, sau đó, môi hôn thật sâu lên môi không có bất kỳ huyết sắc gì của cậu. Ta nghe được giọng cực kỳ dịu dàng của hắn:

“Em thật lợi hại. Em làm được rồi, cả đời này, sẽ không, yêu anh.” Hắn cười khê: “Nhưng anh, đã định là sẽ yêu em cả đời!”

Hắn đột nhiên lấy khẩu súng ra đặt trên thái dương của mình.

“Không! Lý Đàng!” Ta kêu to. Ta không thể chịu đựng lại mất đi một người bạn nữa!

Hắn quay đầu trở lại nhìn ta: “Đại Thánh, tôi bây giờ, có phải sẽ còn đuổi kịp được em ấy đúng không?”

Lý Đàng. Ta nói: A Thiệp, em ấy yêu cậu rồi, em ấy yêu cậu rồi! Ta rốt cuộc hiểu rõ tại sao cậu lại phải trở lại nội thành, tại sao cậu phải gặp A Trạch, tại sao cậu có ánh mắt khát vọng đó, vì sao cậu lại nói “Tôi cho rằng sẽ không gặp lại anh nữa”. Cậu muốn gặp đến hắn, cậu yêu hắn rồi.

Tay Lý Đàng thoáng run một cái.

Ta nghe thấy tiếng động truyền tới từ cửa: Lý Đàng, anh thật ác độc! Ta nhanh chóng quay đầu lại. Lại là A Trạch.

Cậu ta đi tới, nhìn em trai của cậu ta, nhìn Lý Đàng, chậm rãi nói: “Vì nó, anh cái gì cũng có thể không cần. Đông Hưng của anh, tự do của anh, anh em của anh, tất cả. Duy nhất, anh sẽ không cho tôi, đó là tình yêu của anh. Anh chỉ yêu nó? Lần đầu tiên anh đã biết tôi không phải là nó, vì sao còn muốn ở bên cạnh tôi? Anh không sợ tôi sẽ yêu anh sao? Tôi cho anh biết, lần đầu tiên gặp, tôi đã yêu anh rồi. Tôi cũng giống nó, vì sao không xem tôi thành nó, vì sao lại vẫn chấp nhận sự uy hiếp của tôi? Căn bản tôi không biết nó ở đâu, thì làm sao có thể giết nó chứ? Cái tấm hình đó, A Thiệp chết ở đâu đó, là tôi xé! Anh cho rằng tôi không biết anh cho người theo dõi tôi sao? Anh nói nó chết, thì tôi cũng phải chết. Vậy sao? Tôi đây đánh cược với anh. Anh rất giỏi! Ra tay không lưu tình chút nào!” Cậu ta cười thâm.

Lý Đàng không nói một lời, chỉ hung hăng nhìn cậu ta.

Ta rốt cuộc hiểu rõ, Lý Đàng đã sớm biết A Trạch không phải là A Thiệp, A Trạch nhất định là uy hiếp hắn. A Thiệp trong tay cậu ta, cho nên cậu ta mới có thể tùy tiện phá hoại Đông Hưng. Tất cả mọi chuyện hắn đều làm vì A Thiệp. Thế nhưng mà, cuối cùng, người giết A Thiệp, cũng là hắn!

Ta không cách nào biết được Lý Đàng bây giờ đau đớn như thế nào. Nỗi đau của ta cũng chỉ là đã mất A Thiệp, nỗi đau của hắn, có thể khó hít thở hơn người khác 100 lần!

“Lý Đàng!” Ta nhìn thấy trong mắt A Trạch ngấn nước mắt: “Nếu như, anh đối với tôi có một chút tình cảm, anh cũng sẽ không giết nó rồi.”

Lý Đàng vẫn không nói một lời.

“Bây giờ, anh giết tôi đi.” Cậu ta nói.

Lý Đàng từ từ nói: “Cút.”

“Anh giết tôi đi. Không phải nói là sẽ giết tôi sao?” Trong mắt A Trạch tất cả đều là đau đớn.

“Cút.” Hắn vẫn chỉ nói ra một chữ kia.

A Trạch đi rồi. Lý Đàng không giơ súng lên với mình nữa.

Một ngày sau, chúng ta nghe thấy tin tức kinh tâm động phách: A Trạch đi ám sát Nhân thức. Cậu ta dùng phương pháp là ôm Nhân thức nhảy từ tầng 29 xuống.

Lúc Lý Đang nghe tin tức đó, vẫn thờ ơ.

Hồng Tinh Quần Long Vô Thủ (Rồng mất đầu), thủ hạ đều kích động. Ta và Lý Đang đều không có tâm tình. Lý Đang nói: Ta hận mình là một xã hội đen. Anh em trong bang không có qua sự đồng ý của chúng ta đã đoạt địa bàn của Hồng Tinh. Trong lúc nhất thời, các nơi lớn nhỏ tranh đấu không ngừng. Mặt khác, trong bang đều truyền tin Lý Đang muốn chiếm đoạt cả bang, muốn làm Long đầu lão đại.

Ta bắt đầu ý thức được những tin đồn này rất bất lợi, muốn Lý Đang ra làm sáng tỏ. Hắn lại nói: Tôi đã chuẩn bị tốt chỗ chôn rồi. Đó là một nơi rất tốt, đối diện có thể nhìn thấy biển. Không phải cậu nói, em ấy rất thích biển sao?

Lỗ mũi của ta đau nhức.

Lý Đang bị người ta ám sát trước mộ A Thiệp. Trước giờ hắn đi thăm mộ A Thiệp đều không cần thủ hạ đi theo, việc này là cơ hội tốt cho sát thủ. Lúc hắn chết là nằm trên bia mộ của A Thiệp. Trên mặt của hắn, rõ ràng cũng mang theo nét cười.

Đoạn chuyện này, cũng đã qua 5 năm rồi. Bây giờ ta đang sinh sống trên đảo nhỏ mà A Thiệp thích.

Nhiều khi, ta giống như nhìn thấy A Thiệp kéo ống quần chạy trên bờ biển. Cũng sẽ thấy, Lý Đang cao lớn mặc quần áo màu đen cười tà khí.

Tiểu An vẫn thường xuyên liên lạc với ta, hắn đã làm bác sĩ đứng đắn, vừa kết hôn vào tháng trước.

Tối hôm qua, ta mơ một giấc mơ. Trong mơ, trên bờ biển, biển xanh, bầu trời xanh, có hai chàng trai mặc áo màu trắng chạy về phía trước. Ta không thấy rõ mặt của bọn họ, thế nhưng mà, bên tai truyền đến tiếng cười vui vẻ, bọn họ gọi tên đối phương.

“A Thiệp....”

“Lý Đang...”

Hoàn

Cuối cùng cũng hoàn rồi.

Edit truyện này để lại cho ta nhiều cảm xúc nhất...

Nói thật edit chương này mà đã có lúc mắt ta đã mờ đi, run tay (trái tim ta rất mong manh QAQ)

Mỗi nhân vật trong đây đều khiến cho ta rất đau lòng. Đau lòng cho một A Thiệp nhỏ bé tự nhiên bị cuốn vào với Lý Đang, mặc dù cậu chẳng làm gì. Cậu ấy có một trái tim rất thiện lương, thương mẹ, thương em trai nhỏ, yêu mến Đại Thánh và bác sĩ Tiểu An như anh trai, cho đến người anh trai mình chưa gặp bao giờ, thậm chí là Lý Đang. Lúc đầu cậu ghét đấy, hận đấy, muốn thoát khỏi người đó đấy. Nhưng khi thấy Lý Đang bị thương thì vẫn chăm sóc hết lòng mặc dù vẫn hận như cũ. Có lẽ cậu cũng không biết mình đã bắt đầu yêu Lý Đang từ bao giờ, nhưng mà cậu đã yêu Lý Đang rồi. Bất tri bất giác yêu con người ấy, yêu người đã kéo mình vào trong ác mộng, người đã khiến cậu mất đi người em trai nhỏ, yêu người mà cậu hận nhất. Cậu không biết, nhưng ánh mắt khát khao khi nhìn thấy Lý Đang đã chứng minh tất cả. Và cả sự lo lắng của cậu khi biết Lý Đang gặp nguy hiểm, âm thầm giúp đỡ người đó, đến khi người đó không còn nguy hiểm nữa thì rút lui lặng lẽ.

Còn Lý Đang, anh là một người mạnh mẽ, bá đạo nhưng không biết cách yêu một người là như thế nào. Vì rằng, không có ai dạy cho anh điều đó. Vì rằng, anh là xã hội đen, nên nếu muốn là cứ đoạt lấy. Anh sống trong bóng tối nên đã bị một chàng trai có trái tim thiện lương, trong sáng mà quật cường hấp dẫn. Không biết từ lúc nào chàng trai nhỏ bé đó đã tiến vào trái tim anh, nhưng một khi đã vào rồi thì sẽ luôn ở đó, không thể thay đổi được. Chúng ta có thể cảm nhận được tình cảm sâu sắc của anh. Anh quả thật rất yêu cậu.

Tề Thánh thì sao? Anh yêu A Thiệp, yêu đơn phương, một tình yêu không dám nói. Vì anh biết bạn anh cũng yêu A Thiệp, mà còn yêu rất sâu sắc nữa. Hai người kia đi rồi, nhưng còn anh, anh ở lại, anh sẽ sống với những ký ức có vui, có buồn kia. Chẳng phải là đau khổ lắm sao?

A Trạch cũng đáng thương mà cũng đáng giận. Đáng thương vì cậu ta bị cha vứt bỏ từ nhỏ nên có lẽ có chút hận thù với A Thiệp chẳng. Và yêu người không yêu mình. Đáng giận vì cậu ta lợi dụng sự thiện lương của A Thiệp và dẫn đến kết quả đau thương này.

Nhưng theo ta đáng hận nhất là tác giả TT-TT

Tại sao tác giả lại viết ra những câu khiến ta đau lòng như thế. Có đôi khi chỉ có vài chữ thôi, nhưng vẫn khiến ta cảm thấy xúc động, cảm giác rất thật. Miêu tả không nhiều nhưng súc tích, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy thật đáng buồn.

Cuối cùng, có lẽ truyện này sẽ ám ảnh ta một thời gian. Hự, không biết đến lúc nào lợi nổi hứng đi edit BE nữa...thiệt là đau lòng quá mà...hu hu hu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-thiep>